خبریاله

(ناول)

ډاکټر عبدالهادی حماس

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم:

خبریاله ناول

لیکوال:

ډاکټر عبدالهادي حماس

د چاپ شمیر:

۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ کال:

۱۳۹۷

کمپوز:

محمد صدیق علمي

خپرندوی:

ماشاءالله کتاب پلورنځی

ګردیز ښار غزني لین

د عبدالحمید ګردیزی تجارتي مارکیټ

اړیکې: ۰۷۷۵۱۷۳۸۰۷ // ۰۷۸۹۶۳۱٤۲٤

۰۷۹۹۷۳۰۲۷٤:

بشپړ حقوق خوندي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه ریښتوني خبریال ته چې خپل سپېڅلي مسلک
ته ژمن او له خپله ارزښته خبر وي.

ډاکټر عبدالهادي حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ستر ځواک په ستر او مهربانه نامه

د سر څو ټکي

کوچنی وم لومړنی زده کړې مې پرمخ بوولې، هماغه مهال مې د یو چا له خولې د ژورنالیست کلیمه واوریده خورا ښه راباندې ولګېده ،دومره پـرې پـوه شـوم چـې ژورنالیست په راډیو کې کار کوي په هغه وخت کې راډیو ګانې دې ګوتو په شـمار وې ډېرې ارزښت منې وي نو ما هم فکر کاؤ چې ژورنالیست یا خبریال دې نړۍ تر ټولو مهم کس دی او تر ټولو ستره دنده لري ،ځکـه چـې پـه معنـوي لحـاظ ددې دندې ارزښت ورځ تر بلې زما په زړه کې ځای نیو کله یې چې په ارزښت ښـه ډاډه شوم نو ،له هماغې لحظې مې هوډ وکړ چې زه باید ژورنالیست یا خبریال جوړ شم ورو ورو له دولسم ټولکي نه دفراغت وخت رانیږدې کیده ما هم کلکه پوښتنه کولـه چې زموږ په جنګ ځپلي هیواد کې چیرې د ژورنالیزم پوهنځې پیداکړم او د هغه د پاره کانکور ورکړم ،خو تقدیر بیـا بلـه پریکـړه وکـړه زمـا د فراغـت سره هیـواد پـه جګړوکې ؤ ننګرهار چې هغه مهال پرامنه ولایت ؤ پوهنتون یې دې ژورنالیزم څانګه نه درلوده زما دوهم انتخاب طب شو زه یې دې طبابت لوري ته بوتلم او ژورنـالیزم راڅخه پاتې هیله شوه

سره ددې چې زما دې هیلې له نیمګړي کیدو وخت وتلی خواوس هم د خبریـالي جذبه راسره ده کله کله وایم کاش یو ښه خبریال واې او په دغه اغیزمنه دنـده کـې مې دې زړه له تله خلکو ته خدمت کولی

شاید خلکو ته سوال پیدا شي چې دا مهال تر ټولو بریالی مسـلک طبابـت دی هـم پکې خیر دی او هم پکې خرما تاسې څنګه ژورنالیزم خوښ دی حال داچې ته یـو تر ټولو لوړ مسلک طبابت کې خپلې چارې مخته بیایې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ځواب دادی چې له طبابت هم ژورنالیزم ارزښتمن او مهم مسلك دی ځکه چې ډاکتر یوه انسان ته په یوه وخت خیر رسوي خو خبریال په یوه وخت کې ډیرو انسانانو ته خیر رسوي، طبیب په یوه وخت کې یو کس له درده خلاصوي خو خبریال که خپله دنده په په سمه توګه تر سره کړي په یوه وخت دې ډیرو دردونه او ستونزې هواروي ،خو سرچپه ثومره چې خیر رسونکی دی بیا په شر کې هم کتلوي اغیز کوي که ډاکتر بې غوري وکړي یوه کس ته دې مرک ګواښ او خطر پیښوي خو که خبریال غفلت وکړي نو بیا شاید یوه ټولنه ووژني

ډاکتر په یوه وخت کې دې یوه ناروغ غږ اوري او خبریال بیا دې یوې چامعې غږ اوري دې یوې جامعي اواز پورته کوي دې هغوي په ستونزو کې دې هغوی سره دې سیوري په ډول تر اخره مل وي

نن سبا رسنۍ چې دې نړۍ څلورمه قوه ورته ویل شوې ده همدا جورنالیست یې پر مخ وړي یوازې همدا خبریال یې د چلوولو ځواك لري ،که یوه ټولنه ویښه وي حتما راز به یې دې راویښیدو همدا خبریال وي ،دې رابیداریدو بنسټ به یې جورنالیست جوړ کړی وي او دې هغوي له برکته به په هوښ او د خپلو حقونو غوښتلو ته څك ناست وي

همدارنګه که یوه ټولنه د غفلت سره ژوند کوي ،له خپلو حقونو ناخبره او له بدبختیوسره مل وي نو شاید ښه خبریال ونه لري او یا هم خبریال یې خپل مسولیتونه هیر کړي وي کنه دې ښه خبریال په شتون کې دې ټولنې ناخبري او بې غوري ناشونې ده

زه پوره باور لرم چې خبریال دې ټولنې سترګې ،غوږ او غږ دی

که یوه ټولنه له ښه خبریاله محرومه وي نو هغه په حقیقت کې دې بدن له سترګو ،غوږونو او ژبې بې برخې ټولنه ده دې یوه نیمګړي انسان په څیر هیڅ دې ژوند بساینې قسمت نه لري

په نړي کې خوځښتي او انقلابي کسان خپل بدلون دې خبریال او په دوی پورې اړند رسنیو له برکته منځته راولي کنه چې رسنی نه وي ډیر اغیزمن سیاست مدار هم چې ډیر څه یې دلاسه پوره وي څه نشي کولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر حال دې خبريال په ارزښت که هر څومره وغږيږم هم کمه ده دا چې خبريال څوک دی ښه به دا وي چې ناول کې يې ولولی

د ليکنې په پای کې دې ليکوالې او ژورناليستې اغلې رڼا دوراني غورځنګ نه دې زړه له کومې مننه کوم چې د ناول په اړه يې نيکې مشورې راکړې ،او دناول منځپانګې په لا ښه والي کې راسره مرستندويه وه ،همدارنګه ګران ورور افضل زيار نه مننه کوم چې زما د کاري بوختياؤ له کبله يې زما ملتيا وکړه او دې ناول ايډيټ يې راته په ورين تندي ومانه خدای ج دې دواړه نه کموي

په هيواد کې دې ژمنو خبريالانو دې ډيريدو ،هوساينې او دې هغوي پر وجود کې د برکتونو په هيله

ډاکتر عبدالهادي حماس

پکتيا ګرديز

۹/۱/۱۳۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشاءالله خپرندويه ټولنې يادښت

ماشاالله خپرندويه ټولنه چې نوى يې په كار پيل كړى دې خپلو هيوادوالو دې پاره په علمي ډګر کې له ډيرو هيلو سره ميدان ته راوتلي او دې زړه له تله غواړي چې په علمي ډګر کې خپلو هيوادوالو ته خدمت وکړي

په مورنى ژبه دې اثارو چاپ په هيواد کې يوه مهمه اړتيا ده ،او دغه اړتيا او تشه دې ماشاالله خپرندويې ټولنې مسولينو ښه درکړې ځکه خو کلک هوډ لري چې ددغې مهمې اړتيا دې پوره کولو دپاره پريکنده ګامونه واخلي

دا ټولنه په ويجاړ هيواد کې د دعلمې مشالونو د روښانه کولو په وزله غواړي د هيواد هره لوړه او تياره ژوره روښانه کړي خپل دې ملي ژبو ليکوالان وهڅوي تر څو نوې پنځونې وکړي په خپله مورنى ژبه کې ليکنې او ژباړې وکړي او ماشاالله خپرندويه ټولنه يې ورته په معياري ډول د چاپ په ګاڼه ښکلي کړي

ماشاالله خپرندويه ټولنه هوډ لري چې دې معياري کتابونو د چاپ په برخه کې له خپلو ليکوالانو سره اوږه په اوږه ودريږي د هغوي دې تشويق دپاره د هغوى وړتيا وي د ګران هيواد د وګړو مخکې کيږدي

دادى نوى پيل يې د هيواد په کچه پيږندل شوي ليکوال ډاکتر عبدالهادي حماس له کتابه کوي او د هغه پنځلسم اثر چې ناول دى او خبرياله نوميږي چاپوي او ستاسې ته يې د لوستو دپاره چمتو کوي

موږ باورلرو چې دغه له تلوسې ډک کتاب به ستاسې ادبي تنده ماته او تر پايه به مو دې لوستو دې پاره ځان سره وساتي

موږ به په راتلونکي کې هم نورګټور کتابونه چې د هيواد په خير او ښيګڼه وي ستاسې خدمت ته وړاندې کړو او له لوستو به مو برخمن کړو

موږ به ليکوالان وهڅو چې په نورو ژبو کې اړين کتابونه وژباړي او زموږ په واک کې يې راکړي ،تر څو موږ يې چاپ کړواو ټولنې ته دې لا ښه خدمت جوګه شو

دپرمختللي افغانستان په هيله

درنښت

استاد نورعلي همتيار ځاځي

د ماشاالله خپرندويې ټولنې مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کماندو ځواکونو قومندان د یوه ټیپي سرتېري د کټ په ژۍ ناست ؤ، هغه ته د مورال ورکولو په اراده یې د هغه مېړانه ستایله، چې ټلیفون یې وشرنګېده، ژر یې د څنګ جیب ته لاس کړ خو ټلیفون یې هلته ونه موند، د تلیفون کړنګا ته نور هم ځیر شو، تر څو یې اصلي ځای ومومي، ښي لوري ته د کټ په سر یې پرې سترګې ولګیدې، پر سکرین د نوم له کتو سره جوخت لکه موچې چیچلی کس تیارسی ودرېده؛ ځکه چې ټلیفون دده په سر د یو عصاب خرابي مشر۔قومندان ؤ؛ ژر یې غوږ ته ونیو. ورته وویل شول:

یاسر قومندانه! بېړنی خبر دی.

- **موږ چمتو یو، خو قومندان صیب خیر خو دی؟**
- **د کماندو سرتېري دې ژر تیار کړه؛ رښا د هېواد مشهوره خبریاله په خپل دفتر کې برمته نیول شوې؛ دفتر دې لوړپوړیزو ودانیو په پنځم پوړ کې دی. موږ اړیو د الوتکې په وسیله د دې لوړ پوړیزې ودانۍ له بامه سرتېري پرې را ښکته کړو، له لاندې اړخه ختل ناشوني دي یوې ډلې مو هڅه وکړه خو ټول وویشتل شول؛ برمته کونکي ډېر ماهره او جنګیدلي کسان لري که له لاندې بیا هڅه وکړو هم له زیان پرته کومه ګټه نه لري. یاسر په خبره کې ورولیده قومندان ته یې وویل دوی څه غواړي؟ موخه یې څه ده؟**

هغه ځواب ورکړ:

د رښا په بدل په زندان کې د لوی انسان تښتونکي خدای داد د خوشي کېدو غوښتنه کوي؛ رسنۍ هم راغلې دي پېښه په ژوندۍ بڼه خپروي، هېوادوال ټول منتظر دي، چې کماندو سرتیري څه کوي. بریا ګټي او که له برمته کونکو ماتي خوري؛ خو یاد ساته یاسره موږ رښا ژوندۍ غواړو ،زموږ کمه تېروتنه هم د لوی زیان لامل کېدای شي.

یاسر : موږ چمتو یو قومندان صیب! خو له بامه الوتکه شاید لوړپوړیزه ودانۍ ونږوي؛ دا ودانۍ شاید د الوتکې د ناستې تاب ونه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان : له موږ سره د هليکوپټر يوه ماهر پيلوټ د تعمير په سر د ناستې ژمنه کړې او د هر ډول زيان څخه د مخنيوي ډاډ يې راکړی دی.

ياسر : موږ چمتو يو، خو يوه ستونزه لرو، زموږ نښان ويشتونکي ټپي دي روغتون کې بستر دي، اړينه ده چې د رڼا له دفتر سره خوا کې دوهمه لوړپوړيزه ودانۍ هم زموږ په واک کې وي، هلته بايد يو نښان ويشتونکی ولرو.

مشر قومندان وويل: ته انديښنه مه کوه، موږ هلته داسې نښان ويشتونکي ځای پر ځای کړي دي چې ګل هم نه خطا کوي، تاسې ته مو هيليکوپټر را غوښتی، له پاسه مو پر لوړپوړيزې وداني ښکته کوي نور په خپل نظامي هنر ستاسې دنده ده، چې دوښمن څنګه مهار کوئ. ياسر چې نوی ځوان ؤ او په کم وخت کې د سترو مافيايي کړيو په ماتيدا او ځپلو مشهور ؤ د امر مو پر ځای کېږي ځواب سره يې ټيلفون پرې کړ. په خپلو سرتېرو يې غږ وکړ: په دريو دقيقو کې چمتو شئ. د دوی له چمتو کېدو سره سم ياسر قومندان د دوی د چمتووالي ارزيابي پيل کړه؛ مګر د ليکه شويو سرتېرو په څنګ کې يې شريف سرتيری تر سترګو نه شو، په بيړه يې زنګ ورته وواهه ورته ويې ويل: شريف زمريه! ته دا بېړني عمليات وګوره او ته د تا تری تم کېدل وګوره؛ ته خو پوهېږې، چې زما داسې عادتونه نه خوښېږي.

- **قومندان صيب! په يوه ښته کې بند پاتې يم، يوه ډله خلکو د رڼا خبرياليې دفتر تر بريد لاندې نيولی دی غواړي، چې رڼا له ځان سره برمته کړي، ډېر بد حال دی له هماغه اړخه ډېر شور او د ډزو غږونه اورم.**
- **موږ هم په هغه دفتر عمليات کوو، وسله درسره شته؟**
- **هو**
- **نو زموږ تر رارسېدو کوم اقدام ونه کړې، وضعيت په چټکۍ سره څاره، رڼا ته هر ګواښ خپل ګواښ وګڼه، هغې ته زيان ټولو کمانډو ځواکونو ته زيان او بدنامي ده، نو خپل ځواکونه بدنامي ته مه پرېږده، برمته کونکي څاره او وګوره چې دوی څو تنه دي په دغه ځای کې ستا شتون ډېر اړين دی، موږ مکلف يو چې رڼا ژوندۍ وژغورو؛ دې پيښې ځای ته ټولې رسنۍ راغلې دي، د کمانډو ځواکونو دې عملياتو جريان په ژوندی بڼه**

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپروي، که موږ په دې عملياتو کې بريالي نه شو نو موږ ته به بلا ستونزې جوړې کړي.

سرتېري ښه صيب! وويل.

شريف د رڼا دفتر ته په ډېرش متري کې ولاړ ؤ غوښتل يې ځان ته يو ډاډمن ځـاى پيدا کړي، چې په ننبه شوې مرمۍ يې له غاړې سره تېره شوه، سر يې ټيټ کړ او ژر له ده سره نږدې خونې ته ننه وت، خپله وسله يې راواخيسته، مرمۍ يې تېره کـړه د تيارسۍ په ډول يې دفاعي حالت ونيو؛ د وره له چولې يې دهلېز ته وکتـل، د رڼـا فتر مخې ته يې په يوه ساتونکي نظر ولګېد، چې وارخطا وارخطا يوې بلـې خواتـه ګوري څو له حمله کونکو کوم کس پرې وار لومړى نه کړي. له کـيڼ لـوري يــې د ضربه يي مرميو غږ واوريده، ساتونکي هغه لور ته پـه دفـاعي حالـت کـې د خپلـې وسلې زخه ونيوله، چې له بله اړخه يې مرمۍ پـه کپـرۍ ولګېـده، لـه درز سره پـه ځمکه ولوېده. د هغه له لوېدو سره سم شريـف يـوه ډلـه برمتـه کـونکي وسـله وال وليدل، چې د وژل شوي ساتونکي په خوا کې د دفتر په لور په بيړه اوچت ګامونـه اخلي؛ ترڅو خونې ته ننه وځي او هدف ترلاسه کړي. شريف پوه شو چې دوښـمن موخې ته د رسېدو په حال کې دى په غړېدلو سترګو يــې دا ظلـم ليـدل ونـه شـو زغملی په دې خاطر، چې وحشي وسله وال د رڼـا عـزت تـه زيـان ونـه رسـوي، د قومندان امر يې له ياده وباسه، لاس په ماشه دهلېـز تـه راووت دوه وسـله وال يــې داسې له مخې لرې کړل لکه د ارې په وړانـدې د ونـې برغنډونـه، چــې غـورځي، هغوی د ده مرميو ته مقاومت ونه کړ په ځمکه ولوېدل، شريف دريم کس په زخـه کړ خو له پير مخکې يې سينه يې وسوځېده درې غبرګې مرمۍ يې له سينې ووتـې سترګې پرې تورې شوې وسله يې له لاسه ولوېده نور نو وسله والو ته ميـدان خـالي شو هغوی په بيړه د رڼا د دفتر په لور رهـي شـول. وسـله والـو کسـانو دفـتر تـه لـه داخلېدو سره سم شور او ځوګ جوړ کړ، دوی هڅه کوله، چې په خپلو قهرجنو او وحشيانه غږونو او د وسلو په ښکاره کولو رڼا وارخطـا او ووېـروي، ترڅـو د دوی لـه غوښتنې سره سم هغه څه وکړي، چې دوی يې ورته وايي. دوی په دې تمه ؤ چــې رڼا به يې په ليدو زارۍ پيل کړي او چغې به ووهي خو رڼا د دوی د تمې خلاف لکه يو زړه ور سپاهي د برمته کونکو په ور ننوتو، په دوی غږ وکړ ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې رانه شئ، تاسې بې اجازې زما دفتر ته نشئ راتللای، په بیړه ووځئ. د ډلې مشر ورنږدې شو د تمانچې میل یې د رڼا په سر کېښود ورته ویې ویل:

شور ونه خورې کنه ماغزه دې شیندم، تا له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ د ډلې په اړه دې د انساني قاچاق راپور خپور کړ او له کبله یې زموږ مشر خدای داد ونیول شو؟ تاسې له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ قوي ډله دې تیت او فرق کړه او د مشر له سیوري دې محرومه کړه؟ تاسې موږ ته لویه ضربه راکړه، په میلونونه روفۍ زیان مو راورساوه؛ زموږ د ټول کاراوبار خنډ شوئ، تا موږ نه پېژاندو چې له موږ سره سر وهل له کمر سره سر وهل دي. له موږ سره د داسې لوبې جرئت خو تر اوسه چا نه ؤ کړی، تاسې دا جرئت له کومه کړ؟ له موږ سره د مخامخ کېدو لپاره خو زورور خلك هم سل ځله فکر کوي، بیا اقدام کوي؛ ځکه هغوی پوهېږي، چې له موږسره د مقابلې پایله څه وي؛ یوازې او یوازې مرګ بس.

رڼا په وسله وال برمته کونکي کې قهرجنې سترګې ونیوې؛ ورته ویې ویل:

ځناوره! که ته ما په مرګ ګواښې زه له مرګه نه ډارېږم او نه زما په مرګ کیسه ختمېږي؛ رڼا یوه نه ده چې په وژلو به یې کیسه ختمه شي او ستاسې د انساني وحشتونو لړۍ به همداسې روانه وي؛ زما نور د همدې لارې لارویان شته، چې د هر ظالم له ظلمونو به پرده پورته کړي، د هغوی وحشي کړنې به ولس ته د لمر غوندې روښانه کړي، هیڅ یو ظلم به مو نه پټېږي، هغوی به تر هغو خپلو نارو ته دوام ورکوي، چې ستاسې له بربریته ټول بشریت وژغوري، وحشت مو له منځه یوسي او خلکو ته ډاډمن ژوند برابر کړي. له دې سره سم وحشي وسله وال د رڼا سرته په نیول شوې تمانچه هغه په سر ووهله، د وسله وال تمانچه خورا درنه وه رڼا په سر شدیده ضربه وخوړله، له خپله سره یې څاڅکي، څاڅکي وینې لیدې چې د څڅوبي په څېر یې له ګوړګوتي ویښتانو د مېز پر مخ لوېدې، خو دا چې د حق او باطل جنګ ؤ رڼا د ظربې له لاسه په مخ کې هم تروه نه شوه خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ، وسله وال ته یې وویل:

زه رڼا نومېږم، دوه کاله وړاندې مې د ژورنالېزم له پوهنځي څخه د فراغت په ورځ د ولس سره ژمنه کړې او قسم مې خوړلی، چې زه به خپل سپېڅلي مسلك ته وفاداره او ژمنه پاتې کېږم، د هر غدار پټه څېره به بربنډه وم، د هغوی وحشتونه به برملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم، له ولس سره به د هرې ستونزې په وړاندې لکه سپر درېږم د هيڅ داسې وحشت د اور لمبې به رانه څپانده نشي، چې وګړي مې وسوزوي او ظالم يې لکه سپينه کوتره سرې سترګې وګرځي، دا فکر زما په وجود کې چې د ظالم د ظلم په وړاندې به خاموشه شم خيال دې محال او جنون دی نو؛ ځکه زما د ګوابښلو هڅه مه کوئ. رڼا غوښتل د خپلو هيلو خبره نوره هم وغځوي، خو د وحشي ځناور برمته کونکي له درانه سوک سره يې خوله پيوند شوه، د رڼا سر ګنګس شو، شونډې او له ګذارسره لګېدلی مخ يې بې خوده شو؛ ځکه د مخ غوښه يې د درانه سوک او د مخ هډوکو ترمنځ راغله، د سوک ګذار دومره ځواکمن ؤ، چې د رڼا له سره يې پړونی وغورځاوه، په سترګو يې توره شپه شوه، خو له دې بد وضعيت سره سره يې بيا هم ژر پړونی په سر کړ؛ څو حيا او عفت يې مات نشي، له هغه وروسته يې خپل نازک لاس خپلو شونډو ته ويوړ د لاس له راښکته کېدو سره سم يې خپلې قلمي ګوتې او ورغوی د خپل ځان په وينو سور وليده، له ګنګسيته خپل عادي حالت ته نه وه راغلې، چې ورته وويل شول:

ته دامه هېره وه، چې ته زموږ په ولکه کې يې، د ژوند او مرګ پرېکړه دې موږ کوو، ته موږ ته ليکچر مه راکوه او نه موږ دې فلمي خبرو ته وخت لرو.

- موږ درته د پوليسو د مشر ټليفون رخ کوو ورته ووايه، چې زموږ رئيس خدايداد چې ستا پليتې ژورناليستې له املې په بند کې دی را خوشې کړي، کنه ته وژل کېږې.
- زه دا کارنه شم کولی، زما ساه دومره ارزښت نه لري، چې د خپلو مظلومو خلکو په سر يې سودا کړم، که زما په مرګ هم تمام شي زه دا کار نه کوم او نه د مرګ پروا لرم.
- دا سمه ده چې د خپل ځان پروا نه لرې، خو د خپلو اولادونو په فکر کې هم نه يې؟ ته مجبوره يې چې زموږ غوښتنه ومنې، ماشومان دې در په ياد کړه، هغه به څنګه شي؟
- ما واده ندی کړی، زه به د واده جشن هغه وخت کووم، چې ستاسې ناولې څېرې د خپل هېواد له پاکې ځمکې ورکې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برمته کوونکي له غروره ډکه خندا وکړه، ويې ويل: مور هـم نـه لـرې؟ خوينـدې او ورونه هم نه لرې؟

رڼا د دې خبرې په اورېدو ټکان وخوړ، تر دې دمخه يوازې د ځان په وير کـې وه مور، دوه خويندې او کوچنی ورور ترې هېر ؤ.

له ځان سره مشغوله شوه، ويې ويل:

شايد زما د پېښې نشرات په ژوندۍ بڼه په ټلوېزوني خپرونو کې خپاره شي؛ که مـور او خويندې مې دا حال په ټلوېزون کې ووينې زړه به يې ودرېږي.

ژر يې وسله وال کس ته وويل:

د پولسو مشر ته زنګ وکړه، تاسې چې څه وايئ زه يې منم د پوليسـو مشرـ تـه هغـه خبرې کووم، چې تاسې يې غوښتنه لرئ.

د پوليسو د مشر نمبر رخ شو، رڼا په ژړغوني اواز په قومندان غږ وکړ ورته ويې ويل:

قومندان صيب! د پېښې نشرات لکه، چې په ژوندۍ بڼه دي، د خدای لپاره زموږ د کوڅې برېښنا پرې کړئ؛ که مور او خوندې مې زما په برمته کېدو خبرې شي زړه به يې وچوي، هغه د زړه او شکر ناروغي لري له دې خبرې سره رڼا غريو نيـولې شـوه سترګې يې له اوښکو ډنډ شوې ستونی يې را ډک شـو د خـبرو کولـو ځـواک يـې نيمګړی شو په مېز ايښی دسمال يې راواخيست خپلې اوښکې يې پرې پاکې کړې، بيرته يې خپل همت را ژوندی کړ، سره ورغلی ستونی يې چوله شوه د خبرو تـوان يې وموند قومندان ته يې وويل:

قومندان صيب! تاسې مه وارخطا کېږئ زما مرګ او ژوند د دې وحشيانو په لاس کې ندی، زما ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې زما په تن کې ساه ښکته پورته کوي، زما په اړه فکر ونه کړئ او نه زما په سر د دغو ځناورو خبرو منلو ته چمتو شئ، ما بـه خدای ژغوري او که ونه هم ژغورل شم تقدير به مې د ژوند پاڼه زېړه کړې وي، نـو پروا يې مه لرئ؛ ځکه ولس په ما دا حق لري، چې زه ورته د ځان قرباني ورکړم. که ووژل هم شم، يوه رڼا به خاموشه شي، ګوندې زما وژنه سل رڼا ګانې نورې وزېږوي او د ډېرو مظلومو د وژلو مخنيوی شي ماته مې له ژونده هم دا مهمه ده، چـې کـه مور مې يو ساعت هم زما په برمته کولو ناوخته خبره شي له ماسره به مو لوی کمـک کړی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا دې نورو خبرو دپاره ژوره ساه واخیسته خو خبرو کولو ته وخت پاتې نه شو، ځکه چې د وسله والو برمته کونکو مشر په مخابره کې پر خپلو ملګرو غږ وکړ: هیلیکوپټر زموږ د لوړ پوړیزې ودانۍ په سر کېناست، سرتېري د وزر لرونکو مرغانو په څېر ترې را کوزېږي اوس ګواښ له پورته طرفه دی هغوی غواړي په هر قیمت تر رڼا ځان راورسوي او هغه زموږ له منګولو وژغوري؛ خو د دوی سرتېرو ته اجازه ورنه کړئ،چې تر خپلې موخې راورسیږي، د وسله والو د مشر خبرې په خوله کې پاتې شوې، ځکه چې مرمۍ یې په ټنډه سریښ شوه، لنډ مهال له پاسه دهلیزونه د بټ نېنو په څېر د مرمیو درزا په سر واخیستل، وسله وال پوه شول چې دا کماندېو ځواکونه د هغو سرتېرو په څېر نه دي، چې دوی مخکې په لاندې پوړ کې له پښو وغورځول.

دوی باوري شول چې دا برېښنا ته ورته تېز عملیات کوي؛ ځکه خو یې د مقاومت مرال شېبه په شېبه کم ځواکه کېده او د دوی کسان یو په بل پسې د مرمیو ښکار کېدل، صحنه ترې خالي کېده له وروستي کس نه نوره لاره ورکه شوه رڼا یې د سر په ویښتانو کې ونیوله، په ورمېږ یې د تمانچې میل ورکېښود یو داسې پنا ځای ته یې ویوړه، چې هلته یې د ډال په توګه وکاروي، څو دقیقې نه وې وتلې چې کماندېو ځواکونه رڼا او وسله وال کس ته په لس میتري کې ودرېدل. کماندېو د وسله وال کس اړخ ته د ویشتولو په موخه وسلې په زخه کړې خو هغه ځان پنا کړی ؤ، یوازې وسله یې ښکارېده، چې د رڼا سر ته یې نیولې وه. رڼا د کماندېو سرتېرو په لیدو هیله مندې سترګې د هغو په څېرو کې ونیولې، له خوښي یې په لېمو کې اوښکې ډنډ شوې، د کماندېو ځواکونو ډلګي مشر په قهرجنه لهجه پر وسله وال غږ وکړ، ورته ویې ویل:

بې غیرته ایله دې په مېرمنو زور رسېږي؟ نارینه ؤ ته بهر راووځه، چې د ژوند په خوړو دې پوه کړي.

هغه لا هماغسې په خپل ځای کې پټ سنګر نیولی ؤ. ډلګي مشر بیا غږ پرې وکړ ورته ویې ویل:

ته نه پوهېږې، چې زموږ تور سرو ته، څوک د زیان رسولو هڅه وکړي موږ څه سزا ورکوو، تسلیم شه کنه داسې به دې ودردوم، چې خپل مرګ رانه په زاریو وغواړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس یې په ځواب کې ګواښرنده وویل: که د رڼا ژوند غواړئ نو وسلې پـه ځمکه کېږدئ، ماته د وتلو لار راکړئ کنه لـه مانـه مخکـې بـه د رڼـا پـر سر مرمـۍ خښېږي.

کماندو کسانو د هغه د وارخطاي په پار په هغه نورې چغې هم وکړې د مرګ ګواښونه یې ورته واورول، خو هغه خپله تېره خبره تکراروله او ویل یې: زما له مرګ مخکې به مو خبریاله مري؛ زه ستاسې په اخطارو نه ډارېږم او نه تسلیمېږم.

د کماندو سرتېرو یوه او بل ته وکتل، ډلګي مشر ته یې وویل: موږ بله لاره نه لـرو، وسلې باید په ځمکه کېږدو؛ ځکه چې د رڼا ژوند موږ ته تر هر څه مهـم دی، دوی خپلې وسلې په ځمکه کېښودو ته لانه وې رسولې، چې شیندلي مـاغزه او وینـې لـه چت سره پیوند شول؛ ټولو یو بل ته حیران وکتل، وارخطا یې په یو بل کې سترګې خښې کړې ټولو فکر وکړ، چې رڼا یې وویشته. عملیات ناکام شول هر څـه پـه اوبـو لاهو شول؛ رڼا هم زبون وهلې ولاړه وه، لنډ مهال وروسته د رڼا برمته کونکی لکه د ونې برغنډ د هغې له څنګ سره ولوېد؛ نښان ویشتونکي په خپله مخابره کې غږ وکـړ ویې ویل:

مه وارخطا کېږئ د خفګان څه نه دي شوي، د رڼا له برمته کـونکي وسـله وال مـې خلاص کړئ. د ټولو الوتو رنګونو ته وینه ورغله، له خوښي یې یو بـل پـه غېـږ کـې ونیول د رڼا له روغتیا ډاډمن شول؛ هغه یې له پنځم پوړ راښـکته کـړه، امبولاسـونه ولاړ ؤ خو رڼا روغتون ته له تللو ډډه وکړه، ویې ویل:

زه ښه یم که له ماسره ښه کوئ نو کورته مې ورسوئ، د مور څنګ ته ځم مخکې له دې، چې مور مې زما له پېښې خبره شي باید ما ووینې.

د رسنیو استازي هم خورا ډېر راغلې وه؛ ځکه د دوی یوې هم مسلکې د ښـامار پـه خوله کې د ژوند خطرناکې شېبې شمېرلې او ژغورنه یې دوی ته له ډېر ارزښته خالي نه ؤه، کور ته له تګ مخکې خبریالان پرې راټول شول د څو جملو ویلو هیلـه یـې ترې وکړه.

رڼا له خپل جیبه دسمال را واخیست د خپل مخ وینې یې پرې پاکې کړې، تر څو د انساني قاچاق، ډلې د زور زیاتي نښانې له لیدونکو پټې کړي؛ خبریالانو تـه یـې پـه لنډو الفاظو کې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه یوه خبریاله یم، په حقیقت کې د ولس ژبه یم، د هېـواد د سـتونزو پـه راپورتـه کېدو کې د خلکو د زړه اهتزاز یم؛ خو یو شمېر د انسـانیت پـه جامـه کـې وحشي۔ ځناور غواړي دا اهتزاز ودروي دا غږ خپ کړي، د ولس دا ژبه ودروي هیله یې ده چې په دې هېواد کې چې کوم وحشي کړنې دوی تر سره کوي باید په وړاندې یې څوک ونه درېږي او نه یې په وړاندې اواز اوچت شي، کنه د تل لپاره به یې بې غږه کړي او له منځه به یې یوسي؛ خو زه دا د حق اواز خاموشي ته نه پرېږدم، که مـوږ څوک په مرګ ګواښي او یا مو د ترور هڅه کوي، وژني مو او زموږ د له منځه وړلـو اراده لري، هیڅ پروا یې نه لرو او نه دا کار زمونږ په رسالت کومـه اغېـزه کـوي، د یوې رڼا په له منځه وړلو دا بهیر نه درېږي او نه زموږ د څپانده بهیر په وړاندې داسې کړنې کوم خنډ رامنځته کولی شي.

هغوی که دا هیله لري، چې له موږه به میدان ورخالي شي د هغوی دا هیله خـوب دی، خیال دی او محال دی.

دوی غواړي موږ ووېروي، خو زموږ په زړونو کې د خدای وېره، مسلک ته ژمنتیا او له ولس سره دومره مینه ده، چې د دوی وېرې ته پکې ځای ندی پاتې شوی.

رڼا غوښتل نورې خبرې وغځوي، خو د خبرو په منځ کې چوپ شوه له یـوه لـوري سره یې سترګې وګنډل شوې سترګې یې نه رپولې، خو د اوښکو غټ غټ څـاڅکي یې د ګرېوان په لوري څڅېدل. ټول ولاړ خلک اړ شول د رڼا د سترګو نظر پـه لـور وګوري، له کتو سره سم یې ولیدل، چې یو څوک پښې لوڅې په اوچتو ګـامونو د رڼا په لوري را روان دي، د لېونیو په څېر تګ، زېړ زبېښلی مخ لـري، پـه وارخطـا څېره او راوتلو سترګو له دوی د یوه ورک کس په لټه کې دي، په لومړي سر کې خو ټول حیران شول چې دلته څه روان دي خو د را روان کس په رانږدې کېدو ټولـو احساس کړه، چې د رڼا مور، دوه خویندې او کوچنی ورور په داسې حالت کـې د دوی په لور په اوچتو ګامونو لاره لنډوي، چې د مور پړونی یې په ګرېوان کې پروت دی. د مور ناسم او وېرېدلي حالت ټول خلک خفه کړل، د هغې لالهانده او بګراوه کړنو هر چاته د مور د مینې کیسه کوله.

د خپل اولاد په مینه کې د جنون تر بریده ویریدلې مورکۍ راورسیده او له خپلـې لښتې لور نه یې غېږ ګډه کړه، زړه ته یې نږدې کړه، بار بار یې په مـخ او ټنـډه پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې حالت کې ښکولوله، چې د هر ځل ښکولولو سره به يې په وجود هم ژور نظر غورځاوه، تر څو يې د پېښې له لاسه پر وجود ټپونه ووينې کله يې چې د رڼا په غېږ زړه موړ شو تاو شوي لاسونه يې ترې لرې کړل بيا يې ښکته پورته ورته وکتل؛ په ژړه غوني اواز يې ورته وويل: لورې! ډېره يې ووهلې؟ د هغوی هيڅ رحم دربانديې رانه غی؟

رڼــــا يــــــې د ډاډ هڅــــــه وكـــــــړه ورتــــــه ويــــــې ويــــــل:

مورې! هر څه سم دي، ماته هيڅ زيان ندی اوښتی، خدای ستا د دعاو له برکته لـه هغو وحشي خلکو وژغورلم، خو ته چا خبره کړې؟ مور يې وويل:

لورې! يو ناڅاپه مو په غير معمول ډول برېښنا لاړه، لږ وروسته له بهر څخه دې ماما زنــــــــــګ وكـــــــــــړ ويـــــــــــې ويـــــــــــل:

رڼا چيرې ده؟ ما ځواب ورکړ: هغه دفتر ته تللې.

بيا يې وويل: تاسې له کوره مه وځئ د هغې په دفتر کې څه ګډوډي پېښه شوې، زه چاته زنګ کوم هغه به يې کورته راولي، نور يې ټليفون پرې کړ.

ددې خبرې په اورېدو اسمان او ځمکه راباندې راغله، په ځان نه يم پوه شوې، چې پـــــــه څـــــــه ډول تـــــــر دغـــــــه ځايـــــــه راورســـــــېدم.

رڼا خپله مور له لاسه ونيوله ورته ويې ويل: ځه مورې کورته ځو، نورې خبرې هلته کوو.

دوی کورته لاړې، رڼا د خپل وجود په وينو رنګ شوې جـامې بـدلې کـړې، بيـا د خپلې مور څنګ ته راغله ورته يې وويل:

مورې! نن مې په خپلو سترګو وليدل، چې ستاسې له دعاوو فولادي دېوالونـه راتـه جوړېدل او هرې بلا ته به د سپر په څېر درېدل.

مور يې خبرې ور پرې کړې مخ يې ترې واړاؤ، ورته ويې ويل: زه له تا خفه يم.

ـ ولې؟

ــ ته طب پوهنځي ته بريالۍ شوې وې، هغه دې ونه وايه؛ څه به ښه وه چـې اوس دې د انسانانو روغتيا پالنه کولای، ولې دې ژورناليزم ته ځـان رابـدل کـړ؟ لـه دې سرخوږي دې څه غوښتل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا په خنداشوه؛ خپلې مور ته يې د قناعت په پار وويل: مورې! زه دا درسره منم، چې زما مسلك له ننگونو سره مل دی؛ خو زما مسلك له طبابت څخه زر ځله ډېر خيررسونکی دی؛ طبيب د يوه انسان ژوند ژغوري خو ژورنالېست بيا د ټولنې ژوند ژغوري، طبيب يوه انسان ته د خدای په مرسته نيک مرغي ور رسوي خو ژورنالېست بيا د ټولو د ښه راتلونکي په لټه کې وي.

ـــ لورې خبره دې منم، خو زموږ په هېواد کې دا هر څه د ځان په بيه کېږي، دلته خو د بيان ازادي نشته دلته، چې څوک د چا گټې وننگوي يا د چا د فساد برغولی پورته کړي د مرگ سزا ورکول کېږي، دلته انصاف نشته زور حاکم دی، ټوپک برلاسی دی او ټوپک له مرگه پرته نور څه کولی شي؟ موږ پرته له تا څوك لرو؟ که خدای مه کړه ته ونه اوسې، د دې کور پالنه به بيا څوك کوي؟ ته په دې خوښه يې، چې مور دې بيا د گدايي له لوښي سره د هر کور دروازه ټکوي؟

رڼا يې په خوله لاس ورکېښود ورته ويې ويل:

مورې! هغه ورځ دې خدای ج نه راولي، چې ته نورو ته اړه شې.

مور يې د رڼا لاس له خپلې خولې لرې کړ، خبرو ته يې دوام ورکړ

- ته ضدي يې، ما څومره منتونه او زارۍ درته وکړې، چې طب پوهنځی ووايه کار به دې له روغتون او ناروغانو سره وي، له دې هره ورځ مړه کېدو به دې څه غوښتل، تا داسې مسلك غوره کړ، چې هره لحظه د گواښ سره مخ کېدای شې.

رڼا د مور خبرو غمجنه کړه؛ ځکه د مور له خبرو يې درک کوله، چې هغه د خپلې لور گواښ څومره ځوروي نو د مور د ډاډ گېرنې په اړه يې هغې ته وويل:

مورې! ته په حقه يې، موږ په داسې يوه هېواد کې ژوند کوو، چې دلته زور، جبر او پيسه حاکمه ده. دلته اوس هم خلك د ټوپک له شپېلۍ روزي گټي خو د حل لاره دانه ده، چې کرار کېښنو. دلته د باطل د ورک کولو لپاره قرباني ته اړتيا ده، دلته د سمون او ټيکاو لپاره سرښندنو ته اړتيا ده، موږ که غواړو خپله ټولنه د روڼتيا په لور بوځو نو اړينه ده، گواښ ومنو او دې ته چمتو شو چې خپله وينه د دې هېواد د بقا او ښه راتلونکي لپاره نذرانه کړو.

دوی خبرې کولې، چې رڼا ته زنگ راغی، د ټليفون په سکرين يې وليدل، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس سکرتر یې زنګ وهلی؛ پرته له دې، چې د رڼا د روغتیا پوښتنه وکړي ورته وویل شول: رڼا سبا سهار رئیس صیب بللې یې، رئیس صیب ویل: چې د کار له پیل وړاندې باید زما دفتر ته راشي.

رڼا ورته وویل سمه ده، نور ټلیفون پرې شو. د سکرتر د خبرو له اورېدو سره رڼا نارامه شوه.

له مور نه یې خپل اطاق ته د تللو اجازه وغوښته، خپل بستر کې څملاسته او له دفتره د راغلي ټلیفون په اړه یې فکر مشغول شو، له ځان سره په خبرو شوه، زه رئیس ولې غوښتې یم؟ هغه په بدل د دې، چې ماته ډاډ راکړي، راشي زما پوښتنه وکړي او ما وهڅوي برعکس یې زه په غیر متراقبه ډول دفتر ته وغوښتم؛ داسې څه شوي، چې رئیس راسره په داسې رویې مجبور شوی؟ هغې په دې اړه ډېر سوچونه وځغلول خو ډاډمن ځواب یې ترلاسه نه کړ.

رڼا په همدې سوچونو کې سترګې سره ورغلې، خو یوې ژورې اندیښنې یې خوب ګواښه ، کله به نیمه ویښه ویده شوه او کله به یې بیا له چت سره سترګې وګنډل شوې ، له ازانونو نه مخکې یې دې ازان په تمه سترګې رڼې وې ، دې سهار په راختو یې اودس او لمونځ وکړ لا یې رسمیات پیل نه ؤ چې مرکزي دفتر ته ورسېده ، په دغه دفتر کې به دوی حاضري هم لاسلیک کوله د حاضري خونې ته لاړه، له جیبه یې قلم راوکیښ غوښتل یې چې د خپل نوم ځای کې لاسلیک وکړي، د حاضري مامور یې د لاسلیک په ځای خپل رغوی کېښود. رڼا دوه ګامه شاته لاړه، بیا یې د حاضري په مامور کې غوصه ناکې سترګې خښې کړې ورته ویې ویل:

دا څه ډول بې ادبي ده، ! زه تا سره دا ډول ټوکې نه لرم.

- لورې! زه ټوکې نه کوم، نه ستا د ځورولو هڅه کوم او نه زما عمر د داسې ټوکو سره سمون خوري، مور ته همداسې دستور راکړل شوی؛ رئیس ویلي چې لومړی رڼا باید زما دفتر ته راشي، له هغه وړاندې د حاضري په کتاب کې د لاسلیک اجازه ور نه کړئ.

رڼا له غوسې سره سپینه شوه، له ده سره یې نورې خبرې پرې کړې، د رئیس د خونې په لور رهي شوه. د حاضري مامور ور پسې له شاه غږ کړ: لورې! مور ستا په پاکې، وطن دوستې او هغه مبارزې ویاړو، چې په خپل وجود کې یې د دې بېچاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولس لپاره لرې، زه درته ډېر درناوی لرم؛ خو هیله ده له ما خفه نشې، ماته له پاسه امــــر ؤ، زه مجبــــور وم کنــــه تــــه د داســــې رویــــې وړ نــــه وې.

رڼا یې خبرې اوریدې خو ځواب یې نه ورکاؤ، په چابکو قدمونو یې د رئیس د دفتر لار لنډوله، د هغه د دفتر وره ته ورسېده، دروازه یـې ټـک، ټـک کـړه. د ننوتلـو اجازې غږ یې واورېد، ور یې پرانیست رئېس ته مخامخ په یوه چوکۍ کېناستله.

رئیس ته یې وویل:

مهرباني صیب!

هغه یې په دې لنډه او د هیله مندې خلاف خبره باندې لنډه مسکا وکړه ویې وویل:

ته د یوه رئیس سره خبرې کوې، نه سلام نه ستړې مشې او نه کوم احترام؛ دا عادت مې دې خوښ نه شو.

- **هو تاسې لوړ خلک خو ځانونه واجب الاحترام ګڼئ، ښکته خلک درتـه د خدای پیداوښت هم نه ښکاري.**
- **ولې؟**
- **ښه بېلګه یې زما پرونۍ پېښه ده؛ زه د وحشي ښامار لـه کـومي راوویسـتل شوم، یوه لحظه مې هم د ژوند هیله نه درلوده، بس دوهم ژوند خدای را په برخه کړ زما مور، یتیم ورور اوخویندو ته به مې خدای کـتلي ؤ، چـې وژغورل شوم خو تا د یوه رئیس په توګه زما د حال پوښتنه هم ونه کـړه او د یوه انسان په توګه دې هم راته ونه کتـل، چـې پـه مـا څـه تېـر شـول خواخوږي خو دې یو وارې راسره ونه کړه؛ بلکې د یوه عسکر په ډول دې راوغوښتم او بیا دې د دفتر د غړیتوب حق هـم را څخـه واخیسـت، پـه حاضري کې د لاسلیک کولو اجازه هم رانه کړل شوه. ولې؟**
- **اغلې رڼا! له ټولنې سره توافق وکړه؛ دا د اصحابو دور نه دی، چې هر څه د خدای ج د وېرې او د ضمیر لرلو له مخې کېـږي، دا یوویشـتمه پېـړۍ ده؛ دلته به سازش کوې، ډېر هغه څه به نه ویني، چې ګورې یـې، لـږ د ځان په فکر کې هم اوسه.**

رڼا یې خبره ورپرې کړه ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئيس صيب! دا سمه ده، چې وخت تېر شوی خو زمانه بدلون نه کوي، زمانه هماغه زمانه ده هغه مو خدای ج دی، هغه مو پيغمبر دي او هغه يې سپارښتنې دي يوازې څه، چې بدل شوي هغه زموږ ضميرونه دي، چې تل د باطل څخه اغېزمن دي، تل ناوړه وېرې پکې ځای نيولی وي او له کبله يې سر ښکته ژوند تېروو.

- رڼا جانې! ته ځوانه يې، جذبات دې له تعقل څخه وړاندې دي، تا له پروني پېښې هم پند ندی اخيستی، ته اوس هم په هغه پخواني خره سپره يې او اوس هم هغه پخوانی بابولالې وايې.

په رڼا يې خبرو ښه اغيز ونه کړ له ځان سره يې وويل: دا سړی دې په خبره نه پوهېږي، خبرې او دليل ورسره بې گټې دي؛ نيغ په نيغه د رئيس د خبرو په منځ کې ورولوېده ورته ويې ويل: رئيس صيب! هغه خبره وکړه، چې زه دې ورته رابللې يم؟

- رڼا جانې! ملک په يوه بحران کې دی، دلته هر سړی خپله شپه تېروي، گذاره کوي، دا ملک په ما اوتا نه جوړېږي، اوبه له پاسه خړې دي ما اوتا يې دلته چې د رېښلو هڅه کوو دا د وخت له زيان پرته بله گټه نه لري.

رڼا، چې کم يې د خندا عادت لاره او لکه د شهزاده لور خبرې يې بې اړتيا نه اورېدولې د رئيس په خبرو يې نری مسکا وکړه، ويې وويل: داسې هم نه ده چې ته وايې دامنم، چې زموږ ملک کې بلا ستونزې دي، د هېواد پالنې احساس ختم دی، مسوليت پېژندنې کډه کړې او په خپلو خلکو زړه سوی پای موندلی خو دا نه درسره منم، چې سمون نشي راتلای؛ که زه ښه شم او ته ښه شې سبا زما او ستا په څنگ کې بل ملگری ښه کېږي د هغو نه بيا نور الهام اخلي، چې يوه ورځ به ټوله ټولنه ښه شي نا انډولي، بې انصافي، ظلم، فساد دا هر څه به له منځه لاړشي موږ مسلمانان يو، له خدايه هيله نه پرې کوو.

رئيس د مېز په سر د چايو ډکه پياله خولې ته کړه غوړپ يې ترې وکړ بيا يې د تمسخر مسکا وکړه رڼا ته يې وويل:

رڼا جانې! زه تا ته قناعت نه شم درکولی او دا هم زياتوم، چې ستاسې لپاره پر ځان خطر نه شم اخيستی.

- زما لپاره تاته خطر؟ زه پوه نشوم، زما له لوري تاته څه خطر دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستا له برمته کېدو او ژغورل کېدو وروسته د مافيا يوه غړي ماته ټليفون وکړ، ويې ويل:
ستاسې د يوې کارکوونکې له لاسه موږ ته ډېر زيان ورسېد، مشر مو د بند د تورو تمبو تر شاه سختې شپې او ورځې تېروي، موږ خپل دوښمن د ځمکې په سر نه پرېږدو خو له بده مرغه لومړی ځل دی، چې زموږ ښکار بچ شوی هغه هم رڼا خبرياله ده، موږ دلته چاته د خپلسري اجازه نه ورکوو، تر دې چې د حکومت سره ډغرې وهو.
که بل ځل هم د رڼا د کوم راپور له مخې موږ ته زيان ورسېد بيا نور موږ د رڼا سره کار نه لرو تاسې مو ټارګېټ ياست او هيڅ زړه سوی به دربانديې ونه کړو.

رڼا وويل: ښه! نو بيا؟

- يا ځان د ټولنې له روانو حالاتو سره برابر کړه او يا دنده پرېږده، هيله مې داده چې ته نور ضدونه پرېږدې، د شهرت نورې لارې هم شته، ته د ځان په خطر کې اچولو سره ځان مشهوروې دا عاقلانه کار نده.

رڼا لنډه مسکا وکړه، په رئيس کې يې سترګې ونيوې، ورته ويې ويل: رئيس صيب! تاسې ترکستان ته روان ياست، زما مسؤليت ادا کولو ته زما د شهرت پرستي خطاب کوئ؟ زه د ولس اواز اوچتوم، تاسې مې خود غرضه او ځان غوښتونکې بولۍ؟ له تامې دا هيله نه وه.

رئيس يې په دې خبرو په قهر کړ، له يوې خوا د رياست هوا له بلې خوا د رڼا پېغراتو جذباتي کړ، رڼا ته يې وويل:

زه اوس يو بل کار هم کوم چې له مانه به يې هيڅ تمه نه لرې، د ځنګ له دوسيې څخه يې کاغذ را واخيست او د رڼا مخې ته يې کېښود، ورته ويې ويل: دا لاسليک کړه.

- دا څه دي؟
- ستا استعفی ليک؛ موږ ستا په شان سر زورو کسانو ته اړتيا نه لرو او نه خپل ځان ستا په خېر، د ځان غوښتونکو د کړنو له امله په ګوابښ کې اچولای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا پرته له دې چې کوم ځنډ وکړي، له دسکول نه یې قلم را واخیست او پاڼه یې لاسلیک کړه.

رئیس له پسخند ډکه مسکا وکړه، رڼا ته یې ویل:

ځه خیر، که یوه بااستعداده ژورنالېسته مو له لاسه ورکړه، ریس هم وژغول شو.

رڼا ناهیلې سترګې چت ته ونیوې، د پکي باد یې په سترګو ویښتان وغوړول، ساعت زنګ وواهه ستن په نهو ولاړه وه، قلم یې په دسکول کې کېښود، رئیس ته یې مخ ور واړاو، په قهرېدلې ژبه یې وویل: ایا یوه ورځ به نه مرې؟ د تل لپاره به په دې نړۍ کې اوسې؟ د دندې له ساتلو پرته د کوم بل څه په اړه هم سوچ کوې؟

- **رڼاجانې! ځه نور دې دلته کار خلاص شو او که نه ځې، ساتونکي راغواړم هغه بیا د یو چا د وتو په چل پوهېږي.**
- **زه ځم خو اوس زه ستا کومه د لاس لاندې ماموره نه یم او نه ته زما رئیس یې، زه اوس د خپلې ارادې څښتنه یم، نور راسره د متقابل احترام په نظر کې نیولو سره خبرې کوه. له تګ مخکې غواړم یوه بله خبره هم درته وکړم، ملنګ ته یوه دروازه تړلې، سل خلاصي وي هیڅ وخت فکر ونه کړې، چې تاسې ته له استعفې سره به موږ له لوږې مړه شوه، تاته به بیرته راشو او په زاریو به درنه دنده دې خیرات په ډول وغواړو، زموږ روزي تاسره نه، له خدای ج سره دی، هغه مو ساتندوی دی، له دې خبرې سره رڼا په خوا کې دسکول راواخیست د رئیس له دفتره رهي شوه.**

ریس له شاه ورپسې غږ کړ، هیڅوک به هم دنده درنه کړي، ته ضدي یې شهرت طلبه یې، د ځان مشهورولو لپاره هر څه کوې.

رڼا یې خبرې اورېدې د هغه د خبرو مناسب ځواب ورسره ؤ خو له ځان سره یې ویل: چاته یې وایې رئیس کله په خبره پوهېږي، قدمونه یې یو په بل پسې اخیستل د دفتره له عمومي دروازې ووته ښه شېبه مزل یې وکړ د کور کوڅې سر ته لانه وه رسیدلې، چې د ټلیفون زنګ یې وکړنګېده، له دسکول یې ټلیفون را واخیست، زنګ یې له کوره ؤ، غوږ ته له نیولوسره سم یې د کوچني ورور چغې واورېدې، رڼا وارخطا شوه په ورور یې غږ وکړ: اسده وروره! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هله ژر راشه مورجانه بې هوښه شوې، له خولې يـې ځګونـه ځـي د شـکر درمل يې هم خلاص شوي لکه، چې د شکر له لاسه داسې شوې.

رڼا خپله هم له دې غږ سره له وارخطايي لکه پاڼه ورپېږده خو دا چې ورور يې خورا په وېره کې ؤ د هغه د همت زياتولو هڅه يې پيل کړه، هغه ته يې وويل: وروره! زه د کوڅې سر کې يم، ژر در رسېږم، په مور به هيڅ هم نه کېږي.

ټيليفون يې پرې کړ، عمومي سړک ته په منډو شوه، ترڅو ټکسي- راونيسـې او مـور روغتون ته يوسي.

د سړک غاړې يوې اوبلې خوا ته يې د روحي ناروغ په څېر د ټيکسي لټولو په نېت کتل، څو موتر پيدا کړي، ويې نيسي او مور روغتون ته ورسوي، کيڼ اړخ ته لـرې يې په يوه ټيکسي باندې سترګې ولګېدې، په هماغې ټيکسي کـې سـترګې ټـومبلې وې، څو ترې فنا نه شي ژر يې ونيسي او کور ته يې بوځي خو له ښـي اړخـه يـې د يوه ټاير ښوېدلي بريک غږ واورېده،ور ويې کتل نوى ماډل کروزين يې مخـې تـه ودرېد، ښيښه ښکته شوه، په رنګيز او جذاب ځوان يې سترګې ولګيدې چې د موټر جلب ته ناست دى، تورې عينکې يې په سترګو دي، رڼا هـم دې مـوټر او ځـوان ننداره دې سترګو له څاره نه لولـه ، ځـوان لـه بريـک سره پـه سـترګو را لوېـدلي ټيټانيک ويښتان پورته کړل، بيا يې وپوښتل: اغلې! لـه لـرې مـې دربانـدې نظـر ؤ لالهانده دې يوه او بل خواته کتل خير خو دى؟ ايا کومه ستونزه مو درلوده؟

د رڼا سترګې له اوښکو ډکې وې په هلک يې غږ وکړ: وروره! ځه خپله لار وهـه کـه لالهانده ګورم که عادي تا پورې څه اړه لري؟

په دې وخت کې د رڼا په نظر کې نيولې ټيکسي راورسېده، لاس يې ورتـه وښـوراؤ خو هغې سپارلي لرله ورته ونه درېده، اه يې له خولې ووت، دعا يـې وکـړه، ويـې ويل: خداى دې ژر موټر پيدا کړې کنه مور به مې مړه شي، بيرته يې په ولاړ مـوټر کې سترګې ونيوې، ځوان لا هماغسې ښکته ښيښه موتر کې ناست دى او د رڼا د بـد حالت ننداره يې کوله. رڼا ورنږدې شوه په قهرجنه څېره يې ورته د تلو اشاره وکړه بيا يې ورسره ژبه هم مله کړه ورته ويې ويل:

دلته د څه لپاره ولاړ يې؟ مورې خپل غم ته پرېږده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان، چې شاپور نوميده له موټره راښکته شو رڼا ته نږدې ودرېد، ورته ويې ويل: اغلې! زه کومه بلا نه يم، چې ودې خورم او نه کومه بده اراده لرم داسې راته ښکاري، چې په کومه ستونزه کې يې؟

- **نو ته زما په کومه رشته زما له غمه مړ يې؟**
- **ولې دلته انسانيت مړ دی؟ خواخوږي نشته؟ ولې موږ په دې هېواد کې ګډ ژوند نه کوو؟ ولې دلته مسلمانه وروګلوي نشته؟**

رڼا يې له خبرو صداقت حس کړ، د هغه په خبرو ډاډه شوه.

په ژړغوني غږ يې ويل: مور مې د مرګ سره لاس او ګرېوان ده، کوما کې ده غواړم ټيکسي ونيسم او روغتون ته يې ورسوم.

- **اغلې! په ما د خپل کور د غړي په څېر باور وکړه، ستا مور زما مور ده، زه نن له دفتره رخصت يم، که ته کومه نيوکه نه لرې زه درسره روغتون ته د ناروغ په وړلو کې مرسته کوم.**

رڼا چوپ خوله ولاړه وه د هغه د خبرې ځواب يې ځکه نه ورکاوه، چې د هغه د شخصيت په اړه لا پوره ډاډه شوې نه وه؛ هلک هم پوهېده چې د بې باوري له لاسه ورته نجلۍ څه نه وايې؛ ځکه يې نور هم د هغې د باوري کېدو هڅه وکړه، رڼا ته يې وويل:

ژر کوه وخت نه ضايع کوو خدای مه کړه مور جانه به دې لاسه ورکړې. له دې خبرې سره د رڼا وېره نوره هم د مور د مرګ په اړ زياته شوه، نه او هو يې ونه ويل، د کروزين شا سيټ ته وخته، خو زړه يې ناراحته ؤ لا يې هم په دې اړه يې فکر مشغول ؤ، چې ځوان يې دوکه نه کړي، په دې بهانه يې ونه تښتوي او يا هم د هغه د کومې لوبې ښکار نه شي خو د مور د ناروغۍ وېره پرې زوروره شوه. تر هر څه يې روغتون ته د هغې وړلو ته لومړيتوب ورکړ. موټر يې د کور دروازې خوا ته ودرېده. له کوره يې مور په بې هوښه حالت کې راوباسله او موټر ته يې پورته کړه، د روغتون په لور يې حرکت وکړ.

رڼا د مور سر په خپل زنګون کېښود، د هغې خاموشه وضعيت به کله، کله ووېروله، ښکته او پورته به يې ورته وکتل کله، کله خو به يې ساه اخيستوته متوجه شوه، بيا به يې نبض ونيو د هغې دساه اخيستو او د نبض خوځښت به ډاډه کړه، د هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګ له وېرې به څوشېبې مطمينه شوه، له ځان سره به يې وويل: خدايه مرګ او ژوند ستا په واک کې دی؛ زما مور زما ژوند ده له دې ژونده مې مه محروموې.

موټر ته په ختو کې يې د مور د سر وېښتان بې نظمه شوي و، يو شمېر يې په مخ پراته ؤ، رڼا غوښتل چې لاس وروړي، د هغې په سترګو رالوېدلي وېښتان تر غوږو ورتاؤ کړي، په دسکول کې يې ټليفون وشرنګېده، ټليفون يې راواخيست غوږ ته يې نږدې کړ؛ نجيبې خورلڼې يې له سلام نه وروسته وويل:

رڼا خورې! ستا له برمته کېدو زه اوس خبره شوم، زه درته ملامته يم، چې ستا پوښتنه مې ناوخته وکړه، تا خو له لويې پېښې خدای ج بچ کړې يې.

- مننه خورکۍ! بس چې څوک خدای نه وي وژلي، هغه څوک نشي وژلی. ما خپل مرګ په خپلو سترګو وليد خو الله ج به مې کومه دانه پرېښې وه.
- شکر چې روغه يې، بس نو بلا وه برکت يې نه وو؛ زموږ وطن له داسې بدبختيو ډک دی. دا لومړۍ او وروستۍ پېښه نه ده، چې موږ يې تجربه کوو موږ بايد همت ولرو.
- نجيبې خورې! موږ بايد له دې بدترو پېښو لپاره تياری ولرو، مقابله به کوو حالاتو ته نه تسليمېږو، د سمون راوستلو لپاره اړ يو، چې هر خطر په ځان ومنو.
- هو بلکول،که داسې ونه کړو نو بيا به ميدان يوازې ظاليمانو ته پاتې شي، ته اوس دفتر کې يې؟

موټر يو دم بريک وواهه رڼا رډې سترګې د مور په طرف ور واړولې، د زړه دربا يې په غوږنو محسوسېده، نجيبې ته يې وويل: نه دفتر کې نه يم، هلته مې استعفی ورکړه.

- ولې؟
- دفتر رانه هغه څه غوښتل، چې زما مسلک نه قبلول، دوهم وړانديز يې استعفی وه، چې ما بايد لاسليک کړې وای.
- ښه دې کړي، د وجدان له ملامتي دې ځان خلاص کړی، روزي په دفتر کې نه، له خدای سره ده؛ د خدای ج شکر دی چې خپلې مورکۍ، کوچني ورور او خويندو لپاره ته ژوندۍ پاتې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ترهېدلې سترګې په مور کې خښې کړې وې، په زېړ زبېښلي مخ يې مچ خپل وزرونه رپول ژر يې د لاس په حرکت ترې لرې کړ ،بيايې نجيبې ته يې وويل:

خورې! که ته نه خفه کېږې بيا بل وخت خبرې کوو؛ مور مې ناروغه ده بې هوښه شوې ده، روغتون ته په لاره يو.

نجيبې ښنه وغوښته او د مرستې ست يې وکړ، خو رڼا دې مننې په ويلو سره ټليفون پرې کړ.

شاپور د رڼا د ټليفون خبرې ټولې د زړه په غوږو واورېدې، له ځان سره يې وويل: شاپوره تا خو عادي نجلۍ موټر ته نه ده پورته کړې دا خو مشهوره ژورنالېسته رڼا ده، شاته يې وکتل، په رڼا کې يې سترګې وټومبلې، هغې زړه نا زړه يې ويل:

که غلط شوی نه يم تاسې مشهوره خبرياله رڼا نه ياست؟

- هو، مشهوره نه يم خو هماغه يم.
- ښه! ډېر ښه، ما دې تصوير ليدلی ؤ خو اوس تاسې په حجاب کې ياست، وبښۍ، چې ما مخکې ونه پېژندی، بيا يې نری مسکا وکړه ويې ويل: ستاسې نوم خو دومره غټ دی، ما فکر کاوه، چې په ضد مرمۍ موټر کې له شا او مخته باډي ګارډانو سره به چارې مخته بيايۍ خو خبر نه وم، چې دا پېژندل شوې څېره دومره شکسته نفسه ده، چې روغتون ته د ناروغانو وړلو لپاره عادي موټر هم نه لري او په ټيکسي کې يې لېږدوي.
- زما توپير له نورو سره همدا دی، چې زه معنوياتو ته ارزښت ورکوم، نه مادياتو ته. زه د يوې غريبې کورنۍ يم، د موټرو دارايي، شان او شوکت په نسبت خپل ولس ته ترجيح ورکوم او هيله مې ده، چې د هغوی مينه لاس ته راوړم د ولس مينه ماته تر هر څه لوړه ده.
- تاسې اوس دنده نه لرئ؟

رڼا وويل ته څه پوه شوې؟

- په ټليفون کې ستا له خبرو پوه شوم، د ټليفون له خبرو دې جوته شوه، چې تا هغه پخواني دفتر ته استعفی ورکړې.
- هو ما استعفا ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور دې روغتون دروازې په ګڼه ګوڼه کې موټر یوه اړخ ته ودرواوه، رڼا ته یې وویل:
خو ولې ؟
ــ دا لوی داستان دی، اوس روغتون ته راورسېدو بیا به شي.
دوی دواړو د رڼا مور امینه، بېړنۍ خونې ته ورسوله، ډاکترانو ازموینې او بېړنۍ درملنې پیل کړې، خو شاپور ناڅافه ورک شوه، لږ شېبه وروسته د ډاکترانو ازموینو وښوده، چې د امینې شکر خورا لوړشوی، انسولین او نور درمل ورته پیل شول، په دې وخت کې شاپور هم را پیدا شو رڼا ته ور نږدې شو ورو یې ورته وویل:
د حساب په څانګه کې مې شل زره افغانۍ ورکړې، د ناروغ د بهر کېدو په صورت کې باقې پیسې ترې واخله، رڼا یې خبره ورپرې کړه ورته ویې ویل: مورې پیسې راوړې ته دې خپلې پیسې بیرته ترې واخله.
- نه رڼا جانې! ستا مور زما هم مور ده زه یې پر ځان حق ګڼم، زما د پیسو ورکړه دا مانا نه لري، چې تاسې بې پیسو یاست، د رڼا له ټینګارسره سره بیا هم شاپور د هغې خبره ونه منله، رڼا ته یې د قناعت په ورکولو سره هغه اړ کړه، چې نور د پیسو د بیرته اخیستلو منتونه بس کړي، شاپور جیب ته لاس کړ، کارت یې راوباسه رڼا ته یې ونیو هغې ته یې وویل:
زما نوم شاپور دی، د یوه رسنیز مرکز مشر یم، که مو دنده غوښته زموږ یو مهم بست خالي دی؛ مورې به مو په ویاړ ومنو دا مې د دفتر کارت دی دې اړتیا په وخت کې له موږ سره په اړیکه نیولی شئ، زه به ډیر خوښ شم، چې ستاسې غوندې ریښتونې خبریاله له موږ سره کار وکړي.
رڼا یې ځان د نیکي احسان مند وباله، کارت یې ترې واخیست له مرستې یې مننه وکړه. شاپور نور د خپل کور په لور وخوځید.
رڼا کارت لا دسکول ته نه ؤ اچولی، چې نرسه یې په خوا کې ودرېده، رڼا ته یې ویل:
رڼا ته یې؟
- هو، زه یم
- ناروغ مو په هوښ راغی، تاسې ته غږ کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا لکه لمر وغوړېده د شونډو سپيره والي يې د وينو سرخي ونيو، تر او تازه شـوه د خپلې مور د بستر په لور يې په بېړه قدمونه واخيستل.

مور يې لا دمخه په بستر کې د غېږې لپاره ورتـه لاسـونه غـوړولي وو، د رڼـا پـه ور رسېدو هغې په غېږ کې ونيوه، مور ته په غېږ ورکولو سره د رڼا له گوتو کـارت خطـا شو، د بستر لاندې ولوېد.

د رڼا له خوښي په سترگو کې اوښکې راغلې مور ته يې وويل:

شکر، چې ژوندۍ دې وينم، ما خو ويل لکه، چې يتيمه شوم، د پلار له سيوري خو مځکې بې برخې وم فکر مې وکړ دا ځل خدای مه کړه د مـور لـه مينـې او مهربانـه سيوري هم بې برخې کېږم؛ خو خدای ج مې تل دعـاوې قبلـوي، تـل مـې د زړه فرياد اوري دا دی ته اوس روغه رمټه يې او انشاالله ډېر ژر به رخصت کړل شې.

امينې خپله لور رڼا په ټنډه، يو او بل مخ ښکل کړه بيا يې وويل:

لورې! زه دې يوازې نه پرېږدم کله دې، چې ژوند جوړ کړم، واده دې کړم بيا مړه کېږم. د مور په خبرو د رڼا مخ له شرمه تک سور شو، مور يې په غېږ کې ونيوه ورتـه ويې ويل:

که لور دې واده کړې نو له هغې پرته ژوند کولی شې؟

ــ له تا پرته ژوند خو به ډېر پيکه شی، ډير به بې خونده شي؛ خـو د ژونـد اصـول همدا دي، همدا يې طريقه ده، چې پېغلې بايد واده وکړي.

امينه يوه ورځ ډاکترانو نوره هم بستر کړه په سبا يې د نورمال وضعيت سره رخصـت کړه.

رڼا او مور يې دواړه کورته ورسېدل، حالت عادي شول، څه وخت وروسته رڼـا د مور له روغتيا ډاډه شوه، خو دا چې د کور د لگښتونو مسؤليت د هغې په غاړه ؤ نو اړه وه دنده ولري، يوه ورځ په همدې چرتونو کې وه، چې د شاپور هغه خبره ور په ياد شوه، چې رڼا ته يې په خپل دفتر کې د کار کولو وړانديز کړی ؤ، دسکول يـې خلاص کړ ترڅو هغه کارت راوباسي او اړيکه ورسره ونيسي، د دسکول ځنځـير يـې کش کړ؛ خو کارت يې نه موند په سوچ کې شوه له ځان سره يې وويل: دا بـه مـې چېرې غورځولی وي بايد ويې پلټم؛ ځکه ماته يې پيدا کېدل اړيـن دي، رڼـا لا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارت د پیدا کولو په فکر کې وه، چې د نجیبې زنګ ورته راغی، ورته ویې ویل: د مورکۍ روغتیا اوس څنګه ده؟

- **ښه ده! شکر اوس بیرته خپل لومړني حالت ته تللې ده، خوراک کوي غړېږي او ان کله، کله ټوکې هم کوي.**
- **ښه! شکر، چې خدای یې روغتیا نصیب کړه او ربښتیا تـه نـوې دنـده نـه پیلوې؟**
- **ولې نه خو چې پیداشي.**

نجیبې د کمپیوټر په سکرین کې سترګې نیولې وې، کړکۍ یې خلاصه کړه، شمال د ګلانو خوشبوي په ټوله کوټه کې خپره کړه په څېره یې خوښي خپره شوه ویې ویل: همدا اوس مې په یوه سایټ کې ولیدل چې افغان رسنیز دفتر یو تن کارمند ته اړتیا لري، نن یې د سي وي ګانو د ثبتولو وروستۍ ورځ ده، که غـواړې زه بـه دې سي وي ور واستوم.

د رڼا سترګې یو ځل بیا له خوښي وځلېدې، په شونډو یې مسکا خپره شوه، په هیله منده لهجه یې وویل: خورې! دا کار حتما وکړه، زه دندې تـه اړتیـا لـرم، تـه خـو پوهېږې کنه چې ټوله کورنۍ زما لاس ته ګوري او زه د کورنۍ ناوسه حالت نـه شـم لیدی.

- **سمه ده! سي وي دې له ماسره شته همدا اوس یې ورلېږم، سبا مو ازموینه ده تر دولسو بجو دوام کوي، زه یې ادرس په مسیج کې درلېږم.**

نجیبې د رڼا سي وي هغه دفتر ته ایمېل کړه، رڼا ته یې هم ادرس واستاوه.

رڼا هیله منده خپل بستر ته لاړه، له ځان سره یې وویل:

انشاالله له پخوانۍ دندې به په ښه دنده کار وکړم خدمت به وکړم او د خپل مسـلک په چوکاټ کې به د خلکو او مسؤلینو تر منځ د اړیکو پول جوړه شم رڼا پـه همـدې سوچونو کې له اوږدې بوختیا وروسته د خوب پـه سـمندر کـې ډوبـه شـوې وه، د مرغیو چڼا، د سهار له اذانه سره یو ځای په فضا کې خورېده، د بـلال پـه شـان پـه خواږه غږ اذان او د مرغیو د غږ د نغمو اهتزازونه د رڼا تر غوږونو هم روسـېدل، لـه خواږه خوبه راویښه شوه، سور بخونه بړستن یې له مخ کش کړه، دېوال ته یې وکتل په ساعت یې سترګې ولږېدې، ستن په پنځو ولاړه وه، د ازموینې په ور یادېـدو یـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکان وخوړ، ژر جګه شوه لمونځ یې وکړ، چای یې وڅښه د ازموینې لپاره یې ځان چمتو کړ، له یو بلا هیلو سره له کوټې ووته.

هغه د حرکت په حال کې وه، چې د مور له کوټې یې د هغې زګېروی واورېده، په منډه منډه ورغله د هغې په الوتي څېره یې نظر ولګېده، هغې ژوره ساه اخیسته، په ټنډه یې خولې را ماتې وې، ژر بهر ووتــه ټیکسي- یــې ونیولــه، دواړه تــر روغتونــه ورسېدل؛ ډاکترانو ورته ازموینې پیل کړې؛دا ځل یــې د مــور د پخــوانۍ نــاروغي خلاف د وینې شکر ډېر ښکته شوی ؤ ډاکتر پرې هغه پخواني درمل پرې کــړل ورتــه ویې ویل: هغه پخواني درمل مو ډېر قوي دي، شکر مو د نورمال حالته ډېر ټیټوي، زه درته مناسب کمزوري درمل لــیکم، ډاکــتر ورتــه درمــل ولیکــل دوی دواړه یــې رخصت کړل.

رڼا خپله مورکۍ تر کور ورسوله، دې دفتر ازموینې تــه یــې ډېــره بیــړه وه، ژر یــې ساعت ته په دې هیله ور وکتل چې که وخت وي ځان به ور ورسوي ، یولس بجې وې دې ازموینې ځای یې هم ډېر لرې وو، بس زړه نازړه د ازموینې پــه لــور روانــه شوه، رڼا هغه مهال دې دفتر په دروازه پښه کیښوده چې لا لــس دقیقــې یــې پــای وخت ته پاتې وې ، خو دفتر د انټرویــو کســان خــلاص کــړي ؤ، هیڅــوك هــم د ازموینې ورکولو لپاره نه لیدل کېدل، رڼا د دفترساتونکي ته وویل:

ښښنه غواړم وروره! زه د انټرویو لپاره راغلې یم، که زما له راتګه ستاسې مشر خبر کړئ منندویه به مو شم.

- **خورې! د انټرویو وخت ختم شو مشر بهر ووت، یوازې اداري مرستیال په دفتر کې دی.**
- **که هغه ته هم ووایې ښه به وي کېدای شي، له ماسره مرسته وکړي؛ ځکــه زه کار ته ډېره اړتیا لرم.**

ساتونکی ننه وت مرستیال ته یې د هغې د راتګ وویل.

مرستیال له غروره ډکې سترګې په ساتونکي کې خښې کړې، ویې ویل: ورتــه ووایــه چې وخت ختم دی، دا چې په دې مهمه ورځ دومره ناوخته راغلــې یــې؛ خــدای خبر د رسمي ورځو به دې څه حال وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا لوړ پوړیزې ودانۍ ته سترګې نیـولې وې، د ګلانـو پـه رنګـا رنـګ پـاڼو د لمـر ځلېدونکې شغلې ځلېدې، په دهلېز کې د بوټو کړپا شوه، په ونه دنګ ډنګر سړی را ووت، په ناهیلې اندازه یې وویل: خورکۍ! هغه وایي وخت ختم دی، ته تلی شې.

د رڼا په زړه کې لا هم د هیله مندۍ څرکونو ټوپونه وهل، ساتونکي ته یې وویل: په تکلیف به شې خو دې مصاحبې مسول ته ووایه چې رسمي وخت ته لا لس دقیقې پاتې دي.

ساتونکی بیا ننه وت مرستیال ته یې وویل: میرمن وایې چې لا خو رسـمیات نـه دي ختم شوي ،لس دقیقې ورته پاتې دي.

مرستیال په ټلوېزون کې سترګې ګنډلې وې، پیاله یې ور پورته کړه د غرور سرخـي یې په مخ کې له ورایه څرګنده وه په قهرېدلي انـداز یـې وویـل: دا څـومره سـپین سترګې ده، په لسو دقیقو کې موږ څه کولی شو؟ د یوه سوال ځواب هم پکې نشـی ترسره کېدای، ورته ووایه، چې څه لاړه شه د ځان په څېر د لټانو اداره وګوره، هلته به دنده واخلې.

ساتونکی راووت رڼا ته یې وویل: خورې! هغه دې پیغام نه مني لا په قهـر هـم شـو، ویل یې: څه لاړه شه موږ ته سر خوږی مه جـوړه د ځـان پـه څېـر چېرتـه د لټـانو دفترونه پیدا کړه، هلته دنده واخله.

رڼا د دې خبرې له اورېدو سره سم له څوکۍ پورته شوه، ساتونکي ته یـې ویـل: د چټلو خلکو خبرې هم چټلې وي، موږ نورو ته د وخت د ارزښت سپارښـتنه کـوو، دوی خپله لټي د هر کس په تن کېویني، په لسو دقیقو کې لس انټرویو اخیسـتل کیږي.

په اوچتو قدمونو له دفتره د وتو په تکل کې شوه، د دفـتر د حـوېلۍ دروازه نیمـه چوله وه، رڼا د خلاصولو لپاره لاس ور ووړ له بهره هم یوه کس د دروازې خلاصـولو په موخه د رڼا په لاس، لاس کېښود، رڼا د داسې حالت سره، چې څوک بیګانه یـې په لاس، لاس کېږدي تر دې دمه نه وه مخ شوې، وارخطا شوه ژر یې خپـل لاس د ځان په لور کش کړ شاته یې څو قدمه واخیستل، څو له بهره راتلونکي ته د ننه وتـو موقع ورکړي، په دې حال کې په لاس کې نیول شوې دوسیه ترې ولوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې دوسې ته ژر ټيټه شوه له دوسې تيت او فرق ورقې يې راټولې کړې، بهر تـه د وتو په لټه کې شوه په وتو کې يې د سترګو له کونجه په ځوان نظـر ولږېـده ويـې پېژانده، هغه بل څو ک نه وو هماغه شـاپور ؤ، هغـه ځـوان چـې لـه رڼـا سره يـې روغتون ته د مور په وړلو کې مرسته کړې وه خو د شاپور شک هم نه شـو، چـې دا رڼا ده؛ ځکه رڼا به تل له رسمي دندې پرته په حجاب کې ګرځېده، د هغه له ليـدو رڼا په دې هم پوه شوه، چې دغه د شاپور دفتر ده، هغه ته يې د ځان پېژندګلوي؛ ځکه ونه کړه چې د مرستيال رويې يې ډېره نارامه کړې وه، هيڅ د خبرو توان يـې نه درلود، رنګ يې الوتی وو، له لبرېزو شونډو يې د سرخي ښاپېری تښـتېدلې وې، د ژر وتلو هڅه يې کوله، په بيړه بهر ووته. له دوسيې يو لوېدلی کاغذ ترې پاتې شو شاپور هغه په دې موخه راواخيست، چې د مېرمنې له دوسې لوېـدلی کاغـذ بيرتـه هغې ته ورکړي، په راخيستو کې يې د کاغذ ليکلو ته پام شو، د رڼا پېژند پاڼه وه، له لوستلو سره سم يې ټکان وخوړ پوه شو، چې له ده سره مخامخ شوې مېـرمن رڼـا د دندې په لټه کې دفتر ته راغلې ده؛ خو دا چې ولـې بـې سـواله بـې ځوابـه بيرتـه ګرځېدلې؟ په لامل يې بايد ځان پوه کړي. بهر ور پسې ووت هغې لا څو ګامـه نـه ؤ پوره کړي، چې له شاه يې غږ واورېد، اغلې رڼا! ودرېږه. رڼا حق حيرانه ودرېده؛ له ځان سره يې وويل: دا څوک دي، چې زما نوم اخلي، پـه شـا يـې وکتـل ګـوری شاپور را روان دی، کاغذ يې هم په لاس کې دی، رڼا ته يې وويل:

تاسې دلته کله راغلې ياست؟ زه لږ مخکې د مراجعينو له مصاحيبو خلاص شوم، بهـر ووتم، ستاسې ټليفون ته له ډېر مخکې په تمه وم؛ خو بيا مو اړيکه ونه نيوله، تاسـې څنګه دلته پېښه راکړې او بيرته زما له ليدو پرته داسې په بيړه ځئ؟

- بس راغلې وم، يوې خورلڼې مې دلته د دندې له اعلانه راته وويل، خو زه نه پوهېدم چې دغه ستاسې دفتر دی.
- ولې ما خو کارت درکړی وو؟

ستا کارت مې ډېر ولټه، خو نه پوهېږم چېرته رانه لوېدلی.

د هغې خورلڼې په لارښوونه دلته راغلې وم، خو فکر کـوم ورِ ونـه بلـل شـوم ان د مصاحيبې وخت هم رانه کړل شو، په بيړه ځکه راووتم، چې نـور دلتـه راتـه د بـې انصافي له امله ځمکه تنګه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور یې په خبره وخندل، ورته ویې ویل:
ګیله دې په سر سترګو خو دا لاره ده دلته خبرې نه کېږي، دفتر کې خبرې کوو.

- لومړی دې مرستیال ته اخلاق وښایه له خلکو سره د رویې هنر ور زده کړه، بیا یې خلکو ته د مصاحبې لپاره کېنوه.
- ولې هغه څه کړي؟
- له ما سر یې ښه چلند ونه کړ، ملنډې یې راباندې ووهلې، زه د ملنډو تاب نه لرم، ډېره مې نارامه کوي.
- رڼا جانې! ته په حقه یې، مرستیال مې د خپلوانو له ډلې دی، ستا په څېر ټول خلک ترې خفه دي مونږ هم پوزې ته ترې راغلي یو، بس دعا کوو، چې یو بل مناسب کس پیدا کړو، چې دغه بست ډک کړي؛ ډېر ورته په تمه شوم، چې اصلاح شي خو ګټه یې ونه کړه. شاپور د رڼا غصه راکمه کړه، بیا یې هغې ته د لاس په اشاره دفتر ته د تللو وویل.

هغې هم ومنله، رڼا او شاپور دفتر ته ننه وتل،په مرستیال یې سترګې ولګېدې چې دې هندي فلم دې لیدو په موخه یې ګوشي په غوږو کې ټومبلې دي
د دوی په لیدو مرستیال ګوشي لرې کړې؛ څکه مخې ته یې داسې یوه لښته، جذابه او سپوږمۍ مخې مېرمن ودرېده، چې د هندي فلم نجلۍ نه یې د ښکلا وزن څو برابره زیات ؤ، مرستیال د رڼا په لیدو لکه جل وهلی څو لحظې بلې نړۍ ته لاړ، وروسته لږ په خود شو له ځان سره یې وویل:
د سترګو مخکې دې ریښتونې د فلم نجلۍ ولاړه ده او ته هسې د فلم په کتو وخت ضایع کوې.
له رڼا سره د خبرو په پلمه یې هغې ته سترې مشی ورکړه؛ خو رڼا د ده د تمې خلاف په تروشه تنده ورته د ځواب په دود یوازې سر وخوځاؤ.
مرستیال یې له دې حرکته ناخوښ شو له هغې سره یې د خبرو غځولو په پار وویل:
ولې مېرمنې، له چا سره دې جنګ کړی کړی که څنګه؟ حالت دې نورمال راته نه ښکاري. رڼا چې له مخکې یې زړه ورته ډک ؤ، د نه په لنډ ځواب یې د هغه خوا نوره هم بده کړه، خو د رڼا سره یې د خبرو اشتیا لا نه وه سوځېدلې، بیا یې وویل:
نو ولې دې تروشه تنده نیولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **له يوه احمق سره د مخامخ کېدو له امله.**
- **دا احمق څوک دی؟**

رڼا له ځان سره ورو وویل: ته یې کنه.

هغه را څک شو رڼا ته یې وویل:

مېرمنې تاسې څه وویل؟

- **نه ما څه نه دي ويلي، هسې غوږونه دې برېږي.**
- **وی ته خو سره مچی یې، ته خو له ماسره داسې چلند کوې لکـه مـا چـې خفه کړې یې.**
- **د احمقانو یو خوی مې ډېر خوښېږي، هغه دا چې ځان پېژني چې احمق یم.**

شاپور د رڼا په خبره وخندل مرستیال ته یې وویل:

رڼا، پېژنې؟

- **نه**
- **رڼا د هېواد مشهوره ژورنالېسته پېغله ده، په لنډ وخت کې د شهرت خاونده شوه.**
- **له کوم بنیاده یې شهرت تر لاسه کړ؟**
- **د ریښتینولي په لمن نیولو سره.**
- **دا خو به هغه رڼا نه وي، چې څو ورځې مخکې برمته شوې وه؟**
- **هو هغه ده.**
- **دا خو داسې په قهر ده لکه ما، چې برمته کړې وي حال دا چې زه د دې گنا مرتکب نه یم.**

رڼا یې په خبره غاښونه وچیچل، بیایې له ځان سره وویل: خدایه صبر راکړې، هغه ته له څه ویلو مخکې یې ځواب ته شاپور اوږه ورکړه.

- **زه هم رڼا کمه پېژنم؛ ځکه ناسته پاسته مې نه ده ورسره کړې خو د دې په اړه مې ډېر څه اورېدلي، د دې ایمانداري، مسلك ته ژمنتوب، ریښتینولي او زړه سوی یې له لویو ځانگړتیاوو څخه دي؛ هغه ظاهرآ مغروره او ترخه مالومېږي، خو په حقیقت کې داسې نه ده، څومره چـې د دې پـه اړه زه**

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات لرم هغه ډېره خواخوږې مېرمن ده، پاك زړه لـري، تـل د حـق پلوي کوي، خپل ځان هم گواښ او خطر ته ورکوي خـو حـق تـه حـق وایي؛ ځکه خو یې خیانت گر په ارامه نه پرېږدي، ستونزې ورته جوړوي.

مرستیال لا هم د اړیکو جوړولو کوښښ کاوه، په عاجزه لهجه یې وویل: ښـه تـوب دې ته وایي، چې بې ځایه دې په یوه سړي په قهر شي؟

د رڼا هم د صبر کاسه ډکه شوه، نور یې د مرستیال مکارې نـه شـواى اورېـداى، د چورتونو لړۍ یې وشلوله ویې ویل: لږ مخکې انېړ ویـو تـه راغلـې وم خـو تاسـې د مصاحیبې اجازه رانه کړه ولې؟

- ښه هغه ته وې؟ خو اغلې! وخت ختم ؤ.
- ایا تاسې په اعلاناتو کې د انټرویو وخت تر دولسو بجو نه ؤ ښودلای؟
- تر دولسو بجو مو وخت ټاکلی ؤ، خو دولسو ته لس دقیقې پـاتې وې، پـه لسو دقیقو کې موږ انترویو نشوه اخیستلی او ناوخته راتلل د مراجعه کونکي له دندې سره د دلچسپي نه درلودلو مانا لري، له دندې سره مینه نه لرونکي خلك د هیڅ اداري نه خوښېږي، له همدې امله مو له تاسې سره د خـبرو دلچسپي پیدا نه کړه. ایا زما خبرو ته څه دلیل لرې؟

رڼا یې حماقت له ورایه درك کړی وو، ترخه موسکا یې وکړه ویې ویل: هو یـو نـه ډېر دلایل لرم.

- نو مهرباني وکړئ، غوږ یم.
- له تاسره مې څومره وخت ووت؟
- پنځه دقیقې.
- په پنځو دقیقو کې ته زما له انټرویو تېر شوې، ماته اوس پوره مالومه شوه، چې ته څومره ظرفیت لرې، څـومره وزن لـرې او د انسـانیت درجـه دې څومره ده. د یو چا پېژندنه هسې خلك وایي ډېر وخـت تـه اړتیـا لـري، وخت ته نه، بلکې د ارزیابي کونکي په وړتیا پورې اړه لري، که مصـاحیبه اخیستونکی وړتیا ولري نو په ډېر کم وخت کې تول کولی شي.
- ښه نو تاسې زه څنگه ارزیابي کړم؟
- ته هسې خبرې اوږدوې، چې زما نه خوښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړکۍ خلاصه وه، په دېوال درې رنګـه بيـرغ د بـاد څپـه يـز حرکـت رپـاوه، رڼـا ورېښمينې زلفې له سترګو لرې کړې، شاپور باغچې ته کتل، لـه طبعيـت څخـه يـې خوند اخيستو. د مرستيال رنګ تک سور اوښتی وو، کوښښ يې کاوه، چـې خپلـه بې علمي پټه کړي، په اطاق کې خپره شوې خاموشي يې ماته کـړه، شـونډې يـې وخوځولې، ويې ويل: انټرويو ته ناوخته تګ، هسې خبرې دي او که د يـوه لـټ، بې کفايته او بې مسؤليته کس ځانګړتيا ده؟

- انټرويو ته ناوخته راتلل تل د يوه چا په غفلت او بـې کفـايتي دلالـت نـه کوي، هغه هم بيا زموږ په څېر لـه سـتونزو ډک هېـواد کـې، دلتـه ډېـر مجبوريتونه دي،ډېر دې کار خلک هم ناوخته راتللو ته اړ کوي؛ که تا زما د ناوخته راتلو دليل پوښتلی وايې او مناسب ځواب مې نه درلودی شـړلې به مو وم خو که خبرې مې قناعت بښونکی وې، څه اسمان رالوېده، چـې لس دقيقې مو نورې هم غځولې وايی؟

رڼا نه غوښتل، چې بې ځايه ملامتي ومني، ويې ويـل: ګـوره وروره! زمـا لټې نه خوښېږي، له هر څه ډېره له لټې کرکه کوم، له هغه چا کرکه کوم، چې د وخت په ارزښت نه پوهېږي.

- نو ايا ماته ستاسې د ناوخته راتلو لامل ويلی شې؟
- هو
- مهرباني.
- زه دا اصل منم، چې انټرويو ته بايد سړی په ټاکلي وخت لاړ شي، زه هـم دې خبرې ته ارزښت ورکوم، بشپړه تياري مې نيولې وه او فکر کـوم کـه ستونزه نه وايې رامنځته شوې زه به لومړی مېرمن وم، چې دلته به حاضره شوې وم، خو د راتګ پر مهال مې د مور حالت خورا خراب شو؛ اړه شوم چې تر روغتونه يې ورسوم؛ ځکه زه د کور سرپرسته يم مشران نه لرم، چې د کور پالنه مې وکړي؛ نو ايا مور مې همداسې په بد وضيعت کـې پريښـې وايې او زه دلته راغلې وايې؟

د رڼا خبرو د شاپور ذهن هم ځان ته را جلب کړ، روانو او مستدللو خبرو يې خوند ورکړ، د هغې با مسؤليته ژوند او ژمنتيا يې ډېر خوښ شول په زړه کې يې د هغـې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صداقت ډېوه لا بله شوه، نه يې غوښتل د مرستيال او رڼا په خبرو کې مداخله وکړي؛ ځکه د هغې هره خبره يې په زړه لګېده، هرې خبرې يې ځانګړی وزن لاره، بحث يې په منطق ولاړ وو، شاپور يې له هرې خبرې بيل بيل خوند اخيسته ؛ په ذهن کې يې بيلابېلې خبرې ګرځېدې له ځان سره يې وويل: داسې يوه ځيرکه او همت ناکه مېرمن ما په اسمان غوښته او خدای ج په ځمکه راکړه، نو پرېکړه يې وکړه، چې رڼا خپله مرستياله وټاکي،ځکه ډاډه شو چې هغه به له ده هم دې افغان رسنيز دفتر ته اغيزمنه واقع شی ،په ذهن کې له دې پريکړې سره يې د فکرونو لړۍ وشکيده په خپل مرستيال يې غږ وکړ

په کومه اندازه، چې ته فکر کوې رڼا، هغسې عادي مېرمن نه ده، ټول افغانستان يې علميت او سپېڅلتيا ته درناوی لري، په ريښتيا هم د هغې د ناوخته راتګ لامل زه خواشينی کړم، که د رڼا په ځای بل څوک شي، نو فکر نه کوم دومره درانه مسؤليتونه په دومره کم عمر کې وزغملای شي. څو ورځې وړاندې هم د هغې مور سخته ناروغه وه، تصادفاً زه ورسره مخ شوم او ناروغه مې ورسره له روغتونه ورسوله

- ښه نو تاسو يو بل له پخوا پېژنئ.
- له پخوا يا اوس پېژندل مهم ندي، مهم دا دي چې يو انسان څومره وړتيا لري او څومره د مثبت بدلون لپاره اغېزمن واقع کېدای شي.

مرستيال چې سليم نومېده په ژور سوچ کې ځان ته مخاطب شو:

کمبخته سليمه، څه موقع دې له لاسه ورکړې، په لاس درغلی باز دې له منګولو ووت که دې رڼا ته د انټرويو موقع ورکړې وايې او بيا مې بريالۍ اعلان کړې وايې نو تل به دا بغدادي کوتره زما د جادو تر اغېز لاندې وه، هغه دندې ته ډېره اړتيا لري او په دې سخت وخت کې بايد ما لاس ورکړی وايې؛ لوی اسويلی يې وويست لاسونه يې ومروړل، په دې وخت کې شاپور غږ پرې وکړ: سليمه! په کوم فکر کې غرق شوی؟

له دې خبرې اورېدو سره د هغه رنګ زېړ شو، ځواب يې ورکړ: نه نه هسې.

وروسته شاپور د دروازې د دروازې ساتونکي رابللو لپاره زنګ وواهه،دې زنګ په غږ د دروازې ساتونکی رانه وت، هغه ته يې د اداري مدير د راغوښتلو وويل، هغه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له خبريدو وروسته پرته له ځنډه مخې ته ودرېد، شاپور ورته سپارښتنه وکړ: له ډوډۍ وروسته، يوه ښېړنۍ غونډه جوړه کړه

مدير چې له مخه يې دا ډول اظطراري غونډه نه وه نيولې، په حيرانتيا سره وويل: رئيس صيب! موضوع؟

شاپور نه غوښتل، چې په موضوع مخکې له مخکې څوک خبر شي ويې ويل: موضوع به هلته روښانه شي

لنډ وخت وروسته ناسته برابره شوه، شاپور ناستې ته وويل: موږ په خپل افغان رسنيز دفتر کې تلويزون، راډيو، او يوه چاپي رسنۍ لرو

د څه وخت را په دې خوا يې چارې ټکنۍ شوې دي، زه هم کله دلته او کله بهر کې يم، زموږ رسنيز دفتر يوې ښې رهبري ته اړتيا لري، د چارو ښه سمون لپاره مو وغوښتل په رهبرۍ کې لږ بدلون راولم، موږ خپل رسنيز دفتر ته نوې مرستيال وګمارله دا دی درپېژنم يې بيا يې د رڼا لور ته اشاره وکړه، همدا زموږ مرستياله ده دا مېرمن به زموږ د دفتر رهبري کوي، اغلې رڼا نومېږي، زما زياتره چارې هم دې ته سپارم، رڼا د دې رسنيز دفتر باصلاحيته کس دی، له دې خبرې وروسته يې وخندل بيا يې وويل:

ان زما د ګوښه کولو صلاحيت هم لري، خبر اوسئ، که مو د دې له امره سرغړونه وکړه په تاسې خوبه بريک هم ونه نيسي.

ددې خبرې له اورېدو سره په مرستيال سليم باندې سر وګرځېده، مخکې له دې چې جلسه ختمه شي، له ناستې ووت.

رئيس د جلسې د پای وويل.

رڼا لاس پورته کړ د خبرو اجازه يې وغوښته، خو رئيس د خبرو موقع ورنه کړه ورته ويې ويل نورې خبرې په دفتر کې کوو.

دوی دواړه لاړل او د رياست په خونه کې کېناستل، رڼا شاپورته وويل:

ماته دې هلته ولې د خبرو موقع رانه کړه؟

- زه پوهېدم چې ته څه وايې.
- ته له کومې خبرې ډارېدې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هلته مې ستاسې خبرو ته ځواب نه شو ویلی، ته چې څه وایې دلتـه یــې ووایه.
- زه غواړم پوه شم دا هر څه د څه لپاره؟
- یانې څه؟
- زه دې ولې مرستیاله وټاکلم، هغه هم له انټرویو پرته؟
- ته انټر ویو ته اړتیا نه لرې او نه دلته داسې څـوك ویـنم چــې لـه تـا دې انټرویو د اخیستو وړتیا ولري، زه غواړم ستا هیلې همدلته پوره شي.
- زما هیلې تاته دومره مهمې دي؟
- هو، ماته تر ډېر څه مهمې دي.

رڼا حیرانه شوه، سترګې یې د شاپور په سترګو کې خښې کړې، ویې ویل: لامل یــې پوښتلی شم؟

- ځکه چې ستا هیلې زما هیلې دي.

دا نو څه مانا، زما هیلې څنګه ستا هیلې کېدای شي، صفا خبره وکړه؟

- ستا دا هیلې دادي، چې ژورنالېزم دې سپیڅلی مخته لاړ شي، کنه؟
- هو
- تاسې غواړې، چې رسنۍ دې د ملي ګټو په خلاف ونه کارول شي کنه؟
- هو
- ته غواړې، چې رسنۍ دې د چا لاسپوڅې نشي کنه؟
- هو
- تاسې غواړی، چې ژورنالېست دې د ولس ژبه واوسي، کنه؟
- هو، دا ټولې زما هیلې دي.
- بس دا هیلې زما هم دې؛ ځکه وایم، چې ستا هیلې زما هم دي.

رڼا وخندل بیا یې شاپور ته وویل: بیا خو نړۍ مننه؛ خو که کومـه بلـه موخـه لـرې واضح یې ویلی شې.

- نه بل هیڅ داسې څه نشته، چې ته یې په اړه تشویش لرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چې داسې نو بیا خو راته کاري ښه فرصت دی، خو مخکې له دې چې خپل کار پیل کړم، زه غواړم څو خبرې د خپل ماموریت په سر کې څرګندې او له پوښ وتلې (پوست کنده)درته وکړم.
- مهرباني
- ماته لوړه او ټیټه څوکۍ یې توپیره دي، ماته مهم د خپل ولس خدمت دی، که ته فکر وکړې چې ما به د امتیازاتو په بدل کې واخلې، دا هسې چټي د وخت ضایع کول دي؛ تر دې دمه داسې پیسې نه دي چاپ شوې او نه داسې شته پیدا شوي، چې زه پرې واخیستل شم او زما تګلاره هم ته درک کولی شې، هیله ده زما د تګلارې د خوځښت خنډ نه شې، کنه زما دوهم اقدام به درته د استعفې وړاندیز وي.

شاپور د رڼا د دې خبرو په اورېدو غونی څېږ شو، ستونی یې را ډک شو، سترګې یې ډنډ شوې خو دا، چې یو حیاناک نارینه ؤ د خپلې کمزورۍ د پټولو هڅه یې د مخ په اړولو وکړه، بیا یې لږ وروسته چې حالت سم شو رڼا ته مخ راو ګرځاؤه، ورته ویې ویل:

زه ډاډه یم چې ته هیڅکله داسې کار نه کوې، چې هغه د هېواد په زیان وي، هیڅکله داسې څه نه کوې چې خپل ضمیر ته پرې خجالت کېږې ته ملي ګټو ته ژمنه یې، ماته ستاسې پیداکول، د انځر د ګل په څېر دي.

ستا هیلې زما هیلې دي، ستا غوښتنې زما غوښتنې دي، ستا موخې زما موخې دي؛ نو ولې سوال پیداشي، چې زه به ستا د کارونو خنډ ګرځم؟

ستا د لا ډاډ لپاره زه د ځان د ګوښه کېدو واک هم درکوم، که رسمي هوکړه لیک غواړې هم تیار یم، چې درته لاسلیک یې کړم.

- بس سمه ده مننه کوم، چې دومره باور راباندې کوې، زما هر ډول تشویش او وېره ختمه شوه، زه هم ژمنه درسره کوم، چې ستا باور به مات نه کړم او نه به تا له خپلې ګمارنې پښیمانه کړم.

شاپور د هغې د مقررۍ پاڼې لاسلیک کړې او اداري مدیر ته یې وسپارلې.

رڼا هم نوره د خدای پاماني اجازه واخیسته، خو مخکې له دې چې ووځي اداري مدیر ورته کیلي مخته ونیوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا په حیراني ورته وکتل، ویې ویل: دا څه دي؟

- دا ستا د موټر کیلي ده، بهر موټروان ناست دی، هغه ته یې ورکړه تا رسوي، سهار هم بیرته تاسې دفتر ته را رسوي او د رئیس صیب هدایات دي، چې که مور دې خدای مه کړه ناروغه کېده نو روغتون ته یې پکې ورلی شې.

رڼا کورته لاړه د خپلې مقرري خوښي یې له مور او کورنۍ سره شریکه کړه، هغوی هم ټول د دې له زیري سره خوښ شول او د دې خوښي لمانځنه یې پیل کړه.

سلیم هم خپل کور ته ځړېدلې شونډې، پړسېدلی او تروه مخ ورسېد، پیغله خور ملیحه، چې د حقوقو پوهنځي د وروستي کال محصله او د شاپور کوژدن وه ورته رامخکې شوه، ترې ویې پوښتل: وروره! ډېر خفه راته مالومېږې، خیر خو دی؟

- ملیحې خورې! هیڅ سم نه دي.
- ولې؟
- مېړه دې زه له دندې گوښه کړم.
- خو ولې؟
- ځکه چې یوه بله د فلم نجلۍ یې پیدا کړې، هغې په خپلو نازونو زړه ترې وړی، هوش یې له لاسه ورکړی، د هغې د خوشحالي لپاره نه پوهېږي، چې څه کوي.

که دفتر برباد شي هم په کیسه کې یې نه ده، هغه یې زما په ځای له مصاحیبې پرته خپله مرستیاله وټاکله.

ملیحه د دې خبرې په اورېدو لکه بریښنا نیولې وربېږدېده، زړه یې ټکان پیل کړل، له غوسې تکه سره شوه سم دستي یې ټلیفون راواخیست شاپور ته یې زنگ وکړ؛ هغه د گوشي په اخیستو سره ملیحې لکه قهر شوې سره مچۍ چک لگول پیل کړل، هغه ته یې وویل:

زما ورور دې له دندې وباسه؟ زما په لاسته راوړلو کې دې هغه ژمنې څه شوې؟ تا خو ویل چې دې کور هر غړی به دې زما دې شرکت په لوړو پوستو کار کوي له پیسو سره به لوبې کوې، یو غر به دې په بله راته ویشت بل په بل، تا خو اوس سرچپه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور له لوړ پوسته لرې کړ په کور دې کيناؤ ،اوس دې هغه باتې څه شـوې؟ کـه د نوې ليلا په لومه کې راګېر يې؟

- **مليحې! له خبرو سره دې پام کوه؛ ته دا مه هېروه چې د خپـل راتـونکي خاوند سره خبرې کوې ما غوښتل، چې ستا د کور هر غړی له مـاسره کـار وکړي، زما ملا را وتړي زه پرې ډاډه شم، زما کار خپل کار وګڼي، ما خپله ژمنه تر سره کړه خو د تمې خلاف ستا د کورنۍ غړي په عوض د دې، چې زما ننګه وکړي، کارونه مې لکه د کور غړي په څېر صادقانه مخ تـه بـوځي زما پښې وهي؛ تاته خو مالومه ده، چې زه زياتره وخت بهر کې يم؛ زما په نه شتون کې سليم ورور دې زما نامتو اداره له صفر سره ضرب کړه.**

کارمندان په عوض ددې، چې تشويق کړي، کار ته يې متوجه کړي هر يـو يـې لـه ځانه خپه کړی، هيڅ کارکوونکی لـه دوو مياشـتو زيـات وخـت لـه مـوږ سره نشي-تېرولی؛ داسې رويه ورسره کوي چې له کاره يې پرې زړه تـور شي، بيـا کاشـکې د دفتر د کارونو له امله يې مامورين خفه کولی، خپلې شخصي غوښتنې پرې مني او د انکار په صورت کې يې له دفتره شړي. موږ دوه مياشتې وروسته يو ځل د مامورينو د نويو دندو اعلان ته اړ کېږو، تر کومه به دا لړۍ روانه وي؛ بار بـار مـې سـتا ورور خپلو تېروتنو ته متوجه کړ، خو اصلاح نه شو؛ اړ شوم چې له دندې يې ګوښه کړم.

مليحه: سمه ده زه به ستا په خبرو باور وکړم خو سر له سبا زه هغه نجلۍ، چې د سليم په ځای مو ګمارلې په دفتر کې ونه وينم، زما ورتلو ته اړتيـا پيدانـه کـړې، کنـه پـه ټېلو، ټېلو به يې له دفتره درته وباسم.

- **ولې؟**
- **ځکه چې دا زما غوښتنه ده.**
- **زما دفتر د کمپيوټر ګېم نه دی، چې هر څوک پکې د خپلې خوښې لوبه وټاکي او تر سره يې کړي؛ زما دفتر کې قـوانين او مقـرارات دي، انسـاني کرامت ته درناوی او د وړتياوو ساتل دي.**
- **زما ورور ولې انسان نه ؤ؟ د انساني کرامات وړ نه ؤ؟ چـې بـې عزتـه دې را وشاړه.**
- **ستا ورور کثافات ؤ، چې بايد لرې غورځېدلی وای.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **شاپوره! خبرې دې په احتیاط کوه؛ ماته مې کورنۍ هر څه ده او زه د کورنۍ د کوم غړي سپکاوی نه شم زغملی.**

شاپور د ملیحې په بې ځایه خبرو احساساتي شو ویې ویل: هیڅ انسان سپکاوی نه شي زغملی، خو چې څوک د بل چا سپکاوی کوي، باید خپل سپکاوي ته چمتوالی ونیسي.

- **شاپوره! ته خو مخکې داسې نه وې، څه نه ؤ چې تا به زما لپاره نه کول، اوس ولې داسې بدل شوې؟ ولې دې په رویه کې توپیر راغی؟ ایا مرستیالې خو دې کوم جادو نه دی درباندې کړی؟ داسې خو نه ده، چې د هغې لپاره دې د ژوند ملګرې پردۍ کوې؟**

ــ زما مرستیاله دومره ټیټه مېرمن نده، چې داسې وړو خبرو ته دې په خپل ذهن کې ځای ورکړي، هغه ډېر لوی فکر لري، دومره لوی، چې ستا په کوچني مغز کې نشي ځایدلی.

ملیحې یې په ځواب کې وویل: ښه دا د اپلاطون لور څوک ده، چې د یوې حقوق دانې په مغز کې یې فکر نشي ځایدای؟

- **ملیحې! زه ډېر ستړی یم، ستا دا ستړي کونکې خبرې مې نور هم ستړی کوي، بیا خبرې کوو؛ شاپور نوره اړیکه پرې کړه.**

د ملیحې په لاس نیول شوی ټلیفون تر ډېره د هغې له غوږ سره نیول شوی پاتې شو ورو، ورو یې له غوږه لاس رانښکته کاوه، د ستړي شوي بنې ادم په څېر یې قدمونه یو په بل پسې څکول؛ څو خپل ځان د ناستې ځای ته ځان ورسوي.

شپه تېره شوه، سهار ملیحې ځان چمتو کړ، څو د خاوند دفتر ته لاړه شي او هغه د دفتر مرستیاله شهزادګۍ ووینې، چې خاوند یې د هغې په خوا کې لکه سپر ولاړ دی او ځان پوه کړي، چې کیسه له کوم ځایه او څه ډول پیل شوې ده.

رڼا هم سهار وختي پاڅېده، له پوره چمتووالي سره یې د خپل دفتر په لور حرکت وکړ، چې لومړی دنده یې پکې پیل کېده؛ له رسمیاتو سره سم خپل دفتر ته ورسېده، په کار یې پیل وکړ، د دروازې ساتونکي ته یې وویل: زه نن غواړم خپل کارونه منظم کړم، یوازې اداري مدیر را وغواړه، چې ځینې هدایات ورته لرم نور دلته څوک مه راپرېږده؛ ځکه زه نن باید ډېر کار وکړم، هغه هم ژر اداري مدیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته له لاسه راوست، رڼا ورته وویل: یو ساعت وروسته ټول کارکوونکي د جلسې خونې ته را وغواړه، زه ورسره یوه ناسته لرم؛ هغه ورته لاس په نامه کېښود یې وویل: سمه ده ښاغلې!

رڼا د خپل مېز تر شاه د خپل کمپیوټر تر مخې کېناسته هغې احساس کړې وه، چې سخت کار یې پر وړاندې دی او د ادارې تنظیم کول یې باید له لومړیتوبونو څخه وي، دا په همدې سوچونو کې وه، چې د دروازې ساتونکي یې دروازه ټک، ټک کړه رانته وت رڼا ته یې وویل:

یوه مېرمن راغلې، غواړي تاسې سره ووینې.

- ورته ووایه نن ډېره بوخته یم لږ وروسته جلسه لرم سبا به گورو.

هغه ووت، ملیحې ته یې وویل: مرستیاله ډېره بوخته ده، نن نه شي درسره لیدی.

ملیحه د دې خبرې له اورېدو سره نوره هم احساساتي شوه، ویې ویل:

مرستیالې صیبې ته ووایه، چې ډېر اړین کار درسره لرم، ډېر وخت دې نه ضایع کوم، یواځې غواړم څو خبرې درسره وکړم.

د دروازې ساتونکی بیا رانته وت؛ رڼا ته یې وویل: مېرمن ډېر ټینگار کوي، وایې چې د لیدو وخت دې راکړي.

رڼا په داسې حال کې، چې د کمپیوټر له سکرین سره یې سترگې ترلې وې ورته وویل: ورته ووایه راشه، خو هیله ده ډېر وخت مې ونه نیسي.

مېرمن راغله، رڼا ته مخامخ په یوه څو کۍ کېناستله، رڼا هماغسې د کمپیوټر سکرین ته کتل، د خپلو پلانونو، مهال ویش په جوړولو بوخته وه

مېرمن یې د لومړي ځل لپاره څېرې ته د سوداگر په سترگه وکتل.

له لښتې ځواني، جذابه څېرې، خوږې خاورې، انساني مغروریت نوراني گرد سپوږمیز مخ پرته یې بل څه پکې پیدا نه کړل.

شته اندیښنه او ورسره وېره یې نوره هم زیاته شوه، د خپل کوژدن د بدلو ارادو په اړه نوره هم شکي شوه؛ ځکه له ځان سره یې، چې رڼا پرتله کوله د اسمان او ځمکې په اندازه یې توپیر خپل زړه ته لوېده.

د رڼا مغروریت دومره اغېزمنه کړه، چې وارخطا شوه، نه پوهېده چې کیسه له کوم ځایه پیل کړي خو دا چې یوه مېرمن د خپل مېړه سره د چا په نزدېکت هم شکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي نو بيا هرې جګړې ته تيارې شي؛ ځکه خو له وراخطايي سره، سره له رڼا سره لفظي جګړې ته چمتو شوه له ځمکې سره ټومبلې سترګې يې راپورته کړې پـه رڼـا کې يې ونيوې هغې ته يې وويل:

اغلې مرستيالې! که له کاره وزګاره يې غواړم يو څو خبرې درسره وکړم.

- مهرباني

- زه د نوې دندې مبارکي په څنګ کې غواړم څو خبرې درته وکړم، په دې دنده ستا له راتګ مخکې زما ورور کار کاوو.

- ښه! ته د سليم خور يې؟

- هو زه د سليم خور يم، موږ ستا په راتګ ټکـان وخـوړ، سـتا پـه مقـرري حيران شو، چې شاپور يو ناڅاپه ولې داسې بېړنۍ پرېکړه وکړه.

رڼا چې د مليحې بې بنسټه خبرې واورېدې ورته ويې ويل: خورې! ته ماتـه روحـي ناروغه ښکارې.

- ولې؟

- ستا دا خبرې ما پورې څه اړه لري، چې له مايې پوښتې؟ ورشه له رئـيس يې پوښتنه وکړه، هغه مسؤل کس ده، هغه به درته ځواب ووايي.

- زه روحي ناروغه نه يم، له خپلو خبرو سره پام کوه، دا مه هېروه، چې د حقوقو د پوهنځي د اخيري کال له يوې محصـلې سره خـبرې کـوې، زه يوه حقوق پوه يم سږ کال فارغېږم او پـه دې ښـه پـوهېږم چـې سـتونزه چيرې ده او له چا پوښتنه وکړم .

رڼا له تعجب ډکه خندا وکړه، ورته ويـې ويـل: تـه فـارغيږې اوکـه پوهنتـون درنـه فارغيږي؟

- اغلې مرستيالې! هيله کووم له خبرو سره دې پام کوه.

رڼا د دفتر کارونو خورا ستړې کړې وه، د ډېرو خبرو سېکه يې په ځان کې نه ليده، په تونده لهجه يې وويل: نو ته د کوم حق له مخې دا خبرې ماته کوي او په دې اړه زما مسؤليت څه دی؟

- زه مليحه نومېږم، د شاپور کوژدن يم، زه حق لرم چې د هغه کړنې وڅارم او بايد پوه شم، چې هغه څه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه! نو دا له ما پورې کومه اړه لري او زه څه خدمت کولی شم؟
- زه ستا په اړه تشویش لرم.
- د څه تشویش؟
- نن سبا ډېرې مېرمنې د دندې د اشغال لپاره ډېر داسې څه کوي، چې له انسانیته وتلي وي.
- مطلب؟
- ځینې بې عفته نجونې د څوکۍ د لاسته راوړلو لپاره خپل عزت هم پلوري، موږ په دې اړه اندېښنه لرو، چې شاپور ستا په اړه ولې داسې غیر معقول او له احساساتو ډکه پرېکړه وکړه؟
- نو ته زما په اړه هم داسې فکر کوې؟

ملیحې د هو په دود سر وخوځاوه؛ خو مخکې له دې چې په خوله هو ووایې، د رڼا د مېز په سر لیف ټاپ کمپیوټر یې په کپړې ونیښت؛ سترګې پرې تیاره شوې له چوکۍ وغورځېده.

د دفتر مامورین راغلل، شور او ځوګ جوړ شو.

له رڼا یې وپوښتل: دا ولې؟

- کله، چې قانون پوهه د جهل له خوبه را ویښه شي خپله درته وایي چې هغه ولې داسې شوه زه نوره د خبرو تاب نه لرم جذبات مې دومره په ځوښ راغلي چې نه پوهېږم څه ډول یې ساړه کړم.

د دفتر کارکونکو هم رڼا احساسوله چې خورا عصباني ده، نورې یې خبرې ورسره اوږدې نه کړې، هغوی ملیحه په امبولانس کې واچوله، روغتون ته یې ورسوله.

رڼا هم په دفتر کې له لږ ځنډ پاتې کېدو وروسته خپل کور ته په دې اراده لاړه، چې نور دلته کار نه کوي.

د دفتر اداري مسؤل له ملیحې سره روغتون ته لاړ، د هغې له بستر کولو وروسته یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل: هېواد روغتون ته کیدای شي یو ځل راشې؟

- ذاکره! خیر خو دی؟
- هو خیر دی ملیحه لږ خوږ ده.
- په څه شي خوږ ده، واضح خبره وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هسې، چې دلته راشې درته وايم يې خو حالت يې د اندېښنې وړ نده.

شاپور په بيړه روغتون ته ځان ورساوه، ويې کتل، چې مليحه په بستر کې پرته ده، له بې هوښۍ را بيداره شوې وه، له هغې يې وپوښتل: مليحې! ولې، څه دربانـدې وشو؟

- که دا پوښتنه دې له نوې مرستيالې! وپوښتې ښه به وي.

شاپور اداري مدير ته مخ ور واړاؤ، ورته ويې ويل: ذاکره! څه خبره ده؟

- رئيس صيب! د مليحې له رڼا سره شخړه راغلې وه، نه پوهېږم چې مليحې ولې او په څه خبره رڼا دومره احساساتي کړې وه، چې مليحه په ليف ټاف ويښتلې.
- رڼا څه شوه؟
- هغه کور ته لاړه.

شاپور دستې جيب ته لاس کړ، هغې ته يې زنګ وکړ ورته ويې ويل: رڼا! مـا لـه تـا داسې هيله نه درلوده، تاسې خو د خپلو خلکو او هېـواد د خـدمت لـوېې دعـوې کولې، هغه دعوې دې همدا وې، چې يو نسان دې د مرګ تر کومې ورساؤه؟

رڼا: څوک چې زما عزت ته په بده سترګه وګوري؛ زه پرته له دې چې فکر وکړم هـر څه کولی شم حتا له هغه ژوند هم اخيستی شم.

شاپور حيران شو ويې ويل: زه پوه نه شوم؟

- له خپلې مېرمنې دې وپوښته.
- عجيبه ده هغه وايي له مرستالې دې وپوښته او ته وايې، چې لـه مېرمنــې دې وپوښته، زه خو ليونی کېږم دلته څوک شته، چې په حقيقت مې پوه کړئ؟
- زه دې پوهووم؛ مېرمن دې راغله، ماته يې وويل: ستا پر ځـای زمـا ورور کار کاؤه، خو تا زما مېړه اړولی، د هغه ذهن دې ورخراب کړی، تا ځـان فروشي کړې. له دې خبرو سره زه هم په ځان پوه نشـوم دا ښـه وه، چــې ليف ټاف ته مې پام شو او هغه دومره دروند نه ؤ، که له هغه لوی شی پــه لاس راغلی وای هم صرفه مې پرې نه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور ته د خپلې مېرمنې هغه بېګنۍ خبرې ور په ياد شوې،چې ويلې زه په رڼا پسې دفتر ته ورځم او په زوره يې له دفتر باسم ،نو ډاډه شو چې کوژدن يې ضد کړی، د رڼا د ناراحته کېدو لپاره قصدي ورغلې او هغې ته يې سوې سپورې ويلې دي، د ده او د رڼا شخصيت يې داغمن کړی، ټليفون يې پرې کړ، پـه احساسـاتو کـې يـې د مليحې تر چپرکټه ځان ورساؤ.

هغې ته يې وويل: ته په کوم حق زما دفتر ته تللې وې، تا په کوم حق د رڼا سپکاوی کړی؟

- واه د مرستيالې خو ډېر طرفداری کوې، زه يې د مرګ تر کومې ورسـولم او ته يې اوس هم ملا تړې، ستاسې تر منځ خامخا يو څه شته چې ما شک کولو ته اړه کوي.
- د سر له دې ضربې، چې مړه وای ښه به وه، ته تل پـه خپـل نـاولي فکـر باندې ځان او ماته ځور راکوی، ته تر هر څه لومړی د فکر مينځلو ته اړتيا لرې، ته ليونۍ يې؛ ستا له لاسه زما ژوند تنګ شوی، ساه مې درېږي.
- هو ساه خو به دې له ماسره خود درېږي، ته ملامته نه يې ساعت دې تېـر ده.

شاپور يې په خبره سور او شين واوښت له قهرجنې څېرې سره په بستر ورښکته شـو، په دواړو لاسو يې مليحه په مرۍ کې ونيوله، ورته ويې ويل: ستا له تهمتونو نـور پـه تنګ شوی يم، بس ده نوره ډېره شوه، رڼا خو ښـه وه، د ژونـد دوبـاره موقـع يـې درکړه، زه دې وژنم.

په دې وخت کې ذاکر راغی شاپور يې له لاسه ونيو لرې يې ترې بېوست د هغـه لـه بوولو وروسته ذاکر د ډاکترانو خونې ته ورغی ډاکترانو درمل ورته وليکل او بيا يـې هغه ته د مليحې د خاريجولو سپارښتنه وکړه؛ ذاکر، مليحې ته ټيکسي ونيوله د هغې کورته يې ولېږدوله.

سهار له رسمياتو سره سم شاپور دفتر ته ورسېد، دفتري کارونه يې پيل شـول؛ خـو هغه د رڼا دفتري خونه د نظر لاندې نيولې وه، چې هغه به کله کـار تـه راځـي، لـه رسمياتو يو ساعت تېر شو، خو رڼا مالومه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خپل ټليفون څخه يې هغې ته زنګ وواهه خو هغې د سور بټن پـه کېکـاږلو سره ټليفون پرې کړ، وروسته يې د دفتر له ټليفونه له هغې سره اړيکه ټينګه کړه.

رڼا دې شاپور دې دفتر شمېره ونه پېژانده، زنګ يې واخيست شاپور ورته وويل:

اغلې! ته خو په دفتر کې نه يې، خير خو دی؟

- **هو خير ده.**
- **ايا ستا د نه راتګ لامل پوښتلای شم؟**
- **بس ستاسو له دفتر سره مې کار پرېښود.**
- **ولې؟**
- **بس خوښه مې نه شوه.**
- **اغلې مرستيالې! کومه بې ادبي چې ستا په مخ کې زما کوژدن کړې د هغې سزا خو دې خپله ورکړه، له هغه په ډېره سزا شـايد تاسـې هـم رواداره نـه شئ، پاتې شوه د دفتر خبره، ته بايد دومره کمزورې نه شې، چې د يـوه غير مسؤل کس په خبره دفتر پرېږدې.**
- **ته ماته د همت راکولو درس مه راکوه، همت خلك له مـا زده کـوي، زه دومره د کمزوري هوډ والا نه يم چې د يو چا له خبرو دومره اغېزمنـه شـم چې دفتر پرېږدم.**
- **نو بيا ستونزه چېرې ده، ولې نه راځې؟**

خو نه راځم په دې کې د چا څه کار

شاپور نه غوښتل د رڼا په څېر يوه تکړه کارکوونکې له لاسه ورکړي په نرمه لهجه يـې وويل: اغلې رڼا! زه غواړم تا پوه کړم، چې د هغې مداخله زما په ناخبري او د دفتر د اصولو خلاف په خودسري ډول شوې، زه ډېر ناوخته پرې خبر شوم، خو ډاډ درکوم چې بيا به نه تکرارېږي او که بيا هم له دفتره خفه يې زه رسماً درنه بښنه غواړم.

- **سمه ده، ښښې ته اړتيا نه شته يوازې دومره غواړم، چې پرونـۍ پېښـه بيـا تکرار نشي.**
- **ژمنه ده بيا به نه تکرارېږي.**
- **نن ډېره فکري ستړې يم سبا درځم؛ په همـدې خـبرې سره رڼـا د شـاپور ټليفون پرې کړ.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا پرېکړه وکړه، چې سبا باید دفتر ته لاړه شي؛ نو سم دستي يې اداري مسؤل ته زنګ وواهه ورته ويې ويل:

سبا ټول کارکوونکو ته خبر ورکړه، چې نهه بجې جلسه لرو، څوک ناوخته رانشي؛ هغه ښه صيب! وويل نور يې خبرې پرې کړې.

ټوله شپه رڼا د دفتر د تنظيم لپاره فکر وکړ بريالۍ نقشه يې جوړه کړه او په سبا د يوه پراخه پلان سره دفتر ته ورسېده، نهه بجې رسماً غونډه پيل شوه؛ رڼا غونډې ته د خپلې پاليسي د تطبيق وينا پيل کړه هغوی ته يې وويل:

وروڼو او خويندو!:

زموږ دفتر له دې وروسته د قبايلو هوټل ندي، چې تګ راتګ پکې د خلکو په خوښه وي.

دلته رسميات اته بجې پيل او تر څلورو بجو دوام کوي، د يوې دقيقې ناوخته راتلو هم، چې منونکی دليل نه وي راته د زغم ندی؛ جدي کار ته اړتيا ده، زه د تنخوا په بدل کې کار غواړم؛ که يې څوک نشي کولی همدا نن د استعفی ليک راوسپاري چې په بدل کې يې بل د کار سړی وګمارم کنه کار غواړم او د دفتر د پاليسي خلاف دې رانه څوک د مرستې تمه نه کوي. مننه!

جلسه ختمه شوه.

خو رڼا تر څلورو بجو د دفتر په کارونو کې خورا بوخته وه، له څلورو بجو وروسته چې رسميات ختم شول موټروان ته يې وويل:

موټر چمتو کړه زه نوره کورته ځم، رڼا موټر کې کېناستله د کور په لور يې حرکت پيل کړ له لږ مزل وروسته يې د سړک په خوا کې يوه ډله خلک وليدل، چې له يوې پېښې (حادیثې) راتاؤ دي، د دوی په منځ کې يې په يوه مېرمن سترګې ولګېدې، چې له ويره سرشکوي او خپل مخ په څپېړو وهي، د مېرمنې په خوا کې يوه ماشومه هم ولاړه ده، رڼا چې د دوی ننداره وليده موټروان ته يې وويل:

وروره! موټر ودروه، دلته خامخا کومه پېښه شوې د خلکو په منځ کې هغه مېرمن ډېر بد حال کوي زه ورښکته کېږم؛ خامخا څه ستونزه ده، زه بايد د دوی په ستونزه ځان پوه کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ژر له موټره ښکته شوه، د ډله خلکو په منځ کې يې مېرمنې ته ځان ورساوه، هغې ته يې وويل:

موري! څه خبره ده؟ ولې داسې بدې ورځې کوې؟ هغې په کوکو او چيغو په رڼا کې هيله مندې سترګې ونيوې، رڼا ته يې په بهانده اوښکو او ژړه غونې اواز وويل:

لورې! زه خو تبا شوم، د ځګر ټوټه رانه بېله شوه، په لسم ټولګي کې مې يوه لورکۍ وه، درې ورځې مخکې د ښونځي په لاره د را رخصتېدو په مهال وتښتول شوه، دا دی اوس يې مړی په يوه دښته کې پيدا شوی، خلکو يې مړی تر روغتونه رسولې، له روغتونه زنګ وشو چې موږ د طب عدلي ازموينو، وروسته مړی در وړو.

زه کونډه يم له خدای ج پرته نور څوک نه لرم، هيڅوک مې د غم خوږلو نه شته، زه ډېره مظلومه يم، د چا ډار او وېره نه رانه کېږي؛ ځکه خو داسې راسره کېږي.

- د مورکۍ بدو ورځو، خوارې برخې او وير خورا اغېزمنه کړه، خپلې اوښکې يې هم لکه د باران څاڅکي په ګريوان کې راغلې

د بورې مورکۍ په خوا کې کېناسته، سپين دوسمال يې له دسکوله را وکيښ اوښکې يې پرې پاکې کړې بيا يې هغې ته مخ ور واړاوږ له هغې يې وپوښتل لور دې يوازې وه، چې له مکتبه راتله؟ هغې ځواب ورکړ: نه يوازې نه وه، په څنګ کې يې ماشومې لور ته ګوتې ونيوې ورته ويې ويل:

دغه لور مې هم ورسره وه؛ رڼا هغه ځان ته نږدې کړه، په غېږ کې يې ونيوله، ورته ويې ويل:

څنګه چل ؤ شهزادګۍ ته يې راته ويلی شې، چې څه کيسه وه؟ هغې ځواب ورکړ: موږ دواړه يو ځای را روانې ؤ، ناڅاپه يو د تورو ښيښو موټر راته ودرېد دوه کسان راښکته شول، وسله هم ورسره وه زما له خور يې لاسونه تاؤ کړل دوهم کس په خوله لاس ورکېښود، موټر ته يې واچوله هغې ډېره هڅه وکړه، چې چغې ووهي ځان خلاص کړي؛ خو برمته کوونکو کلکه نيولې وه؛ خوله يې وربنده وه. کسانو اوربزونه وهلي وو د خور په پورته کېدو کې مې، د يوه کس څېره وليده خو ومې نه پېژانده.

رڼا ماشومه نوره هم سينې ته نږدې کړه؛ په مخ يې ښکل کړه ورته ويې ويل: که هغه کس ووينې، وبه يې پېژنې؟

هغې په ماشومانه انداز وويل: هو پېژنم يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا سمدلاسه د اړوندې حوزې امير ته زنګ وکړ د پېښې تفصيل يې ترې وغوښت، خو د حوزې امير له پېښې ناخبري وښوده ورته يې ويل: ته چې کومه پېښه يادوې، دلته نده واقع شوې او که شوې هم وي نو موږ ته يې په اړه چا راپور نه دی راکړی. خو رڼا يې په لنډ ځواب او د ځان خلاصولو په دې پلمه په غوصه شوه ورته ويې ويل:

داسې څنګه کېدای شي، چې تاسې د يوې پېغلې زده کوونکې له تښتولو او بيا وژلو ناخبره ياست؟ حال دا چې دا پېښه ستاسې له حوزې سره نږدې شوې وه.

- رڼا جانې! موږ څه ډول خبر شو، موږ ته په دې اړه چا عريضه نده کړې، چې پلټنه مو کړې وای.
- که څوک تاسې ته عريضه ونه کړي بيا تاسې کوم اجرات نه کوئ؟ تاسې کوم مسؤليت نه احساس کوئ؟ تاسې د هغه چا په فکر کې نه ياست، چې د هغوی له برکته تاسې د معاشاتو او امتيازاتو څښتن ياست؟

د حوزې امير چې د رڼا خبرو ته ځواب نه درلود ټليفون پرې کړ.

رڼا د وژل شوې زده کوونکې خور له ځان سره واخيسته، تر څو يې د حوزې امير ته بوځي او ورته وواييي، چې دغه ماشومه د تښتونکو له ډلې يو کس پېژني، تاسې بايد پلټنې پيل کړئ. هغې د دې موخې د تر لاسه کولو لپاره د حوزې دروازې ته ورسېده، دوه ساتونکي د دروازې مخې ته ولاړ وو، د رڼا موټر دروازې ته ورنږدې شو د يوه سرتېري په ليدو ماشومې په موټر کې چغې کړې، ويې ويل:

هغه کس چې زما خور يې موټر ته پورته کړه دغه سرتېری وو، هلته په عادي جامو کې ؤ، اوس يې دريشي کړې، رڼا د ماشومې په خوله لاس کېښود ورته ويې ويل:

غږ له خولې ونه باسې، نه داسې وواييې، چې دا سرتېری پېژنم، زه ژمنه کوم چې ستا د خور قاتل به برملا کوم او هغه ته به سزا ورکوم، خو اړينه ده، چې خوله چپ ونيسې، تر څو دوی شک وانه خلي. رڼا د ماشومې په سرلاس راکش کړ د هغې سترګو ته يې په ځير ،ځير وکتل ورته ويې ويل:

ته همدلته کښېنه، زه ورښکته کېږم تر څو له دوی سره وغږېږم؛ ماشومې د هو په دود سر وخوځاوه، رڼا له موټره ښکته شوه، هغې لاڅو ګامه نه ؤ اخيستي چې کوچنۍ ماشومې يې هم تر شاه قدمونه تعقيب کړل. رڼا د هغې د قدمونو ترپا

(c) ketabton.com: The Digital Library

واورېده، له ګوتې ونیول شوه په شاه یې راوکتل په ماشومې یې نظر ولګېده د هغې غبږ یې واورېد، ورته ویې ویل:

زه هم درسره ځم، رڼا ماشومې ته ور ټیټه شوه هغې ته یې په غوږ کې وویل: راسره لاړه شه خو پام دې وي، چې کوم لیونتوب ونه کړې او غږ دې له خولې راونه باسې.

د حوزې په دروازه کې ولاړ سرتېري، چې په ماشومې سترګې ولګېدې، ژر یې له غاړې په تاؤ ګولي بند کې خوله او پوزه پټه کړه، رڼا هم نوموړی سرتېری ولید، چې د ماشومې په لیدو یې د څېرې پټولو هڅه وکړه، سرتېرو ته په رسېدو رڼا ځان وروپېژاند او له امیرسره د لیدو غوښتنه یې ځینې وکړه. مخ پټي سرتېري ورته وویل:

دلته منتظر شئ؛ زه امیر صیب ستاسې له راتګه خبروم، هغه د امیر خواته لاړه رڼا یوې ګوښې ته کېناستله، پاتې سرتېري له رڼا پوښتنه وکړه:

خورکۍ! خیر خو ؤ، څنګه راغلې یاست؟

- **خیر چیرته دی وروره! درې ورځې وړاندې د دې خوارکۍ ماشومې بله خور، چې د لسم ټولګي زده کوونکې وه وتښتول شوه، نن یې جسد پیداشوی اوس د څېرنو لپاره په روغتون کې ده، بیا یې مخ بل طرف ته واړاؤ، ویې ویل:**

د حوزې په سل متري کې دومره لوی جرم ترسره کېږي، خو تاسې یې مخه نه نیسئ، مخنیوی خو لا لویه خبره ده له پېښې خبر هم نه یاست، له دې مالومېږي، چې تاسې هم ورسره شریک یی.

سرتېري یې خبرې واورېدې، ترخه مسکا یې وکړه، رڼا ته یې وویل:

خورې! ته په حقه یې ما دې خبرې واورېدې، خو زما د لاس ګوتو ته وګوره وینې، چې د یوه لاس ګوتې هم یو شان نه وي؛ موږ دا منو چې زموږ لمن هم له بدو خلکو خالي نده ده، خو دا په دې مانا هم ده، چې ټول بد خلک یو، د ځینو په کړنو په ټولو پولیسو همدا تور پورې کول به، له انصافه لرې وي.

- **زه درسره سل په سلو کې موافقه یم، جرم فردي عمل دی، هغه که په هره طبقه کې وي او په دې اعتراف کوم، چې په ټولو یې اطلاق انصاف نه دی.**

سرتېری د رڼا لور ته نږدې شو، هغې ته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې! زه دې درک کوم، له خبرو دې څرګندېږي، چې یوه خواخوږې ښځه یې، له دې وړې بې کسه ماشومې سره دې همدردي خوند راکړ؛ مور په خپله ټولنه کې داسې کم خلک لرو، چې له تمې پرته او د خپل ایماني مسؤلیت له مخې یو نیک کار تر سره کړي، په ټولنه کې د ستا په شان د خلکو ډېر کمی احساسوو ، راته ښکاري چې ته یوه ایماندازه خبریاله یې. زه ستاسې ته د پېښې په اړه له یوه رازه پرده پورته کوم، خو شرط به دا وي، چې راز به راز وي.

رڼا له خپله ځایه پاڅېده، د سرتېري په لور یې ځو ارام قدمونه واخیستل، هغه ته یې په ځیر ځیر وکتل ویې ویل: زه ژمنه کوم، چې ستا خبرې به له ماسره محرمې وي، یوازې که یې اړتیا شوه نو ستا په اجازه به یې په محکمه کې څرګندې کړم.

- **سمه ده زه درسره موافق یم، که محکمه کې اړتیا شوه نو زه او زما د راز ملګري حاضر دي، چې خپله شاهدي ووایي؛ ځکه چې مور دلته وجداناً نارامه یو.**
- **راځه موټر کې کښېنو که هغه بل سرتېری راشي بیا مور خبرې نه شو کولی، هغه د رڼا خبره ومنله په موټر کې د کښېناستلو نه، وروسته سرتېري وویل:**

امیر صیب اوس هم دننه د شرابو محفل جوړ کړی، هغه سرتېری چې ور ننووت د پرې ملګری یې دی.

هغه زده کوونکې نجلۍ، چې ته یې یادوې ما په خپلو سترګو ولیده، چې د امیرصیب کسانو موټر ته پورته کړه د هغې چغې مې اوس هم په مغزو کې انګازې کوي، سترګو ته مې درېږي، خو دوی هیڅ زړه سوی پرې ونه کړ. هغه یې وتښتوله. دوی د میلمستون په نوم ځانګړی ځای لري، هلته نجونې وړي بیا د راز د نه افشا لپاره له اختطاف شوې کس ژوند اخلي؛ هغه خبرې اورېدې کړې، رڼا یې خبرې له ثبت سره یو ځای په غور اورېدې، هغه وویل: همداسې بې ضمیره خلک د نظامي یونیفورم څخه ناسمه ګټه اخلي، خپلې ناولې موخې پرې خړوبوي، رنګه هم د ټولو هم مسلکه بده وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتېري غوښتل نورې خبرې هم وکړي؛ خو هغه بل سرتېري له لرې پرې راغږ کـړ؛ راشه امير صيب دې غواړي، دغې مېرمنې ته ووايه چې امير صـيب ميټينـګ لـري اوس وخت نه لري بل وخت راشئ.

رڼا يې په غبرګون کې سر وخوځاوه، په خوا کې له خواخـوږي سرتېـري يـې مننـه وکړه، هغه ته يې هم د تلو اجازه ورکړه.

رڼا نوره د هغه روغتون په طرف روانه شوه، چې د پېغلې زده کـوونکې جسـد پکـې ايښی وو.

له لنډ مزل وروسته هلته ورسېده، له ډاکترانو يې د هغوی د پلټنو له مخې د هغې د وژنې لامل پوښتنې پيل کړې.

هغوی وويل: په زده کوونکې جنسي تېری شوی، له هغه وروسته وژل شوې، د دې خبرو په اورېدو رڼا نوره هم غمجنه شوه؛ د حوزې له اميـر نـه يـې د غـچ اخيسـتو ځواک په وجود کې په څپو شو.

ستړې ستومانه د شپې اته بجې د کور په لور روانه شوه په لاره کې يې لومړی ماشومه خپلې کورنۍ ته وسپارله، وروسته يې ځان خپل کور ته ورساوه.

مخکې له دې چې د خوب کوټې تـه لاړه شي مـور تـه ورغلـه، هغـې لـومړی ښـه وښکنځله بيا يې ورته وويل:

دا وخت دی چې ته راځې؟ ته دا توره شپه وګوره او ستا راتګ وګوره. ته دا شرايـط نه وينې، چې هره ورځ له خلکو سره څه کېږي؟ تښـتول، وژل او بـې عزتـه کـول زموږ د ټولنې معمول ندي او که ځواب دې هو وي نو ولې دومره ناوخته راځې؟

په رڼا لا هم د خفګان وزرې غوړېدلې وې، نرمه مسکا يې وکړه، ويې ويل:

مورې!

ستا دعاوې ما ته فولادي ديوال غوندې دي، له ماسره ستا دعاوې دي، هيڅ څوک به ماته زيان ونه رسوي، خپل دسمال يې د مور په مخ راکش کړ بيا يې مـاچ کـړه ، ورته يې وويل:

سبا ته يو لوي کار کوم، يو لوی اقدام کوم په يوه خطرناکه سره کرښه پښه ږدم، خو مورې! ته دعا راته وکړه چې په دې کار کې بريالۍ شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د څه شي لوی کار؟ څه ډول سره کربښه لورې!؟ ته څـه کـول غـواړې؟ د کوم ګواښ سره بیا ځان مخامخ کوې؟. رڼا لنډه مسکا وکړه ویې وویل:

مورې! هیڅ داسې کار نه کوم، چې ګواښونده وي، خو په هر واړه او لوی کار کـې ستا دعاوې زما لپاره د بریا دروازې پرانیزي. مور یې د خبرې اورېدو سره سم لاسونه لپه کړل، رڼا ته یې په دعاؤ پیل وکړ ویې ویل:

لورې! خدای دې لکه ابراهم ع په اور او اوبو کې وساته؛ خدای ج دې لکه یونس ع د ماهي په ګېډه کې له خطره وژغوره، خدای دې بری درکـړي، خـدای دې د هر مظلوم د مظلومیت اواز کړه، خدای ج دې د هر خاین په وړاندې له ملت نـه، د دفاع په خاطر لکه سپر وګرځوه.

زمـــــا دعـــــاوې لـــــــه تـــــاسره دي لـــــــورې!.

رڼا د مور په هره خبره لکه بیټری چـارچ کېـده، انـرژي یـې اخیسـته، همـت یـې پیداکاؤه، هغه زړه نازړه توب یې له منځه لاړ، چې سبا به د یوه قدرت منـد واسـطه دار حکومتي مامور د خیانت د ښکاره کولو په وړاندې د راپور له جوړولو منع کوله.

رڼا له موره رخصت واخیست، په خپله خونه کې یې د راپور په جوړولو پیـل وکـړ؛ ټوله شپه یې د هر اړخیز راپور په جوړولو تېره کړه او بلاخره یـو بریـالی راپـور یـې چمتو کړ.

سهار شو، د دوهمې حوزې امیر له شاتو، پنیر، هګیو او شیدو ډک دسترخوان سره د سهار ناشتې ته ناست ؤ، چې تلویزون کې خبرونه پیل شول.

د خبرونو سرټکو ته غوږ شو.

ناڅاپه یې د ټلوېزون په سکرین پر خپل تصویر سترګې ولګېدې. ویانـد وویـل: پـه سیمه کې د ښتونې او ډار اچونې پېښې زیاتې شوې دي، چې خلك یې په تشویش کې اچولي؛ نن د هغې تښتول شوې او بیا وژل شوې زده کوونکې څرک ولګېـده، چې درې ورځې وړاندې د مکتب پـه لاره نادرکـه شـوې وه. د ځـواني مرګـې زده کوونکې په اړه د افغان رسنیز دفتر مرستیالې رڼا داسـې اسـناد او شـواهد مونـدلي، چې د تښتول شوې نجلۍ په تښتولو کې د دوهمې حوزې امر لاس درلـود. د طـب عدلي ازموینو ښوده، چې لومړی پر نجلۍ جنسي تېری شوی او بیـا وروسـته وژل شوې. د دې خبرې په اورېدو، امیر ټکان وخوړ احساساتي شو، په لاس کې ریموټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې په ځمکه وویشت، جیب ته یې لاس کړ ټلیفون یې راوښکه؛ رڼا تـه یـې زنـګ وواهه، ورته ویې ویل:

اغلې رڼا! دا زه دې تلویزون په شیشه څه ګورم؟ تا د کومې عقدې له مخــې دا کـار کړی؟ تا زما په وړاندې په کوم جرئت دومره لویه دسیسه جـوړه کـړې ده؟ تـه مانـه پېژنې، چې په ارګ کې مې ورور د رئیس جمهور ارشد مشاور دی، زه دلته په خپل زور راغلی یم، وزیر داخله هم زما دنده نشي ځنډولی، زما له زور او زر نه، نا خـبره زما سره سر وهې، تا په دې کار سره د اور سره لوبه پیل کـړه؛ زه درسره ژمنـه کـوم چې د دې کار سزا به درکوم، ته ما نه پېژنې، کمرې او مایکونه به دې سر ته کېږدم، زه درته خبر داری درکوم، چې دغه سودا به درته ډېره قیمته پرېوځي.

رڼا د حوزې د امیر په خبرو نرې مسکا وکړه ورته ویې ویل: دا سمه ده چې ته زورور یې تښتونه، وژنه او د عزت لوټونه ستا دنده ده او په دې خبرو سره دې زه نوره هــم ډاډه کړم، چې ما کومه تېروتنه نده کړې، مجرم مې په ریښتوني ډول پېژندلی، مـا سمه لاره غوره کړې دا چې ته ما په مرګ ګواښې، زه له دې خبرو نه ډارېږم؛ ځکـه چې زما ژوند ستا په لاس کې نه دی، زما د ژوند پرېکړه بل څوک کوي، ترڅو چې هغه زما په اړه د مرګ پرېکړه ونه کړي زما یوه ویښته هم څوک نشي زیان منولی، یاد لره، چې ما په دغسې اخطارو نه شې ډارولی او نه داسې اخطارونه زمـا لپـاره نـوي دي، چې ټکنۍ مې کړي، زه ورسره عادي شوې یم.

- په تمه اوسه، زه د اخطار د تکرارولو عادت نه لرم او ډاډه شه، چې زه پـه دې اړ چپ نه پاتې کېږم. هغه نور ټلیفون پرې کړ؛ رڼا هم سـوړ اسـویلی وویست له ځان سره یې وویل: اخخخ هېواده کوم ټپ دې وګنډم؟ کومـه بـدبختي دې وژاړم، کـومې نیمګړتیـا تـه دې وځـورېږم؟ چیرتـه، چــې خودسري وي هلته مسوؤلانه دنده څومره سـتونزمنه وي، بـس خـدای ج دې جوړ کړه هېواده. رڼا په دې فکرونـو کـې ډوبـه وه، چـې د دروازې ټک، ټک یې د سوچونو لړۍ پرې کړه؛ د دروازې ساتونکی یې راننووت، ورته ویې ویل:

د ملي امنیت کسان راغلي دي، له تاسره ګوري. هغې ځواب ورکړ: ورته ووایه دننـه راشئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دې رڼا دفتر ته ور ننه وتل ، د رڼا په دفتر کې د هغې مخې تــه کېناســتل، و یې ویل:

موږ ستا د سهارني راپور جزیات غواړو؟

رڼا دواړه له نظر تېر کړل، له ونې دنګ ښایسته رنګي کس تــه یــې وکتــل ګــرد مــخ اوږدې پوزې او شنو څرګو سترګو یې جلا جذابیت درلود، ورته ویې ویل: زه به له اسنادو سره یو ځای جزیات درکړم؛ خو دا څه کوئ؟

د پټې دندې پولیس وویل:

که اسناد د باور وړ وي، موږ کولی شو د حوزې امیر ونیسو، عدلي او قضایې ارګانونو ته یې وسپارو.

- خو هغه لویې، لویې خبرې کوي، وایي چې ارګ مې خپــل دی، وزیــر داخله مې هم نه شي لرې کولی.
- اغلې رڼا! زه هم ستا غوندې د دې خاورې زیمه وار بچی یم؛ زه د چا زور او زر ته نه تسلیمېږم، ماته د قانون پــه وړانــدې زورور هــیڅ دي، اوس د زور او ټوپک وخت په ختمیدو دی، دلته قانون دی له قانونــه هیڅــوک لوړ نه دي.

رڼا چې له ونې د دنګ سړي خبرې واورېدې، په ســترګو کــې یــې د هیلــه منــدي اوښکې را بیدارې شوې، د خوښي اوښــکې یــې پــه ګــلابي غــومبرو لارې وکــړې، اوښکې یې پاکې کړې، اسناد یې ورته وښودل، ثبت شوی غږ یې هم ورته وسپاره د وژل شوې زده کوونکې، ماشومه خور یې هم ورته راوغوښــته، هغــې هــم شــاهدي ورکړه، چې د حوزې د امیر یو ساتونکي یې د خور په تښتولو کې لاس درلود، چې هغې حوزې ته له راتلو وروسته هغه پېژندلی وو.

د پټو دندو پولسو ته اسناد د دې وړ شول، چې د حوزې امیر ونیسي؛ خپل اجرایــه ځواکونه یې راوغوښتل، حوزه یې محاصره کړه امیر صیب زلمی یې له خپلې ډلګۍ سره یو ځای موټرو ته پورته کړل.

دا صحنه د افغان رسنیز مرکز یوه خبریال ثبت کړه، ماښام بیا د رڼا په اتلولي د امیر زلمي د نیولو او بندي کولو خبر خپور شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور، چې ډېر به په خپل دفتر کې نه وو، زیاتره وخت په خپل تجارت بوخت وو؛ ماښام په اطاق کې ناست وه، د شنه چای پیاله یې هم تر څنګ وه، ټلوېزون ته یې کتل، چې د رڼا خبر خپور شو.

هغه خبر، چې د یوې حوزې امیر یې له کبله د زندان تر بریده ورساؤه.

هغه مسکی شو، له ځان سره یې وویل: رڼا! درباندې ویاړم، ته هغه څه کوې چې زما خوښېږي، ته مې ځکه خوښه یې، چې تل زما د زړه کارونه کوې. ټلیفون یې راواخیست، رڼا ته یې زنګ وواهه؛ هغې ته یې د سلام ویلو وروسته وویل: دا هېواد ډېر کار ته اړتیا لري، ډېرو قربانیو ته اړتیا لري، چې دغه قربانیو ته هر څوک بدبختانه، چمتو نه دي. که موږ د ګوتو په شمېر ستا غوندې څو رڼاګانې ولرو؛ نو د هېواد دا تیارې به له منځه لاړې شي، ظلم به پای ومومي، د چا حق به تر پښو لاندې نشي، څوک به جرئت ونه کړي، چې له قانون نه، سرغړونه وکړي.

رڼا چې د شاپور له خولې خپل داسې مسلسل صفت واورېده حیرانه شوه، ویې ویل: دا دومره صفت د څه لپاره؟

- **رڼا ستا راپور مې واورېد، تا نن ډېر لوی کار ترسره کړی، نن دې د یوې مظلومې پېغلې د معصومو وینو غم وخوړ؛ د هغې غچ دې واخیست، د هغې روح دې ارام کړ، هغې ته دې عدالت وغوښت، له دې کار سره دې د څومره نورو کسانو ژوند ته ګواښ محوه کړ. د هغې د بورې مور د دروند غم پیتی دې کم کړ؛ د هغې په سینه کې په بل اور باندې دې اوبه واچولې. اغلې رڼا! مننه، چې ته له موږ سره کار کوې.**

رڼا یې په خبره وخندل، ورته ویې وویل: رئیس صیب! زه کار کوم تاسې پیسې راکوی؛ نو مننه دڅه لپاره؟

- **ماته نور رئیس مه وایه، ته نوره د رسنیز دفتر مشره یې، زه دې له کاره راضي یم، زه هسې هم په تجارتي کارونو بوخت یم، دا مسؤلیت نور تاته در سپارم ته، چې څه کوې خپلواکه یې نوره اړه نه یې په لوړو پرېکړو کې له ما مشوره وغواړې. ما رسنیز دفتر د همدې لپاره جوړ کړ، چې خلکو ته په همدې سپېڅلي مسلک کې ریښتونې خدمت وکړم، خو تر دې دمخه بریالی نه وم؛ ځکه زه په خپلو تجارتي چارو بوخت وم، نور به مې چې**

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کار لپاره ګمارل نو، هغوی به خپله شپه تېروله، هیڅ کس مې ستا غوندې مسؤلیت پذیره ونه مونده. ته زموږ دفتر ته خدای ج داسې یوه ډالی ورکړې، چې موږ یې له ډېر پخوا تمه درلوده.

- له زنګ سره دې لومړی وډاره شوم مال هسې نه، چې د راپور په لیدو را باندې په قهر شوی نه یې، خو ښه وو خبره سرچپه شوه تا زه لا تشویق کړم، ماته مو همت راکړ، زما حوصله مو را زیاته کړه، زه درنه خوښه شوم او زه درته ډاډه درکوم، چې زه به خلکو ته خبریالي وښیم، چې خبریال څوک دی، څه رسالت لري، څومره اغېزمن او ارزښمن دی.
- رښا جانې! له تا سره چې په ټلیفون په خبرو بوخت یم، یو بل مسلسل زنګ راځي، له تاسره بیا خبرې کوم، زه به دې ټلیفون ته ځواب ورکړم چې ولې دومره په عذاب دی، دا څوک دی او څه وایي؟ هغې په سمه ده ویلو سره اړیکه پرې کړه.

شاپور ټلیفون اوکې کړ، ورته وویل شول:

شاپورګیه! له ځانه دې لوی کارونه پیل کړي، سړی له خپلې برستنې سره ښې غځوي ته نه پوهېږې، چې ماسره سر وهل سړی له سره خلاصوي، کوما ته یې بیایي او زیاتره وخت بې چاره د بې هوښي په حالت کې له خاورو لاندې کور ته ځي، دې دایمي خوب ته لکه، چې ستا هم اشتها شوې؟

شاپور، په حیرانتیا سره وویل: لطفاً ځان راوپېژنه؟

- د رئیس جمهور مشاور یم.
- نو زما یې څه چې مشاور یې او دا دومره غوصه په څه یې؟
- زما ورور ته مو دسیسه جوړه کړه، هغه مو زنداني کړ، هغه مو د تورو تمبو شاته وغورځاوه، هغه د ورځې په لس ګونو زره پیسې پیدا کولې، افغانۍ هم نه بلکې ډآلر، خو ستا د یوې خبریالۍ له لاسه مو دا هر څه له خولې ووتل. ورور! مې بندي شو خدای ج خبر، چې کله به خلاصېږي، زما شناخت هم کار نه کوي؛ ځکه رسنیو یې خبر خپور کړ، څوک راسره مرسته هم نه کوي.
- نو زه څه خدمت کولای شم، مشاور صیب!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه پوهېږم، چې د راپور په جوړولو او خپرولو کې ستاسې د مرستیالې لاس ؤ، که هدایات ستاسې وي هم راته یې واضح کړئ او که هغې په خپل سر دا کار کړی وي، هم راته یې څرگنده کړئ؟

ځکه چې موږ وخت نه لرو،او نه نور خپلو هلکانو ته قناعت ورکولی شو

- هلکان دې غواړي څه وکړي؟
- هغه به داسې څه وکړي، چې ټولو خلکو ته به عبرت شي، خلک به پوه شي، چې له موږ سره ځان بندول څه مانا لري او پای یې څه وي.

د مشاور خبرو د شاپور احساسات راوپارول خوا و شا یې وکتل ریموټ یې را واخیست د ټلوېزون اواز یې ټیټ کړ ویې ویل: مشاور صیب! زموږ په رسنیز دفتر کې رئیس، مرستیال، منشي او خبریال نشته ټول لکه د یو وجود په شان یو، راپور رڼا خپور کړی، په رڼا لاس پورته کول په ما لاس پورته کول دي او په ما لاس پورته کول د هر چا کار نه دی. هر غل، د ملت په ژوند لوبې کونکی، خائن، شراب خور د دې جرئت هم نه لري چې موږ ته پورته وگوري؛ ځکه هغه بې ضمیره، بې ویجدانه، د یوې با شهامته، ایمان دارې، خدای پرستې او په هېواد میینې خبریالې په وړاندې کله د کوم غبرگون جرئت لري؛ که دوهم ځل دې ټلیفون وکړ، مشاوریت به دې سرته درته کېږدم، ما دې ټولې خبرې ثبت کړې، زه به دې یو لحاظ وکړم، چې رڼا ته به یې نه ورکوم، کنه سبا په ټلویزون کې درباندې گردی مېز جوړ کړي، ستا په تن کې به دا شته کالي هم درنه وباسي، له وروره خو دې د حوزې امیریت لاړ، ستا مشاوریت به هم له عزت سره یوه ځای درته په یوه غیران کړي.

مشاور ټلیفون پرې کړ.

»»»»»»»»»»»»»»»»

د ملیحې خور هم د رڼا د زړورتیا کیسه له ټلویزون، نه کتلې وه، د راپور له لیدو وروسته ملیحې ته راغله، په خوا کې ورسره کېناسته، ورته ویې ویل: هغه رڼا نه ده.

- کومه رڼا!؟
- هغه، چې له تاسره یې جنگ کړی ؤ.
- ښه! نو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هغې پرون د دوهمې حوزې امير چې زورواکی ؤ، د هيڅ چا پروا يې نه درلوده، په بندي خانې ننه باسه.
- ولې هغه کومه نظامې چارواکې ده، چې د حوزې امير بندي کوي؟
- نه، هغې د حوزې دې امير د فساد او انسان تښتونې راپور خپور کړ، شواهد يې هم موندلي ؤ، امنيه قومنداني اړه شوه، چې دې حوزې امير په دې شواهدو ونيسي.
- رڼا په دې کارو څه غواړي ثابت کړي؟ هغه يوه شيشکه ده، هغه يوه روحي ناروغه ده، هغه يوه کوډګره ده، چې زما کوژدن يې هم د خپلو کوډو په تمثل کې راګير کړی دی، هغې په خپل راتګ سره زما له خاونده يوه نانځکه جوړه کړه، لومړی يې زما ورور له دندې پرې ګوښه کړ، وروسته يې زما په وړاندې سپين سترګي وکړه، زه يې بې عزته کړم ويې وهلم او ان تر روغتونه ورسېدم، خو مېړه مې په عوض د دې چې هغه ورتې او په دغه غير انساني کړنې سره هغه له دندې ګوښه کړي، زما د تمې خلاف يې د هغې ننګه وکړه، زه يې ورټلم، زه يې ملامته کړم، نور دا حالت نه شم زغملی، مور ته مې ووايه: زه له فراغته مخکې واده کوم؛ ځکه هغه کوښښ کوي زما خاوند له ما خپل کړي، مور دې د شاپور له کورنۍ سره خبرې وکړي.
- خورې! ستا فراغت ته څلور مياشتې پاتې دي، لږ حوصله ولره، ته چې څه ډول فکرونه کوې دا هسې شيطان په ذهن کې دراچوي. دا زموږ د کورنۍ پرېکړه وه، چې واده به ستا له فراغته وروسته چمتو کوو، زه اوس څه ډول دوی ته قناعت ورکړم؟
- خورې! ته هغه څه نه ګورې، چې زه يې ګورم، ماته مې له پوهنتونه، ژوند غوره دی، يو سمستر له واده وروسته هم ويلی شم، خو که د شاپور په زړه کې يو ځل هغې شيشکې ځای ونيو بيا نو زما ژوند تبا کېږي، هر څه مې له لاسه ځي، زه نه پرېږدم، چې ژوند مې تبا شي.

د مليحې خور چې بله د خلاصون لاره نه درلوده د هو په دود يې سر وخوځاوه ويې ويل: سمه ده، زه به خپله هڅه وکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

»»»»»»»»»

شاپور ته د مشاور له زنګه نيم ساعت نه ؤ تېر شوی، چې ټليفون شرنګار يې د غوږو پردې يو ځل بيا په اهتزاز راوستې، د ټليفون په سکرين يې وليدل، چې مشاور بيا زنګ وهلی؛ شاپور د اوکې بټن په کېکاګلو سره په غصه ناکه لهجه، وويل: مشاوره! ما درته وروستۍ خبرې کړې دی؛ نور دې د خبرو لپار څه نه لرم زه ستا له دې مقامه نه ډارېږم، لاس دې خلاص توره دې ازاده، ستا موقف تاته لوړ ښکاري، موږ ته د خدای ج له مقامه وروسته هيڅ هم لوړ نه ښکاري، خبر اوسه.

مشاور د شاپور د تمې خلاف لکه مړ شوی اور تودخه نه درلوده، ويې ويل:

وروره! رڼا ليونی ده. ما د هغې په اړه مالومات واخيستل، هغه ځان د خلکو نماينده ګڼي، د خلکو په مينه کې دومره غرقه شوې چې د ځان په کيسه کې هم نده. زه له دې خبرې تېر يم، زما ثبت ورنه کړې، که ور دې کړ پرته له ځنډه به يې نشر کړي، زه درسره کار نه لرم؛ خو له دې پس دې له موږه هم تېره شي.

شاپور يې په خبره وخندل او بيا يې وويل:

څه سمه ده مشاور صيب! نور يې ټليفون پرې کړ.

رڼا د دفتر د کارونو د لا پياوړتيا لپاره پرېکړه وکړه، چې په ولايتونو کې له خپلو ژورنالستانو سره ناسته وکړې او هغه سپارښتنې ورته وکړي، چې د ژورناليزم د اوصولو په مراعتولو خپلې دندې پر مخ بوځي.

اداري مدير ته يې د ناستې جوړولو سپارښتنه وکړه.

سبا سهار د دفتر په لور په هغه لاره برابره شوه، چې څو ورځې وړاندې د يوې بې وزلې کونډې زده کوونکې لور تښتول شوې او وژل شوې وه؛ د هغې کور ته په رسېدو سره يې موټروان ته وويل: وروره! موټر ودروه.

هغه وويل: خير خو دی اغلې رڼا!؟

- **دلته د هغې کونډې مورکۍ پوښتنې ته ورځم، د چا چې څو ورځې وړاندې لور شهيده شوې وه. رڼا له موټر ښکته شوه په ګړنديو ګامونو يې د کونډې مورکۍ د کور په لاره لار لنډوله؛ شاته يې وکتل دوه کسان چې اوربوزونه يې وهلي ؤ له شاه ورپسې ؤ؛ رڼا لنډ وخت وروسته د هغې کونډې د کور دروازې ته ورسېده، خو په شا يې هم د سترګو له کونجو**

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکتل، تر څو د هغو کسانو په موخه پوه شي، چې له شاه ورپسې را روان دي. رڼا مخکې له دې، چې دروازه ټک، ټک کړي د ضربه یي مرمیو نښه وګرځېده په دوړو کې پټه شوه لوړه تنه یې لکه برغنډ چنار پـه دروازه ور ولوېده، دروازه هم د رڼا په ور لوېدو خلاصه شوه، پـه کـور کـې کونـډه میرمن چې په برنډه کې ناسته وه، وېرېدلې سترګې یـې لـه دروازې سره نښلولې وې، د رڼا په لیدو په چابکو قدمونو راپورته شوه رڼـا یـې حـویلۍ خوا ته کش کړه، لومړی یې خلاصه دروازه وتړله وروسته یې رڼا پـه غېـږ کې ونیوله، هغې فکر کاوه د ضربه یي مرمیو لـه کبلـه بـه د رڼـا پـه چنـار ځواني د بخۍ مرمیو ټپونه ویني، هڅه یـې کولـه د مـړې رڼـا سـترګې د ځنکدن پر وخت ور پټې کړي؛ خو د هغې د تمې خلاف رڼا لکه زغره وال سپاهي روغه رمټه په نظر ورغله. د رڼا په ګرد سپوږمۍ ډوله مخ باندې یـې لاس ور تېر کړ، ګردونه یې ترې پاک کړل، د یخو اوبـو څـاڅکي یـې د هغې پرمخ ور وغورځول، پر مخ یې نرمې نرمې څپېړې ورکړې رڼا تـورې بڼه ورې سترګې راپورته کړې، یوه او بل اړخ ته یې وکتل.

کونډې مورکۍ چې د رڼا غړېدلې سترګې ولیدې، په شـونډو یـې د خوښـې مسـکا خپره شوه، ورته ویې ویل: رڼا لورې! ته ښه یې؟

- هو زه ښه یم؛ خو نه پوهېږم ولې بې هوښه شوی یم؟

هغې رڼا راپورته کړه، له لاسه یې ونیوله؛ رڼا سپین کالي اغوسـتي ؤ، ټیکـری تـرې لویدلی ؤ، هغه لږ نوره هم په خود شوه ځان تـه یـې پـام شـو، ژر یـې پړونـۍ را واخیست، خو پر پړوني یې د قلمي ګوتو سرې نښانې ولیـدې، خپلـې منګـولې تـه متوجه شوه ورغوې یې له وینو ډک او سوری ولیده له کونـډې مـورکۍ یـې خپـل ټپ، پټ کړ تر څو هغه وارخطا نشي، له هغې سره روانه شوه تـر برنـډې یـې ځـان ورساوه.

د دوی له کېناستو سره سم بهر شور شوه، دروازه وټکېده، غـږ وشـو دروازه خلاصـه کـړئ، ژر دروازه خلاصـه کـړئ!. رڼـا لـه ځـان سره وویـل: لکه، چې تقدیر دې نوره په دې ځمکه پاتې کېدل نه غواړي؟ لکه، چې دانـه دې ختمه ده، په لومړی حمله کې خدای وساتلې، خو اوس نه ژغـورل کېـږې. مـور،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچني ورور او دوه خويندې يې سترګو ته ودرېدې د هغوی د راتلونکي لپاره پښې او لاسونه پسې مړه کېدل؛ شاپور يې فکر ته ورغی، ژر يې ټليفون را واخيست هغه ته يې زنګ وکړ، ور ته ويې وويل:

زما د ژوند وروستۍ شېبې دي، هيله ده زما د کورنۍ خيال وساتې؛ ځکه هغه نور له خدای پرته څوک نه لري.

- **له تا مخکې دې زه مړ شم، زما ژوند دې هم خدای ستا کړي، ستا د کورنۍ لپاره خو زه يم که ته مړه شې زما لپاره به څو ک وي.**
- **شاپوره! د ټوکو وخت نه دی زه محاصره يم په رغوي او مټ مې مرمۍ خوړلې دي، اوس حمله کوونکي د دروازې تر شا ولاړ دي، وايي دروازه را خلاصه کړئ.**

شاپور چې د رڼا د زخمي کېدو خبره واورېده اور پرې بل شو په بيړه يې وويل: دروازه خلاصه نه کړئ، ادرس راکړه زه په لسو دقيقو کې در رسېږم. کونډه مورکۍ د دروازې تر شاه ودرېده غږ يې وکړ؛ ظالمانو له مورۍ څه غواړئ؟ تاسې نه شرمېږۍ، چې د يوې مېرمنې شاه مو نيولې؟

له بهره غږ وشو: مورې! زه د رڼا موټروان يم، ټوپک وال وتښتېدل په موټر سايکل سپاره ؤه، دروازه را خلاصه کړئ، ما موټر د دروازې مخې ته درولئ؛ رڼا څنګه ده؟ که ټپي وي، چې ژر يې روغتون ته ورسوو.

هغې ځواب ورکړ: لږ شرم وکړئ، په دې دروغو نه شرمېږئ؟ لاړشئ، د کوم نارينه سره وجنګېږئ، د ځان غونډې زورور وګورئ، تاسې د دې تور سرې، نه څه غواړئ؟

رڼا حيرانه ناسته ؤه د مرميو کړسا يې غوږونه کاڼه کړي ؤو، غږ يې سم نه اورېده. شاپور د رڼا موټروان ته زنګ وواهه، له هغه يې د ادرس غوښتنه وکړه هغه ورته ادرس ورکړ، د شاپور موټر په پاخه سړک، نور موټر داسې پرېښودل لکه هغوی، چې په خامه کې روان وي او يوازې ده ته يې پوخ سړک په واک کې ورکړی وي، لکه جيټ الوتکه له هر کتونکي د سترګو په رپ کې پنا کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس دقیقې لا نه وې پوره شوې چې شاپور د رڼا ځای ته ورسېد، له موتر وانه یې پوښتنه وکړه: ته ولې لکه بوت ولاړ یې رڼا ټپي ده او ته بېغمه او بې مسولیته منتظر یې

- د کور خاونده دروازه نه را خلاصوي، وایي: تاسې ټوپک واله یاست، په موږ باور نه کوي او نه موږ قناعت ورکولی شو.

شاپور دروازه په لغته ووهله له هغه خوا یې غږ واورېده، چې دروازه ماته هم شي موږ یې نه در خلاصوو.

شاپور ژر ټلیفون را واخیست، رڼا ته یې زنګ وکړ، ویې ویل:

رڼا جانې! مه وراخطا کیږئ زه د دروازې مخته ولاړ یم، ستا موټروان هم راسره دی؛ دلته هیڅوک نشته بیړه وکړئ دروازه راخلاصه کړئ.

هغې کونډې ښځې ته د دروازې د خلاصولو اشاره وکړه، دروازه خلاصه شوه، شاپور وارخطا کورته دننه شو، تر رڼا یې ځان ورساوه هغې ته یې ښکته او پورته وکتل، بیا یې د هغې د لاس ټپ ته پام شو، د هغې په نازکو سپینو لاسو یې د وینو لیکې ولیدې، په سترګو کې یې اوښکې راغلې، په ژړغوني اواز یې وویل:

شکر، چې بیا ځلې له مرګه خدای بچ کړې، ته به یا مړه کېدې او یا نه، خو په ما دې په ژوندوني مرګ ولید، هیڅ پوه نه شوم چې څه ډول راغلم او په څه ډول تر تا را ورسېدم.

- بس مه خفه کیږه، بلا وه برکت یې نه ؤ.
- سخت دې ورخطاکړم تا، خو هیله له لاسه نه ورکوله او نه دې دومره ځان کمزوری ښوده، د وصیت په ویلو دې ما فکر وکړ، چې نوره دې شاید ژوندی ونه ګورم.
- ما هم هیڅ فکر نه کاوه، چې زه به نوره د ژوند څکه کوم.

شاپور یې خبره ورپرې کړه ویې ویل:

تا دې خدای ج نه وژني، خدای ج دې ډېر ژوند در کړي ستا اجل دې زما شي او زما ژوند دې هم ستا شي.

رڼا ټنډه تروشه کړه خبره پرې ښه ونه لګېده ځواب یې ورکړ:

ستاسې ژوند په خپل ځای مهم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **خو دومره نه لکه ستا.**
- **هغه څنګه؟**
- **ته یوازې د ځان او کورنۍ نه یې د دې ټول بېوزله ولس غم یې، موږ څوک یو؟ یوازې خوراک کوو، نور مو چاته خیر نه رسېږي، ته یې، چې د هر مظلوم لاس نیوی دې کړی، د هر جابر مخه دې نیولې او د هر بې وزله غږ دې پورته کړی.**
- **ته هم مهم یې، خپل ځان، خپلې کورنۍ او خپلې مېرمنې ته.**

شاپور: افففف

رڼا: ولې؟

شاپور :د هغې په اړه بیا درسره خبرې کوم، اول دا راته ووایه، چې دلته دې څه کول؟

- **دغه کونډه ده نارینه اولاد نه لري، څو ورځې مخکې یې یوه پېغله لور وتښتول شوه او بیا ووژل شوه اوس یې پوښتنې ته راغلم، ما ویل ځه د پوښتنې تر څنګ به ډاډ هم ورکړم، چې ستا د لور قاتل مو په سزا ورساوه، اوس هغه په زندان کې د تورو تمبو ترشا دی؛ خو مخکې له دې، چې تر دې مورکۍ ځان راورسوم، زما مرګ ته تږو ښکاریانو په مرمیو کې پټه کړم، خو خدای ج لوی ساتونکی دی هغه د خپل ترحم په سوري کې وساتلم کنه زما بچ پاتې کېدل شوني نه ؤ، بلکې معجزه وه.**

شاپور وویل: ستا ژوند خو خدای وژغوره خو زموږ نفس دې وکیښ، رڼا د هغه دې خبرې ناراحته کړه، په شاپور کې یې د نارضایت سترګې ونیوې ویې ویل :

زه دومره پاملرنې ته اړتیا نه لرم.

په دې خبره د شاپور رنګ والوت، له خولې یې ځواب ورک شو خو دا چې دا نیمګړتیا یې احساس نه شی خبره یې په بله واړوله، رڼا ته مخاطب شو ویې ویل: درځئ روغتون ته ځو کنه دلته به د وینې بهېدولو له لاسه مړه شې؛ وروسته به نورې خبرې وکړو.

رڼا یې روغتون ته ویوړه، د هغې د چمبې تصویر یې واخیست، د چمبې دوه هډوکي د مرمۍ له وتو سره مات شوي ؤ او مټ کې هم مرمۍ له غوښې وتلې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکترانو يې هډوکي ورته سم کړل بيا يې وروسته ورته پانسمان او ګچ کړل، ښه په ډاډ يې درملنه ترسره شوه کله يې چې حالت نورمال شو تر روغتون رخصت شول؛ رڼا او شاپور په موټر کې کيناستل او د کور په لور يې حرکت وکړ، دواړو په خپل منځ کې خبرې پيل کړې

شاپور وويل: نن رخصت يې کور ته دې زه رسوم، سبا دې هم که حالت ښه نه ؤ مه راځه. :

- ته خو مې رئيس نه يې، چې ماته رخصت راکوې، زه په خپله بايد پرېکړه وکړم.

شاپور يې په خبره وخندل بيا يې وويل: ښه! وبښه زما پام نه ؤ رئيسې صيب! پرېکړه بايد ته وکړې نو اوس موږ رئيسې صيب ته په تمه يو، چې څه پرېکړه کوي، موږ پرې نيوکه نه کوو.

- زه دفتر ته ځم؛ نن مې له ولايتونو خپل ټول ژورنالستان راغوښتي دي، غوښتل مې، چې جلسه ورسره ونيسم خو قسمت بل څه را مخې ته کړل پر وجود مې د ټپونو جوړيدل ليکل شوې ؤو، په ځان دومره نه يم خفه، چې ټپي شوې يم په خپلو خبريالانو مې خوا بده ده، خوارکيان به ځومره په عذاب شوي وي، خير له وخت وروسته به جلسه ونيسو.

شاپور د دفتر په لور د موټر مخ واړاوه لږ شيبه وروسته دوی دواړه دفتر ته ورسېدل. د رڼا موټروان، چې د مليحې د تره زوی ؤ د دوی له رسېدو نه وروسته ځان ګوښه کړ ټليفون يې راواخيست، مليحې ته يې زنګ وکړ هغې ته يې وويل:

مليحې! سلامونه.

- : وعليکم سلام، څه حال دی؟
- هيڅ حالت ښه نه دی.
- ولې؟
- ګوره مليحې! زه ستا احسان نه هېروم، زه دې دلته د مېړه په دفتر کې مقرر کړم، ماته هيڅ چا دنده نه راکوله؛ ستا له برکته اوس دلته معاش اخلم.
- اصلي کيسې ته راشه!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خاوند دې سم کارونه نه کوي.
- ولې؟
- رڼا مرستياله يې اوس د دفتر رئيسه کړه؛ خاوند دې هغې ته ځـان غـواړي نږدې کړي، زه نه پوهېږم چې څه موخه لري.
- مليحه يې په دې خبره د مچۍ چيچلي انسان په څېر وسوځېده، ټليفـون يې پرې کړ.

سم دستي يې رڼا ته زنګ وواهه، هغې ته يې وويل:
دا چې ته يوه وحشي مېرمن يې او د خلکو په مرګ هم نه يې تړلې دا خـومې درک کړې وه، خو دامې نه وه درک کړې چې په خپل مکر او فريب به زما له خاونـد نـه هر څه واخلې.
رڼا ددې خبرې په اورېدو حيرانه شوه ويې ويل: تاسې د ټليفون شمېره غلطه کړې، شمېره مو دوباره وګورئ.

- ما شميره نه ده غلطه کړې، زه د شاپور کوژدن يم، هغـه پيغلـه چـې څـه وخت وړاندې دفتر ته درغلې وم او ستاسې د وحشيـ کړنـې لـه املـه تـر روغتونه ورسېدم.

رڼا يې په خبره وخندل، بيا يې ورته وويل:
ته ماسره څه ستونزه لرې؟ نجلۍ! تېر ځل دې هم زما په شخصيت نا حقه تېرى وکړ او دا ځل هم غواړې د خپل شيطاني فکر پنځونې دې په ما ومنې، اخير څـه خـبره ده؟

- دا پوښتنه بايد زه له تا وکړم، ته په کوم حق زمـا خاونـد تـه ځـان نـږدې کوې، غواړې يوه کوژده شوي سړي سره اړيکې جوړې کـړې؟ فکـر يـې بدل کړې او د خپل ځان لور ته يې پام در واړوې،لږ شرم ولره؟

رڼا يو خوا د ټپو درد په تکليف کړې وه او بل يې د مليحې سترې کوونکو خبرو نوره هم نارامه کړه ويې ويل: بخت دې دلته بيدار ده، چې نږدې راسره نه يې، کنه تېر ځل بد وضعيت به دې له ياده وتلی ؤ، زه ستا غوندې ناوليو فکرونو ته په ذهن کـې هم ځای نه ورکوم، تر اوسه له ماسره دې ځان لپاره دا خيال هم نه دی پيداشوی، چې زه دې د يو چا په اړه فکر وکړم تر څو زما د ژوند ملګری شي دا خو لرې خـبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، چې يو کوژده شوی کس خپل کـړم، لـه تـا سره شـيطاني وسوسـې دي، زه د داسې خبرو لپاره وخت نه لرم.

مليحه يې په خبرو لا زياته غصه شوه هغې ته يې وويل:

ښه نو داسې ده، ته دا راته ويلی شې، چې ستا په کوم لياقت زما خاوند تاته د دفتر واکونه درکړل؟ ته پرون راغلې او نن د کومې وړتيا له مخې رئيسه شوې؟

رڼا : گوره خورې! زه ستا دې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، ته د خپلې ستونزې له خپل خاوند سره شريکې کړه، له هغه سره وغگيږه، له هغه نه وپوښته؛ مـا پـه دې مسلو کې مه دخيل کوئ.

له دې خبرې وروسته رڼا اړيکه پرې کړه

شاپور هم د رڼا دفتر ته د هغې د حالت پوښتنې لپاره راننه وت .

سلام يې واچاؤ؛ خو رڼا ځواب ورنه کړ.

شاپور ورته وويل: رڼا خير خو دی سلام مې واچاؤ خو ځواب نشته ؟

رڼا : حالت مې ښه ندی

شاپور: ولې؟

رڼا : ستا دغه مېرمن، چې وي زما حالت به تر ليونتوبه ورسيږي.

شاپور : ولې، څه شوي؟

رڼا : اوس يې ټليفون کړی ؤ.

شاپور: څه يې ويل؟

رڼا: مزخرفات

شاپور: سم ووايه، چې زه پوه شم.

رڼا: تاته مې زړه بد شو.

شاپور: ولې؟

رڼا : ته به راتلونکی ژوند ددې شکي، بدبينې او تاريـک فکـره مېرمنـې سره څنگـه تېروې؟

شاپور: نن يې لکه، چې بيا خپه کړې يې؟

رڼا: ستا د مېرمنې خبرې زما نفس راتنگوي، ساه مې قيد کوي د خدای ج لپـاره لـږ نصيحت ورته کړه! نوره دې ماسره غرض نه وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: رڼا لطفا هغه څه ووايه، چې زما کوژدن درته ويلي؛ زه نه پوهېږم، چې څه شوي؟

رڼا: بس پريږده يې، ته ماته ووايه، چې ته له خپلې مېرمنې سره څه ستونزه لرې؟ ولې مو په خپل منځ کې باور نشته؟ هغه د کونډې مېرمنې په کور کې، چې زه ټپيي وم ما درته د هغې نوم ياد کړ او تا زما سوال په افففف ځواب کړ. مېرمن دې هم تل شکايت کوي، ايا زه پوهيدی شم، چې تر منځ مو څه خبره ده؟

شاپور: رڼا جانې! زه ښنه غواړم، چې داسې خبرې درته کوم خو ماته ورځ تر بلې ثابتيږي، چې زما مېرمن له ما سره اړيکه د معنوي ارزښتونو لپاره نده ټينګه کړې يوازې غواړي زما په مال او دولت کې شريکه شي. هغه غواړي بډايه شي، غواړي زما غوښې وشکوي او خپلو خپلوانو ته يې ورکړي، هغهماديات پرسته ده او د هغې دغه نيت ماته ورځ تر بلې ځرګنديږي، زه دې پريکړې ته رسيدلی يم، چې ما او هغه خوشبخته ژوند نه شو تېرولی.

رڼا خوله خبرو ته جوړه کړه چې څه ووايې خو اداري مدير په راننه وتو سره يې پام هغه ته شو ځکه پوهيده چې مدير پرته له کوم مهم کاره نه راننه وځي هغه وويل:

جلسه تياره ده ريسه صيب، ټول تاسې ته په انتظار دي او د ژورنالستانو کورنه هم لرې لرې دي؛ بايد جلسه وختي خلاص شي.

رڼا له ځايه پاځيده شاپور ته يې وويل: په دې اړه وروسته خبرې کوو. هغه د جلسې خونې ته روانه شوه.

شاپور : زه هم غواړم جلسه کې اشتراک وکړم، که ستاسې اجازه وي.

رڼا يې په خبره وخندل ويې ويل: ولې نه.

دواړه جلسې ته ننه وتل رڼا ګچ شوی لاس په خپل پړوني کې راپټ کړ پر خپله څوکی کيناسته او مجلس پيل شوه.

د تلاوت نه وروسته رڼا په خبرو پيل وکړ :

درونو ژورنالستانو! په خير راغلئ.

زه رڼا نوميږم؛ ستاسې نوې رئيسه يم له دې خبرې وروسته يې بيا د شاپور لورته وکتل مسکا يې وکړه ويې ويل:

زمونږ هغه مشر تقاعد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور هم د هو په دود سر وخوځاوٌ، رڼا وخندل خپلو خبرو ته يې دوام ورکړ:

زه یوه خبریاله یم، هسې په زور په دې څوکۍ کینول شوې یم؛ خو د شاپور نه مې په دې ژمنه دا دنده قبوله کړې، چې زه به د دې مسؤلیت سره سره خبریالي هم کوم.

تاسې ژورنالستان عادي خلك نه یاست، په هېواد کې تر ټولو پر مسولیته دنده ستاسې ده؛ تاسې یاست، چې په هېواد کې د بلاستونزو مخه ډب کوی شۍ، تاسې یاست، چې د بلا غافلو کاڼه غوږونه د اوریدو جوګه کولی شئ ،تاسې یاست چې د هر ظالم که هغه دې سلو پردو تر شاه هم وي څرك لګوی شئ، دهغو بې وزلو او محکومو خلکو خپه کړل شوی اواز تر ریښتونو استازو اومسؤلینو رسولی شئ، چې له تاسې پرته بل څوك نه لري.

هر زورواك ستاسې په وړاندې کمزوری دی، هر هېواد پلورونکی، مفسید، غل او چپاول گر ستاسې په وړاندې دې ټینګې نه دی.

هر پټ او ښکاره ظالم ستاسې په واك کې دکیمرې په سترګه مالومولی، ارزیابي کولی او تر زندانه رسولی شئ.

برعکس ستاسې کم غفلت هم د بلا ستونزو سره دا خاوره مخ کولی شي، هېواد د بې شمیره بدبختیو ښکار کولی شي. ستاسې لږ بې غوري، د ولس د کتلوي وژنې لامل کیدای شي، ستاسې له مسؤلیتونو تیښته د هر ظالم د ظلم چاره تېره کولی شي، د هغه وحشیانه هوډ پیاوړی کولی شي، د هر بغاوت، تېري او افت دروازه خلاصولی شي، چې پړه او ځواب وبینه یې هم ستاسې په غاړه کیږي.

نو زه غواړم، چې د ژونالیزم د ښستونو برابر تاسې خپلو دندو ته متوجه کړم، خپل حلال معاشونه مو په ناغیړي ځان ته مه حراموئ، خپل مسلك ته مو ډیره په درنه سترګه وګورئ، درناوی یې وکړئ؛ ستاسې په لاسونو کې د نړۍ څلورمه قوه ده، له دې ځواکه د خپل هېواد د ستونزو د سمون لپاره ګټه واخلئ، د هېواد د ابادۍ لپاره ورنه کارواخلئ، د فساد مخنیوی پرې وکړئ، د ظلم مخه پرې ډب کړئ، له قانونه سرغړونکي پرې رسوا کړئ، جنده یې کړئ؛ ترڅو نور پند ترې واخلي او په هېواد کې د شته ګډوډي مخه ونیوول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله هم ځان اصلاح کړئ، د خبریال ښېګڼه د ټول هېواد ښېګڼه ده او دې خبریال فساد د ټول هېواد فساد دی، د ژورنالست ریښتینولي د ټول هېواد ریښتینولي ته لاره هواروي.

زه په خپلې تېرې اداري نیوکه نه کوم څه، چې تېر شوي هغه هغوی پورې اړه لري؛ خو اوس اداره زما مسؤلیت دی زما د مشرتابه لوی منشور شفافیت، ریښتینې خبریالي، د خپل مسلک درناوی او مسلک ته ژمنتیا ده بس.

رڼا نورې هم خپلې خبرې وغځولې ویې ویل:

زما لویه غوښتنه داده، چې خبریالي ته ژمن پاتې شئ هغه څه، چې ویجدان مو نارامه کوي، هغه مه کوئ، تل د حقیقت پلوي وکړئ سره له دې، چې پوهیږې په زیان مو تمامیږي او ګوابښ سره مو مخ کوي بیا هم حق پلوي کوی.

زموږ ژوند د انسانانو په لاس کې نه دی، زموږ ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې موږ یې پیدا کړي یو او زموږ په وجود کې ساه ښکته پورته کوي.

زه څو ځله د مرګ له ګواښ سره مخ شوم؛ خو په خدای ج مې باور دی، چې هغه به مې ساتي، هماغسې هغه ج وساتلم، ډېر ځله مې مرګ په خپلو سترګو ولیده؛ خو خدای ج وژغورلم، ترڅو مو، چې په دې نړۍ کې دانه نه وي ختمه شوې، څوک مو نشي وژلی او که مو په تقدیر کې پر ژوند سره کرښه راوښکل شي بیا د دنیا هیڅ ځواک مو نشي ژغورلی.

زموږ هېواد په سختو حالاتو کې دی، هر څه له سره باید پیل شي؛ فساد خپل لوړ پوړ ته ځان رسولی، د ورکاوي تر ټولو اغیزمنه لاره یې زموږ مسلک ته په رښتینولي او ژمنتیا سره کار کول دي.

ژورنالستان د رڼا په خبرو لکه نوې ساه، چې واخلي را ژوندې شول، د هڅونې احساس یې وکړ؛ په خپل مسلک باوري شول او خپلو تېرو غفلتونو ته یې پاملرنه واوښته.

هر ژورنالست به په خپل نوبت ژمنه کوله، چې موږ به د ټولنې په سمون او پرمختګ کې له هر چا اغیزمن واقع کیږو، زموږ نیکي هم سل ځله لویږي او زموږ بدې او ناسم کردار هم په ټولنه سل چنده زیات ناسم اغیز پرې باسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور هم د رڼا خبرې په غور اوریدې او د هغې د خبرو سره یې من من غوښې اخیستې، د هغې احساس، اند، کړنې او سپیڅلتیا یې د بې ساري انسان په توګه زړه ته کوزیده.

ناسته خلاصه شوه؛ ژورنالستانو خدای پاماني واخیسته.

ورستي دوه کسان رڼا او شاپور پاتې شول؛ رڼا شاپور ته مخ ورواړاؤ ورته ویې ویل:

ځو؟

رڼا :هو ځو؛

شاپور خو له تګ مخکې غواړم یو څو خبرې درسره وکړم.

رڼا : زه خبرو ته وخت نه لرم کور ته ځم، په ما ناوخته شوی یوازې یوه هیله لرم، چې مېرمنې ته مو زنګ ووهی یا ورسره ووینئ، چې نوره ماته زنګ ونه وهي. د میړه او مېرمنې په ګډ ژوند او مسلو کې زه څه کار لرم؟ او نه دې ما په دې خبروکې شریکوي؛ تاسې هغې ته قناعت ورکړئ، چې زه ستاسې دوو په منځ کې نه یم.

شاپور: زه هغې ته قناعت ورکوم بیا به زنګ نه وهي؛ خو تاسې زموږ په مسله کې ځان مه ګوښه کوئ زه تاسې ته اړتیا لرم.

رڼا: د څه شي اړتیا؟

د شاپور ژبه توتلی شوه ویې ویل:

هغه زما سره مینه نه کوي، زما له پیسو سره مینه کوي، که نن هم زه مفلس شم نو اړیکه به راسره پرې کړي.

رڼا: واه نارینه ؤ څومره پلمې مو زده دي، په تورونو لګولو کې څومره چابک او چالاک یاست اول جینکو ته زاری کوئ، د هغوی د لاسته راوړول لپاره بدې ورځې کوئ او ګریوانونه شکوئ؛ بیا یې، چې په لاس راوړی، د ځان اړخ ته یې جذب کړئ، ویې کاروئ نو کولی شئ، په یوه عادي تېروتنه یې له ژونده لرې کړئ او یا هم کله، چې له هغې بله ښکلې پیدا کړئ نو له ځانه یې د لرې کولو بهانې لټوئ. شاپور جانه! ستا مېرمن یوه تور سرې ده خپل نوم یې ستا په نوم کړی، خپله زندګي یې ستا په نوم کړی او هغه یوه عادي مېرمن هم نه ده د حقوقو محصله ده، سږ کال به له خیره حقوق دانه شي او ته یې پر شخصیت تور لګوې، چې تاسره مینه نه کوې؟ دا خبره له کومه شوه ، له اوله به دې د ژوند پیل نه ورسره کاؤ هغه ستا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانته کولو کې دومره حریصه ده، چې ستا د لاسه ورکولو د ویرې له کبله ستا په سر زما سره شخړه کوي، ځان یې مرګ ته وکړ، نږدې زما له لاسه مړه شوې وایې او تـه یې، چې په اړیکه یې نیوکه کوې.

نارینه هم جالب وي.

له دې خبرې خلاصیدو سره رڼا دسکول اوږې ته واچاؤ روانـه شـوه، چـې وره تـه رسېده شاپور غږ پرې وکړ، رڼا ته یې وویل:

زه یې د خیانت ثبوت لرم هغه درګرده لګیا ده زما پـه وړانـدې دې دوښـمن چلنـد کوي.

رڼا قدم نیولې شوه، شاپورته یې په شا راوکتل ورته ویې ویل:

شاپوره! د مېرمنې راز ساتل ستا فرض دي، ته د هغې په هکله تېرى کـوې، چـې د هغې د راز خبرې ماته کوې.

او زه تیاره نه یم، چې دا ډول خبرې دې واورم، زه د یوې خواخـوږې پـه صـفت درته وایم، چې خپله ستونزه مو له خپلې مېرمنې سره حل کړئ؛ ما مه پکې دخیـل کوئ او وروستى خبره مې واوره: ستا مېرمن دې ماته ټلیفون نه کوي، مـا دې بـې ځایه نه خفه کوي که داځل یې هم ټلیفون وکړ او بې ځایه خبرې یې وکـړې، تېـر ځل خو خدای ج خیر کړ زما په ګذار له مرګه بچ شوه؛ ډارېږم، چـې دا ځـل یـې خون رانه ونه شي؛ ځکه چې زه د دا ډول خبرو زغم نه لرم، هغه د هوښیارانو خبره له (وژلي وروره پرېښى ګومل ښه ده.) مجبوره یم دنده پرېږدم.

د رڼا په دې خبره د شاپور په زړه کې څړیکې شوې، سترګې یې ډنډ شـوې، رنـګ یې والوت، د ځمکې لور ته یې زور شوه نیږدې ؤ په ځمکه ولـویږي رڼـا یـې هـم ددې حالت نندارە کوله ، تر دې د مخه یـې دا ډول بدلونونـه پـه هغـه کـې نـه ؤ لیدلي، ژر یې دسکول کیښود شاپور ته مخامخ کیناسـته پـه لاسـو یـې دواړه اوږې ورته تکیه کړې غږ یې پرې وکړ شاپوره! ته ښه یې، ټنډه او مخ دې ټول خولې دي، څه درباندې وشو؟

موټر وان ته به ټلیفون وکـړم، چـې راشي او روغتـون تـه دې یـوسي، شـاپور پـه زګیروي ډوله غږ خبرې پیل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ښه یم، زه ښه یم یوازې یو ګیلاس اوبه راکړه. هغې په منډه خوا کې جک نه په ګیلاس کې اوبه واچولې، شاپور ته یې ونیوې، هغه اوبه وڅښلې، دې رڼا اوبه هغه ته لکه ابې حیات نوې ساه ورکړه لږ وروسته یې رنګ ورو، ورو خپل ځای ته په راتلو شو.

رڼا : شاپوره! ولې داسې شوې؟ کومه ناروغی خو نه لرې؟

شاپور: ته له ماسره مرسته کوې؟

رڼا : هو ولې نه، تا مې د مور په ناروغی کې له ماسره څومره مرسته وکړه، هغه زما کله هېرېږي؛ که زما وینې ته دې هم اړتیا پیداشي زه چمتو یم خپله وینه درکړم.

شاپور : وینه دې خدای ستا په بدن پیرزو کړي، زه یوازې دومره وایم، چې یوه خبره مې ومنه.

رڼا :کومه خبره؟

شاپور: مه ځه.

رڼا : ته لیونی شوی یې؟

شپه را روانه ده، دلته دفتر کې شپه وکړم؟

شاپور : نه داسې نه وایم، اوس خو لاړه شه؛ خو زموږ له دفتره مه ځه!. ته زموږ د دفتر لویه هیله یې، ستا په وجود کې زموږ ټولې هیلې پوره کیږي.

رڼا: مطلب؟

شاپور: دلته تاته عام تام صلاحیت درکول کیږي، که له دې صلاحیته ګټه واخلې هغه څه به تر سره کړې، چې په زړه کې مو تېرېږي.

رڼا: شاپوره! واضح خبرې وکړه، چې زه پوه شم ته څه وایې؟

شاپور : رڼا جانې! تاسې غواړئ، چې د خبریالي سپیڅلې دنده دې لا سپیڅلې شي؛ نو همدلته یې عملي کړئ، همدلته ژورنالستان په همدې روحیه وروزئ دلته داسې یو مرکز جوړ کړئ، چې رښتوني ژورنالست یا خبریال خلکو ته ورو پېژني، تاسې همدا غواړئ، چې خبریال که ریښتونی وي په ټولنه کې انقلاب راوستلی شي، مثبت بدلون راوستلی شي، له همدې مرکزه یې خلکو ته ثابته کړئ، چې دلته ټول ځواک تاسې سره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسې هیله ده، چې خبریال باید ازاد او خپلواک واوسي؛ د چا د اغیـزې لانـدې دې نه وي؛ همدلته دغه ازادي ورکړئ، خپلې ارادې ته یې پریږدئ.
زه په بشپړه مانا تاسې احساسوم، چې د خپلو هم مسلکانو لپاره همدا هیلـې لـرې او همدا کړنې ورته غواړې.
رڼا: غواړم یې همدا مې د ژوند هیله ده، چې خبریال ته د زړه له تلـه د کـار کولـو زمینه برابره کړو، خبریال ته موقع ورکړو، چې د ولس غږ انعکاس کړي، ستونزې یې تر مسؤلینو ورسوي، د بې عدالتي او نا انډولي په وړاندې غږ اوچت کړي.
شاپور: نو همدلته یې پوره کړه، همدلته خدمت وکړه، دلته هیڅوک سـتا مخـه نـه نیسي، له همدې مساعیدې زمینې ګټه واخله.
رڼـــا: نـــو دا هرڅـــه تـــه زمـــا لپـــاره ولـــې کـــوې؟
شاپور وخندل ویې ویل: ولې زه یـو ژورنالسـت نـه یـم؟ زمـا نـه خوښـېږي، چـې ژورنالست دې خدمت وکړي؟ زما نه خوښېږي، چې ژورنالست دې ابرومندانه خپلـه دنده تر سر کړي؟ خپل ځان دې په ټولنه کې ثابت کړي؟ دا چې خپل ځـای مـې تاته پریښود نو لامل یې دادی، چې په دې کار کې ته له ما ډېره پیاوړې یاست؛ خو هیلې د دواړو مشترکې دي.
رڼا : خدای ج دې وکړي، چې ته څه وایې هغه هماغسې ثابت شي.
تیاره ماښام شو؛ خو د دوی خبرې خلاصې نه شوې؛ رڼا وویل: زه نـوره ځـم، مـور جانه! به مې په تشویش کې وي. شاپور هم ورسره راووت، رڼا ته یې وویل:
موټروان ته مه وایه، چې موټر راوباسي.
رڼا: ولې؟
شاپور: زه دې رسوم.
رڼا هم نه ونه ویل؛ ځکه بیړه یې وه، چې ژر کور ته لاړه شي. د کروزین شا سیټ ته وخته. شاپور هم د خپل ګنګسیت د ورکولو لپاره دست شوی ته لاړ مخ ته یـې اوبـه واچولې؛ تر څو یې ګنګسیت ورک شي او موټر سم چلوي وروسته خپـل مـوټر تـه راغی دروازه یې خلاصه کړه، له ختو سره یې خپل سر له پاس چت سره وواهه، رڼـا هم ژوره په سوچونو کې ډوبه وه، د موټر له چت سره دې شـاپور د سر درز دومـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواکمن ؤ، چې رڼا یې هم وډاره کړه. په خپله څوکۍ کې پورته والوته؛ د شاپور لور ته یې وکتل په زوره یې اخخخخ وویل.
د شاپور سر خو هسې هم ګنګس ؤ نور هم ګنګس شو؛ د موټر په سټرینګ یې سر کېښود. رڼا یې د حالت په لیدو وارخطا شوه ژر له خپله سیټه ښکته شوه مخکنۍ دوهم سیټ ته پورته شوه. شاپور یې له مټ نه ونیو له سټرینګه یې د هغه سر را پورته کړ په خپل سیټ کې یې شاته د هغه تنه زور کړه سیټ ته تکیه شو، غږ یې پرې وکړ شاپوره! څه دربادې وشو؟ خو شاپور غږ نه کاوه. ژر یې په خوا کې د معدني اوبو بوتل ته پام شو، له هغه یې په رغوي کې اوبه راواخیستې، شاپور ته یې مخته ور وشیندلې، د هغه د بیداریدو لپاره یې په مخ ورو، ورو وواهه بیا یې غږ پر وکړ: شاپوره! څنګه یې؟ سرې احتیاط کوي؛ سر دې خوږ شو؟ هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ: ښه یم هسې لږ ګنګس شوم.
رڼا : دا نن ولې له تاسره داسې کیږي؟ زه درته اندیښمنه شوم.
شاپور : اندیښنه مه کوئ زه ښه یم، څه شیبه نور هم شاپور په خپل سیټ کې ناست ؤ، چې لږ یې حالت ښه شوه موټر کې یې کیلي تاو کړه حرکت یې پیل کړ. د رڼا موټروان دوی دواړه ولیدل، چې په یوه موټر کې سره کیناستل او ماښام تیاره له دفتره ووتل. خپلې تره لور ملیحې ته یې رنګ وکړ ورته ویې ویل:
خاوند خو دې په رڼا سخت ګرم ورغلی.
ملیحه : بیا څه شوي؟ ژر یې ووایه حمیده!.
حمید : زه تر اوسه رڼا ته په تمه وم، چې کورته یې ورسووم؛ خو پرته له دې، چې ما په جریان کې واچوي، میړه دې رڼا په خپل موټر کې کینوله اوس یې په دې تیاره شپه کې کورته رسوي؛ خدای خبر کورته یې وړي او که بل چیرې.
ملیحې له غوصې ټلیفون پرې کړ ،ویې غوښتل چې د رڼا او شاپور په موضوع ځان پوه کړي؛ نو ټلیفون یې راواخیست.
له لږ مزل ورسته د شاپور ټلیفون وشرنګیده؛ ویې کتل، چې د ملیحې زنګ دی. شاپور رڼا ته وکتل هڅه یې وکړه له رڼا نه د هغې ټلیفون پټ کړي؛ خو رڼا هڅه کوله، چې د ټلیفون کونکي په اړه پوه شي؛ ځکه یې شاپور په پټیدو ونه توانید، اړ شو د اوکې بټن ووهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحه : شاپوره چیرې یې؟
شاپور:کور کې یم، ولې څه خبره ده؟
رښا هم ددې خبرې په اوریدو حیره شوه، چې شاپور چاته دروغ وایې، او ولې یې وایي؟
ملیحه: دروغ مه وایه سمه خبره وکړه.
شاپور: زه څه اړتیا لرم، چې دروغ ووایم.
ملیحه: خو زه ډاډه یم، چې ته دروغ وایې.
شاپور: ښه نو ته ووایه، چې زه چیرې یم.
ملیحه: ته د هغه نوې نازولې په څنګ کې یې، چې اوس دې پیدا کړې او د دوکې په لومه کې یې راګیر کړی یې.
شاپور: ته څوک یادوې؟
ملیحه: ځان ناګاره مه اچوه ښه پوهیږې، چې د دفتر رئیسه رښا یادوم، د چا له کبله دې، چې له ماسره هم په چلند کې بدلون راغلی؛ څوک، چې غواړي د ځان پلورنې له برکته دې ټوله دارایي لاس ته راوړي.
شاپور یې په خبره سور سپین واووښت ملیحې ته یې وویل:
چپ، چې یوه کلیمه هم نوره د رښا په باره کې ونه وایې؛ کله هم، چې د رښا نوم یادوې نو لومړی دې خوله وینځه او بیا دهغې نوم اخله هرې مېرمنې ته د ځان په څیر فکر مه کوه رښا یو له هغو ده، چې په لمن یې لمونځ کیږي؛ د هغې په باره کې نامناسب یو حرف هم ونه وایې او نه یې زه اوریدی شم هیڅ کله اجازه نه درکوم، چې په خپله ناپاکه خوله دې د رښا په اړه څه ووایې.
ملیحه: ولې یې ونه وایم؟ ریښتیا مې وویل؛ زور یې درکړ، حقیقت تریخ وي کنه.
شاپور: ته د ځان فکر په هر چا کوې، هر څوک ستا غوندې بې ویجدانه نه دي؛ ته وې، چې لس زره ډالر دې رانه غلا کړل، زما له بانکي کارډه دې وباسل؛ خو ما په دې خاطر غږ ونه کړ، چې فکر مې کاوٌ شاید اړتیا ورته ولرې او ماته یې مخامخ د ویلو جرئت نه لرې. ټوله کورنۍ دې زما په شرکت کې پر کار وګمارله، د هر یوه خیانت دې په سترګو لیده؛ خو نه یوازې دا چې مخه دې نه نیوله، بلکې نور دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم تشويقول، په بدل د دې چې د يوې اصيلې مېرمنې په څېر زما د مال ساتنه وکړې، هغه د لکه دې ليلام توکي، په نورو ډېر ارزانه وپلورل.

زه به هغه ريکارډ درته وښيم، چې پکې ويلي دې دي (ما له شاپور سره د هغه د دولت لپاره کوژدن کړې، کنه له قوارې نه مې يې کرکه راځي.)

ته څومره حريصه يې؟ له يوې پاکې اړيکې څخه، چې هغه د مېړه او مېرمنې اړيکه ده څومره ناوړه ګټه پورته کوې؟

مليحه: وا، وا دا نن؛ خو نوې سندرې غږوې دا هم لکه، چې د رڼا عزت پلورونکې له مايکه کوې؟ شاپوره! ته اوس له ما ځان نشې خلاصولی او نه زه عادي کليواله مېرمن يم، چې په يوه او بله بهانه به مې تېر باسې؛ زه يوه حقوق دانه يم، زما نه چې ځان خلاصوې، د سر وينې به دې ښنو ته بوځم او د ښنو وينې به دې سرته ورسوم.

شاپور: نو ته څه تصميم لرې، څه ويل غواړې؟

مليحه: ژر تر ژره مې واده ته ځان چمتو کړه، کنه محکمه کې به دې ودروم، حيثيت به دې په دوه روپۍ کړم.

شاپور: واه مېرمنې خپله پټه ناوړه څېره دې نوره هم په دې خبرو کې څرګنده کړه، تا د پيسو لپاره اړيکه جوړه کړې وه او زه به يې په پيسو درته دغه اړيکه داسې ټوټه، ټوټه کړم، چې زرې به يې په زره بين هم پيدا نشې کړای. ستا د ناولې نيت خوبونه نور نه شي اوږديدلای او په ريښتيا بدليدل خو يې خيال او جنون دی.

مليحه: زه کومه کليواله جينۍ نه يم، چې په څو پټکو مې وډاره کړې، داسې لاره به درنه ورکه کړم، چې تا يې فکر هم نه وي کړی، زه به په محکمه کې درته زده کړم، چې له سيره څو پخيږي.

شاپور: زه هم پوهېږم، چې زما او ستا ستونزه له محکمې پرته بل څوک نشي- حل کولی.

شاپور: نور ټليفون پرې کړ، په رڼا کې يې سترګې ونيوې، ورته ويې ويل: تا ټينګار کاؤ، چې له خپلې کوژدن سره دې ستونزې هوارې کړه، ايا زما او د هغې ستونزې د حل وړ دي؟ ايا له تاسره يې د حل کومه لاره شته!؟

رڼا يې خبرو ته ځيره شوه په شاپور کې يې سترګې ونيوې هغه ته يې وويل:

ايا ما، چې څه واوريدل هغه ريښتيا دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: هو ريښتيا دي، دا هغه ريښتيا دي چې زه ورسره له تېرو دوو کالونو مخامخ يم. مليحې رانه په لکونو روپۍ په يوه او بله بهانه اخيستې، هغه يې د خپل ځان او کورنۍ په ښه کړې، تر دې، چې غلا يې هم څو ځلې رانه وکړه، زه نه پوهيدم، چې زما کوژدن دې دومره بده شي، چې زما په مال کې دې خيانت وکړي؟ بلاخره د بانکي کارت له مسجه پوه شوم، چې هغه زما له بانکي اکونټه پيسې باسي.

رڼا: هغه د دومره زده کړو سره سره څرنګه داسې کولی شي؟ واده خو کومه لوبه نه ده، او نه کومه دنانځکو بازي ده.

هغه ولې داسې کوي؟

شاپور: زه هم نه پوهېږم، ځينې خلک ظاهرا ښکلي وي؛ خو باطن يې له خځلو ډک وي، ما ډېر کم خلک ليدلي، چې ستا په څېر يې ظاهر له باطن سره يوشان وي.

رڼا: ښه زما توصيف پريږده، زه دې په دې حالت ډيره خپه شوم؛ له زړه پرې خفه شوم؛ ځکه، چې څوک چاته د نکاه د سپيځلې اړيکې لاس ور اوږدوي، نو بايد د رښتينولي پر بنسټ وي، نه د نورو غوښتنو؛ خو يو شی څرګند دی هغه دا، چې کوږ بار تر منزله نه رسيږي، دا يو ثابت شوی رښتينتوب دی.

شاپور لوی اسويلی وکيښ بيا يې رڼا ته وکتل هغې ته يې وويل:

زه په يوه ډير بد حالت کې يم، ډېر يوازې شوی يم، هيله کوم زما لاس ونيسه.

رڼا يې د خبرې په اوريدو ټنډه تروه کړه، قهرجنې سترګې يې په شاپور کې ونيوې؛ په تونده لهجه يې وويل:

مطلب؟

شاپور يې دې رويې وارخطا کړ خبره يې بدله کړه، هغې ته يې وويل:

دغه کړکيچ درته يادوم ، چې زما او د مليحې ترمنځ ده ته؛ خو تل د حق پلوي کوي کنه؟

رڼا: هو دا خو زما د ژوند يو اصل دی.

شاپور: نو ماته دا ستونزه حل کړه ملتيا مې وکړه.

رڼا: زه ژمنه کوم، تاته د انصاف در کولو لپاره زه درسره يم له دې بې انصافي دې خلاصوم او نه پريږدم، چې له تاسره څوک داسې ناروا وکړي. مليحه مېرمن داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه څوک ده، چې زه شرمیږم هغې ته مېرمن وایم، داسې مېرمنې د ټولو مېرمنو رنګه بدوی؛ کنه مینه او سربښندنه باید له مېرمنو زده شي، اړیکو ته درناوی باید له مېرمنو یاد کړل شي، هره مېرمن ملیحه نه وي او نه د ملیحې په څیر ناوړه فکر ته هره مېرمن په ذهن کې ځای ورکوي.
خو یو شرط به وي.
شاپور: کوم شرط؟

رڼا: زه غواړم ځان پوره ډاډه کړم، تر څو بیا خپل ضمیر ته ملامته نه یم، اسناد به راکوې تر څو ډاډه شم، چې موږ په غلطه نه یو او هغه ثبوت به په ما اوروې، چې تاسې د ملیحې په اړه ثبت کړی.
شاپور د هو په دود سر وخوځاؤ بیا یې وویل:
تر څو دې چې په دې اړه باوري نه کړم هیڅ اقدام مه کوه، د هغې غږ زه د فسبوک له لارې درلیږم نور اسناد هم درته ښیم، په خپلو سترګو به یې وګورې.
له څه مزل وروسته د رڼا کور راورسیده، هغه له موټره ښکته شوه، کورته له نوتو سره سم یې د ناوخته راتلو په اړه د مورغالمغال وزغامه او خپلې کوټې ته لاړه؛ ځکه چې ډیره ستړې شوې وه.
سبا سهار د معمول مطابق رڼا دفتر ته لاړه، د ورځې د پلان شویو کارو د پلي کولو لپاره یې د کمپیوتر پر سکرین نقشه جوړوله، چې ټلیفون یې وشرنګیده؛ له ننګرهاره یې د خپل تلویزون استازی ؤ؛ رڼا د ټلیفون د شنې بټن په وهلو سره دې ګیلو پیل ته غوږ شوه، خبریال وویل: اغلې رڼا مېرمنې!
زه نور له دندې ستړی شوی یم دلته دګواښونو سره مخ یم ،وړه خیل خانه راله غاړې ده، ماته د مرګ ګواښونه کیږي، د والي صیب! یو د فساد رییفورت مې جوړ کړ بیا زموږ په تلویزون خپور شو، له هغه وروسته مې څو ځله د فساد ریفورټونه جوړ کړل؛ خو د ګواښونو له کبله مې در ونه شو لیګلای،
رڼا : ورور جانه! ته لږ ژوره ساه واخله، ځآن ارامه کړه، بیا په تفصیل راته خبرې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال وویل: زه له تاسې مخکې د پایتخت تلویزون سره خبریال وم، د فساد پر ضد به مې، چې کوم خبر جوړ کړ، مرکزي تلویزون ته به مې ولیږه په بدل ددې، چې نشر کړل شي تری تم به شو؛ په هغه تلویزون کې ددې ځای چارواکو لوی لاس ؤ. د هر ریفورټ په نه نشرولو سره به یې پیسې تر لاسه کولې، سم قرارداد غوندې ؤ او د پیسو پیداکولو لپاره یوه لاره بلل کیده. زما ریفورټ له لیږلو وروسته به ددې ځای مشر د تلویزون رئیس ته ټلیفون وکړ هغه به خپلې اداري ته زما د خبر د نه خپراوي امر وکړ. راپور به مې ولیږه خو نشر به نشو، بیا به دلته والي ماته پیغور راکاؤ، چې ودې لید زما زور، ستا مشر مې لا اخیستی ته خو یې وړوکی بچونی یې، لاس دې خلاص توره دې ازاده.

والي صیب! دوه اونۍ مخکې د میلمستیا بلنه راکړه، ټول هم مسلکه ملګري یې غوښتي ؤ، پسونه یې حلال کړي ؤ ویل یې: ژورنالستانو ته مې میلمستیا کړې، زموږ ډېر د ډلې غړي ؤ، چې د میلمستیا په نشه کې خپل مسلک ترې هیر شو، والي ته یې د هر اړخیزې مرستې ژمنه ورکړه؛ خو زه ورته په میلمستون کې جګ شوم، ورته ومې ویل: والي صیب! کیدا شي، چې موږ د میلسمیتا په موخه پوه کړې؟ ځواب مې تر لاسه کړ: بس ستاسې د درنښت لپاره مې کړې وه؛ تر څو په دې پلمه کښینو او څو خبرې هم وکړو. ما ورته وویل: له موږ د ټولنې یتمیان ډېر اړین ؤ، چې هغه مو راغوښتي وای، یو ځای د ډوډۍ ورسره خوړلې وای، د هغوی درد دې اوریدلی وای، د یوه پلار په څیر دې مینه او هیله ورکړې وایې؛ موږ خو له میلمستیا پرته هم هر وخت، چې وغواړې درته راځو.

والي له لنډې مسکا وروسته راته وویل:

وروره! وړاندیز دې بد نه دی؛ خو یوه ورځ به هغه هم راوبولو، ناسته به ورسره ترتیب کړو؛ خو تاسې د ولس ژبه یاست، د نړۍ څلورمه قوه یاست، زموږ او تاسې ته د یوه بل ملاتړ اړین دی، تاسې کولی شئ زما سره زما د کړنو په انعکاس کې مرسته وکړئ؛ تاسې یاست، چې په ملاتړ به مو بریالی او په نه همکاري، که هر څومره کارونه تر سره هم کړم ناکام به وګڼل شم.

ما ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

والي صيب! موږ د کړنو د انعکاس لپاره بې طرفه کار کو، البته کـه تاسـې سـم کـار کړی وي، تيت کول يې زموږ فرض دی؛ که د قانون خلاف او خودسري پکـې وي هم زموږ مکلفيت دی، چې نشر يې کړو.

رښا وويل:

ښه نور بيا مخکې څه وشول؟

خبريال زياته کړه: مجلس ختم شو؛ خو زه ښه پوهيدم، چې خـبرې مـې پـه والي صيب ښې ونه لګيدې، زما د راوتو په وخت کې يې خپل سکرتر ته په سترګه اشـاره وکړه هغه له ماسره راووت، يو پاکت يې په لاس کې راته ونيو ويې ويل:

همکاري کوه دا به لومړی پاکت نه وي.

ما پاکت ترې واخيست د خلاصولو هڅه مې وکړه خو سکرتر مې لاس ونيو ويې ويل: څه جيب کې يې کړه، کور کې يې خلاص کړه، خو زما انديښنه نوره هم زياته شوه دوه قدمه ترې شاته لاړم پاکټ مې خلاص کړ، پـه زرګونـانو مـې سـترګې ولګيـدې راومې باسل پوره لس زره وې.

ما ورته وويل:

دا پـــــــــه کومــــــــــه خوښـــــــــــي کــــــــــې؟

ځواب يې راکړ: وروره! ستاسې پر موږ ډير حقونه دي.

مـــا پيســـې بيرتـــه پـــه پاکـــټ کـــې کيښـــودې، ســـکرتر تـــه مـــې وويـــل: دا پيسې واخله موږ ته خپل ټلوييزون دومره معاش راکوي، چـې ګـذاره مـو پـرې وشي، زه دانشم اخيستی؛ خو د هغه د بار، بار تکرار سره هم ما پيسې وانه خيستې.

ترې روان شوم، له شا يې غږ راوکړ، هيله ده هغه راپورونه، چـې د ولايـت بـدنامي پرې راځي نشر نه کړې!. ما ورته وخندل ځواب مې ورکړ،

د راپور ټاکنه خپله خبريال ښه کولی شي، چې کوم د نشر وړ دی او کوم نه ،کوم مناسب دی او کوم نه دی.

رښا لاس تر زنې ورته نوره هم متوجه شوه، خبريال ته يې وويل:

ورور جانه! لسګونه کلونه ووتل، چې موږ خدای ج له زورواکانو خلاص نه کړو، بيـا يې لاسونه د دعا په پار پورته کړل له سوړ اسويلی وروسته يـې وويـل: ربـه تـه مـو مرسته وکړې له دعا وروسته يې خبريال ته د نور وضاحت وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه څه، چې د دندې پرېښودو ته یې اړ کړی یې څه دي؟
خبریال : دوه ورځې وړاندې مې له ګمرك سره نږدې کورونو له خلکو واورېدل، چې د شپې ډېر داسې موټر له ګمرکه نا محصول تېرېږي، چې د همدغو چارواکو پکې لاس دی. جالي اسناد ورته جوړېږي او پیسې یې والي صیب اخلي.
دې خبرې ډېر نارامه کړمه اړ شوم د لاسپیناوي په موخه څه اسناد راټول کړم، دوه شپې مې ورته رڼې کړې؛ نا محصول موټر مې ولیدل، ومې درول دولایتي شورا غړي هم راسره و، ټول مو په خپلوسترګو ولیدل، د موټروانانو غږ مې هم ثبت کړ، چې ویل یې: موږ محصول ندی کړی دلته موږ ته ویل کیږي، چې له ګمرکه موږ ته یولك کمې راکوئ، موږ مو له ګمرکه تېروؤ.
رڼا وویل:
نوتاته ستونزه څه شی ده؟
خبریال: اوس والي صیب خبر شوی، چې ما د ګمرك په اړه سندونه راټول کړي او په دې هم خبر شوی، چې راپور مې پرې جوړ کړی.
رڼا: ښه! نو؟
خبریال: اوس وایي، چې موږ پیسې درکوو له دې خبره تېر شه؛ ما ورته وویل:
زه خپل مسلك ته توهین نه شم کولی، زه مې خپل ضمیر نه شم خرڅولی، زه پیسې نه اخلم.
والي وویل:
سمه ده موږ ټینګار نه کوو، چې پیسې واخله؛ خو په دې ټینګار کوو، چې له دې راپوره تېر شه!.
ما ورته وخندل ومې ویل:
دلته د ملت له حق سره خیانت شوی، دلته بیت المال لوټ شوی، دلته د کونډې او یتیم حق ضایع شوی که زه چپ شم په ورځ د قیامت به د خلکو په وړاندې څه ځواب وایم زما له دې خبرې سره والي ټلیفون پرې کړ
لږ وروسته دې والي سکرتر زنګ راته وکړ چې:
مسلې مه راته کوه، که ته زموږ ونه منې او زموږ په خلاف دا کار وکړې ډېره درنه به درته تمامه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبريال: د څه درنه؟

سکرتر: که د اولادونو په فکر کې یاست او خپل ژوند درته ارزښت لري؛ نو لـه دې خبرې تېر شه.

نور نو ټاکنه ستاسې په لاس کې ده؛ زه درنه ټلیفون پرې کـوم ، والي صـيب زنـګ وهي خو والي صيب د اخطار د تکرار عادت نه لري؛ ډېر سرزوري يـې لـه لاسـه د خاورو ميلمانه شوي دي.

د دې خبرې په اوريدو د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، مخ یې بل طرف ته واړاؤ دسمال یې راوکیښ تر څو خپلې اوښکې پـاکې کـړي او خپـل دا ضـعف د خپلـې دروازې له ساتونکي، چې دې ته يې پرمیز د چايو پياله ډکوله پټ کړي؛ خـو ونـه توانيده، سلګو واخيسته، اوښکې يې لکه باران پـه يـو بـل پسـې د ګريوانـه ميلمـه کيدې، له ډنډ سترګو سره بیرته را تاو شوه، خبريال ته يې وويل:

ته اړ نه يې، چې دنده پريږدې.

خبريال: خو واړه بچيان لرم.

رڼا: ستا په بچيانو به هيڅ هم نه کيږي.

خبريال: نو له دې راپوره تېرېږو؟

رڼا: ولې زما له مرګه دې اوريدلي؟

خبريال: نه خدای ج دې نه کړي.

رڼا: څو، چې د رڼا په تن کې ساه وي، نو هيڅ کله به هم داسې راپورونه له نشرولو، نه پاتې کيږي، ما د خدای نا ترسو د بیت مال غلو ته قسم کړی، چې د سیوري پـه ډول در پسې يم، که مې دربانديې ثبوب پيداکړ، بيا به مو ژغـورل پـه خـدای وي ،پيسې او مقام مو نشي ژغورلی.

خبريال: ښه! نو زه دا خطر ومنم؟ له دې خبرې سره ټليفون پرې شو.

رڼا پوه شوه، چې د خبريال کريډيټ ختم شو. د دفتر له ټليفـون څخـه يـې ورتـه زنګ وکړ، خبريال ته يې وويل:

وروره! وبښه، چې هيڅ فکر مې نشو بايد ما ستا په کريـډيټ دومـره اوږدې خـبرې درسره نه وای کړې؛ خو خير زما سکرتر به کريډيټ درولیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبريال: كومه خبره نه ده اغلې مشرې! نو ايا زه دغـه راپـور درولیـږم او دا گـواښ ومنم؟

رڼا: نه وروره! تا او ستا كوچني اولادونه كوم گواښ ته نه شم وركولی، زه خپله درځم او راپور جوړوم يوازې اسناد وساته.

خبريال: خورې ته ولې دا كاركوې؟ ولې ته لکه، چې اولادونه او کورنۍ نه لرې؟

رڼا: ورته وخندل، اولادونه نه لرم، لا يې وخت نده راغلی خو کورنۍ لرم.

خبريال: خو هغه به څنگه شي؟

رڼا: ماته مې مسلک له خپله ژونده هم مهم دی، له کورنۍ هم راته مهم دی، زه لـه خپل ولس سره دومره مينه لرم، چې په وړاندې يې هر څه راته هيڅ دي.

دا كار زه د خپلې زيمواري له مخې كوم د غاړې خلاصيدو لپاره يې كوم، د خداى د رضا حاصلولو لپاره يې كوم، د خپل مظلوم ملت د ژغونې لپاره يې كوم او همدغه زما هيله ده، چې په پـوره كيـدو سره مـې زړه سـكون پيـداكوي، ارامښـت پـرې احساسوم او په دې هم ډاډه يم، چې خداى مې نيت او اراده گوري. هغه د زړونـو مالك ده زما د هر حركت په هدف پوهيږي، زما په هر رگ خـبر دی هغـه بـه مـې ساتنه كوي.

خبريال: نور نو ستاسې راتگ ته اړتيا نشته، دا كار زه په خپله كوم ستاسې خبرو مې دومره همت قوي كړ، چې نور د هيڅ چا په كيسه كې نه يم، كورنۍ مې خـداى ج لري، له هغه بل څوك قـوي سـاتونكی نشـته. ستاسـې لـه خـبرو مـې لـوی درس واخيست، ساتندوی خداى ج دی روزي رسـان هـم خـداى ج دی، د چـا مـرگ هيڅوك نشي رامخته كولی او نه يې څوك وروسته كولی شي.

رڼا : زه سبا له خيره درغلم، يوازې اسناد راکړه، نورې چارې زه پرمخ وړم.

خبريال: ته دا خطر په ځان مه اخله!، ته يوه مېرمن يې له نارينه سره، چې هرڅـه وشي، دومره توپير نه كوي، هغه ډير ظالم دی، ټوپكسالار تېر شوی، اوس يې هـم هغه د زړې واكمني خيال په ذهن كې دی، ډېر خلك يې وژلي، مـرگ ورتـه يـو عادي كار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: د حسين رض خبره دې نه ده اوريدلې هغه وايې چې څومره دې چې د ظلـم په وړاندې وروسته توره راپورته کړه په هماغه اندازه به ډېرې قرباني ورکړې، نور نـه ناوخته کوو.

خبريال: خو!

تر څو يې چې جمله پيلوله، ټليفون يې پرې شو.

سبا سهار خبريال په کور کې په چايو ته ناست ؤ، چې د رڼا زنګ يې موبايل په شرنګا راوست خبريال ټليفون پورته کړ،

رڼا : وروره! زه په مخابراتو څلور لارې کې درته ولاړه يم، ته د هغه ګمرک اسـناد او کليپونه راوړه؛ له والي سره مې د مرکې وخت واخيست، نور کارونه زه مخته بيايم.

خبريال چاى پريښود په منډه، منډه د رڼا خوا تـه ورسـيده، مخکـې لـه دې چـې کليفونه او اسناد ورکړي، خبريال ورته کړه:

خورې! دا کار ګواښونکى دى، ته يې مه کوه، دا کار زه کوم، زه اوس پښيمانه يم، چې تاته مې د دې پېښې شکايت وکړ. رڼا يې په خبره مسکۍ شوه ورته ويې ويل: پوهېږم دا کار ګواښونکى دى؛ د والي تاريخچه هم راته مالومه ده، چې د بدمعاشي ژوند يې تېر کړى دى، د لسګونو خونونو څښتن دى؛ خو له هغه هم زما څښتن ډېر ځواکمن دى هغه د لوى قدرت خاوند دى هغه تر ټولو ښه ساتونکى دى.

ماته يې هيڅ پروانشته، چې هغه زما په وړاندې څه کوي او يا څه نه کوي.

خبريال : ولې زه؟

رڼا : زه ستا مېرمن او بچيان سرتور نه شم ليدى، هغوى خوار او زار نه شـم ليـدى، که خداى مه کړه تاته کوم زيان ورسېږي زه به ځان ونه شم بښلى تل به مـې خپـل ضمير ملامته وي، چې ولې مې داسې وکړل او نه زه له ملامته ضمير سره ژوند کولى شم، زه له دې کارونو سره بلده يم، ته يوازې دعا کوه چې د ظلم په وړاندې بريالي شو، فساد ورک کړو خپل هېواد د تعدل خواته بوځو.

هېواد مو د ټولنيز عدالت يوه بېلګه جوړه کړو، هيڅوک د چا حـق ونـه خـوري او هيڅوک پر چا د ظلم کولو جرئت ونه لري.

رڼا ساعت ته وکتل بيا يې خبريال ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مرکې وخت رانږدې شوی، زه په دې اړه د والي نظر اخلـم، د خلکـو نظرونـه هم غواړم واخلم؛ ستا کليپونه هم تيار دي، نو والي به يوازې خدای رانه خلاصوي.

رڼا له خبريال نوره خدای پاماني واخيسته؛ د والي د دفتر په لور وخوځېده، د والي سکرتر ته يې زنګ وواهه ورته ويې ويل:

زه رڼا خبرياله يم، والي سره غواړم د افغان ټلويزون لپاره يوه مرکه وکړم ستاسې دفتر رئيس ته مې سهار زنګ وکړ هغه وويل:

موږ نن مرکې ته وخت لرو ته راتلی شې.

سکرتر : تاسې هماغه خبرياله ياست، چې نوم يې د هر چا په ژبه دی.

رڼا: په دې خو زه نه پوهېږم، چې د هر چا په ژبه زما نوم دی خو خلـک رڼـا راتـه وايي.

سکرتر په منډه لاړ والي ته يې وويل:

والي صيب! يوه سرتمبه خبرياله راروانه ده، رڼا نومېږي، بس په چا يې سـترګې نـه ډکېږي، ډېر پام دې وي، چې په احتياط خبرې ورسره وکړې. والي : هغه خبرياله خو نه ده، چې يوه وخت برمته شوې وه؟

سکرتر : په ځان هغه ده.

والي : اجازه ورکړه چې راشي وبه ګورو، چې څه وايي؟ وبه وينو چې رڼا څـه ډول بلبېږي که سمه نه بليده، نو خاموشه به يې کړو، کله چې رڼـا د خـوب الوتـو سـبب کيږي نو خاموشه کول يې اړين کيږي همداسې نه ده سکتره؟

سکتر يې په خبره وخندل د هو په دود يې د والي د خـبرې پـه غبرګـون کـې سر وخوځاؤ.

رڼا راغله؛ د والي مخکې د يوه غره غوندې همت سره کښاسته، له روغبړ نه وروسـته يې له والي وغوښتل، چې مرکې ته چمتو شي.

والي هم تياری وښوده، سوال او ځواب پيل شو.

رڼا : والي صيب! له اداري فساد سره مبارزه مو څرنګه روانه ده؟

والي: په ټول وس او ځواک سره هڅه کوو، چې دغه شومه پديده له منځه يوسو.

رڼا: د ګمرک عايدات مو د تېر کال په پرتله دېرش فيصده کم شوي دي کولی شـئ لامل يې راته ووايئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

والي: دا شمېره تاته چا درکړه؟ زموږ عايدات د تېر کال دوه برابره شوي دي.
رڼا: تاسې د خپلې ادعا لپاره څه اسناد لرئ؟
والي: کار پرې روان دی، چې بشپړ شي، ستاسې په واک کې به يې درکړو.
رڼا: والي صيب! موږ د سيمې له خلکو سره مرکې وکړې هغوی وايي: چې د شپې له مخې بې محصوله بار لرونکي موټر تېريږي، پيسې يې شخصي جيبونو ته ځي په دې اړه تاسې څه ويل غواړئ.
والي: دا دروغ دي، هسې د خلکو خبرې دي په افغانيستان کې څوک، څوک کار ته نه پرېږدي، بس خبرې دي، چې کوي يې دروغ او ريښتيا سره يوځای کوي او د پيتاوي مجلسونه جوړوي.
رڼا: والي صيب! خو موږ داسې اسناد تر لاسه کړي، چې په هغه کې ستاسې نوم هم شته، چې په دې موټرو کې خپله حصه لرئ، او ستاسې په ملتيا تېرېږي.
والي: هيڅ اسناد نشته، دا هسې کوم خبريال اوازه خپره کړې ده، هغه غوښتل چې په دې بهانه له موږ څه پيسې وشکوي، هغه له موږه ناروا غوښتنې وکړي، موږ يې غوښتنې ونه منلې بيا يې د اسنادو اوازه په دروغو خپره کړه؛ خو اوس په خپلو خبرو پښيمانه دی، زه په زغرده وايم، چې که چا زما په اړه اسناد پيدا کړل خپاره دې کړي.
رڼا: سمه ده، مننه والي صيب! ستاسې ډېر قيمتي وخت مو ونيو.
والي: هر کله راشئ!
رڼا څه چې غوښتل هغه يې ترلاسه کړل، نوره يې خدای پاماني واخيسته په لاره کې سکرتر ورسره د سيوري په ډول روان ؤ د رڼا ورته پام شو هغه ته يې وويل:
ورور جانه! تاسې تکليف مه کوئ، موږ لاره ليدلې.
سکرتر :هيله کوم والي صيب وويل:
دوی تر درازې بدرګه کړئ تر دروازې ورسيدل، سکرتر رڼا ته سپين پاکټ ونيو.
رڼا په حيراني سره په پاکټ کې سترګې ونيوې، بيا يې سکرتر ته وويل:
دا څه دي؟
سکرتر : ستاسې د موټر تيل او ميلمستيا، والي صيب! وويل: دوی ډوډۍ ته ستانه نه شول بده ده، چې تش لاس ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ورته وخندل:

تاسې له کوم تخصیص څخه دا پسې موږ ته راکوئ؟

سکرتر: رڼاجانې! ولایت خو دومره امکانات لري، چې تاسې ونازوي.

رڼا: نه وروره! موږ ددې پیسو حقدار نه یو او نه راته دا پیسې مناسبې ښکاري؛ ځکه ماته له دې پیسو د یتیمانو او کونډو د خولې د روزي بوی راځي.

رڼا نوره له دروازې ووته او د کابل په لور وخوځیده، په لاره کې یې خپل خبریال ته ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:

تاته په مرکزي دفتر کې دنده درکوو ستا په ځای بل خبریال دلته رالېږو، همدانن باید کابل ته راشې، چې کومه ستونزه درته پیدا نشي.

نن ماښام د دې مغرور والي، هغه وزرې درته قیچي کوم چې هواته پرې د الوت هوډ لري. نن یې هغه غښتلې متې ورته پرې کوم، چې د بیت المال په انرژي ځواکمنې شوې دي.

ماښام شو رڼا د خبریالي په اصولو پوره ریپوت جوړ او نشر ـ ته چمتو کړ، خپل ټلویزون او هغه پروډکشن ته یې هم واستاوه، چې له هغه نه ټولو رسنیو اخیستلی شوای.

ماښام اوو بجې په ټولو رسنیو کې لومړی خبر همدا شو، چې د ننګرهار والي د ګمرک نا محصول شوي موټر تېروي جالي اسناد ورته جوړوي او پیسې یې په خپل جیب کې اچوي. په ریپوت کې هغه جالي فورمې هم وښودل شوې، چې موټرو ته د تېرېدو لپاره جوړې شوې وې؛ د هغو موټروانانو خبرې هم نشر شوې، چې ویل یې: له موږ نه دلته د ګمرک په نسبت کمې پیسې اخلي او په تېرېدو کې د والي کسان راسره مرسته کوي.

اته بجې شوې، بېړنی خبر د تلویزونونو پر مخ وښودل شو: د ننګرهاروالي دنده د فساد د تور له امله وځنډېده.

خبره د هر کور کیسه شوه، د فسبوک د لیکنو سرلیک شوه او په دې برخه کې د رڼا ستاینه پیل شوه. شاپور هم خبر واورېده، له اورېدو سره یې رڼا ته زنګ وکړ هغې ته یې وویل:

اغلې رڼا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته څه غواړې، چې ثابت یې کړې؟
رڼا: مطلب؟
تاسې د یوه قاتل، ټوپک سالار او زورواک سره مقابله کوئ؛ ایا ددې په پایلو پوهېږې؟
رڼا : هو پوهېږم هغه، چې څه کول غواړي یا کوم اقدام کوي زه یې پروا نه لرم، د هغه لویه خبره به زما د قتل پرېکړه وي او زه له مرګه نه ډارېږم.
شاپور: نو ولې داسې لیونتوبونه کوې؟
رڼا: تا خو ژمنه کړې وه، چې زما د خبریالۍ خنډ به نه ګرځې.
شاپور: زه خو په خپله ژمنه ولاړ یم، د ټول رسنیز دفتر مسولیت مې درسپارلی؛ خو ستاسې د ژوند او تاته د خطر اندیښنه راسره ده.
رڼا: ته مسؤل نه یې، چې زما د ژوند او مرګ په اړه اندیښنه وکړې او نه ورته اړتیا شته.
شاپور : اړتیا شته.
رڼا: څه اړتیا شته؟ که زه مړه شم بل ژورنالست به پیدا شي او ستا رسنیز دفتر به له سکوته وژغوري.
شاپور: خبره د رسنیز دفتر نه ده، هغه دې اور واخلي له هغه وړاندې ستاسې ژوند ماته مهم دی.
رڼا: مطلب؟
شاپور په تته ژبه وویل:
زه له تا پرته ژوند نشم کولی.
رڼا: ماته دې په دماغو کې څه فرق ښکاري،بې مسولیته خبرې زما نه خوښېږي ، زه دې د خبرو په مطلب نه پوهېږم چې څه وایې خو هیله لرم چې زما په کړنو نېوکه ونه کړې، کنه ښه به درته نه وي.
نور یې ټلیفون پرې کړ:
سبا سهار رڼا دفتر ته د تلو په پار له خپلې خونې راووته، د مور کوټې ته لاړه له هغې یې دتګ اجازه وغوښته. هغې اجازه ورکړه؛ خو ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لورې! په دې شپو، ورځو کې دې ځان ډېر مصروف کړی دومره، چې د خپلې مور روغتیا دې هم له یاده وتلې. رڼا مسکۍ شوه، د مور په لور یې ورمنډه کړه هغه یې په غېږه کې ونېوه، بیا یې ورته وویل: خوږې مورجانې ته ریښتیا وایې دومره مصروفه شوې یم، چې ستا روغتیا هم رانه هېره شوې. نن خو فکر کوم ستا د معایناتو ورځ هم ده زه دفتر ته ځم ژر، ژر مې کارونه خلاصوم بیرته راځم او تا روغتون ته وړم.

رڼا ته بیرون د دفتر موټر ولاړ ؤ، دا هم په بیړه ور ووته په موټر کې کېناسته؛ له لږ مزل وروسته رڼا خپل موټروان ته پام شو، چې ځیر ځیر په خپله ښیښه کې ګوري. رڼا ورته وویل:

وروره! څه خبره ده، چې په ښیښه کې ګورې؟

موټروان : یو موټر مو تعقیبوي، له ډېر لرې راپسې دی. رڼا هم شاته وکتل ویې لیدل، چې په هغه موټر کې ناست کسان د دوی له موټره سترګې نه باسي، په دوی کې یې سترګې ټومبلې دي.

رڼا خپل موټروان ته وویل:

موټر ځنګ ته کړه ګوښه ودرېږه، زه به له هغه درملتون نه څه درمل راواخلم دوی به هم تعقیب کړو، چې څه کوي او څه موخه لري؟

موټروان موټر ګوښه کړ. رڼا درملتون ته لاړه؛ خو تعقیبونکی موټر په بیړه له دوی تېر شو، موټر وان هم ډاډه شو، چې هسې اندیښمن شوی، موټر دوی نه تعقیبوي، لنډ مهال یو موټر سایکل وال د دوی تر شاه له خپل موټر سایکل نه ښکته شو، ځان یې داسې ښوده، چې ګواکې موټر سایکل یې خرابي پیدا کړې. رڼا درمل واخیستل؛ خو د پیسو بکسه هم کور ترې پاتې وه نو اړه شوه موټروان ته یې لاس وښوراؤ تر څو ماتې پیسې ترې واخلي او درملتون وال ته یې ورکړي. په همدې وخت کې د موټر سایکل وال د دوه کیلو ګرامه په اندازه چاودېدونکي توکي د موټر لاندې ځای پر ځای کړل. په موټر سایکل کېناست په لنډو شېبو کې یې ځان ورک کړ. موټروان او رڼا راغله، موټر ته وختل او د یوه خطرناک برخلیک سره په ناپوهي کې مخامخ شول. رڼا له موټروانه وپوښتل: هغه تعقیبونکی موټر څه شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان : موږ هسې شک کاوو، موټر تېر شو داسې نښې نه وې، چې تـرې مالومـه کړو دوی موږ تعقيبوي.

رڼا : بس رب مو دې وساتي، کنه د ډېرو ارادې راته ښې نه دي. د رڼا دفتر نږدې ؤ، لس دقيقې لا نه وې تېرې شوې، چې رڼا خپل دفتر ته ورسېده. رڼا له مـوټر ښـکته شوه بيا ونه چاوده؛ ځکه چې هغه يو ساعت ته تيار کړل شوی ؤ.

دفتر ته له ننوتو سره جوخته بېرته راستنه شوه موټروان ته يې وويل:

ما له مور سره ژمنه کړې وه، چې زه بېرته ژر راځم او تا روغتون ته د معاينـاتو لپـاره وړم؛ خو زه نن پرلپسې دوه جلسې لرم.

موټروان : خورې! زه به يې بوځم معاينات به ورته وکـړم او بيرتـه بـه يـې تـر کـوره ورسوم.

رڼا : ورورجانه! لوی کمک به وکړې مور جانه! روغتون ته بوځه او بېرته يې تر کوره ورسوه. موټروان لاړه او رڼا ته هم خپله اداري جلسه منتظره وه.

د جلسې خونې ته ننه وته، جلسه يې پيل کړه.

موټروان د رڼا کور ته ورسېده، د هغې مور يوه خور او کوچنی ورور يې راواخيسـته د روغتون په لوري روان شول.

روغتون هم د رڼا ددفتر سره په يوکيلو متري کې ځای درلوده. د رڼا د جلسـې نـيم ساعت لانه ؤ وتلی، چې يو لوی درز يې تر غوږو شو. دفتر يې ولړزيده،ښيښې يـې ماتې شوې، ټول وارخطا شول د هر يوه سترګې له ويرې راووتې.

رڼا وويل:

خدايه خير! ډېره لويه چاودنه وشوه، بيا به څومره کورونه وران شوی وي، څـومره ماشومان به يتيمان شوي وي او څومره کورونه به د وير په ټغر کينول شوي وي؟

ژر يې ټليفون راواخيست، د سيمې اړونده خبريال ته يې زنـګ وواهـه ورتـه ويـې ويل: هله څلورم سړک کې چاودنه وشوه، د خبر جوړولو لپاره ځان ورسوه.

هغه وويل: اغلې مشرې! زه ډېر سخت نـاروغ يـم، د سـيروم لانـدې يـم خـوراک راباندې بده اغيزه کړې ، وضعيت مې ډېر خراب دی.

رڼا ټليفون پرې کړ، پريکړه يې وکړه، چې پخپله د پېښې ځای ته لاړه شي او راپـور جوړ کړي. کمره او کتابچه راواخيسته په بيړه له دفتره ووته، له لنډ مزل وروسته دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیښې ځای ته ورسېده. کمره يې له دسکول راوښکله، له موټره ښکته شوه ويې لېدل، چې پوليسو له زيانمن ځايه سرې پټې تاو کړې دي؛ چاته د داخلېدو اجاز نه ورکوي. پوليسو د رڼا د تګ مخنيوي لپاره په هغې غږ وکړ، خو رڼا د کارت په ښودلو سره هغه اړ کړ، چې اجازه ورکړي. رڼا د پېښې ځای ته ورسېده؛ څو مړي پراته دي، څلور پنځه ټپيان هم زګيروي کوي. رڼا تصوير اخيستنه پيل کړه، ټول سوچ يې د کمرې سکرين ته ؤ، چې تصوير اخيستنه خرابه رانشي، ګام په ګام مخته تله، د کمرې پر مخ يې د تمې خلاف يوه تصوير راغی د کورنۍ د غړي تصوير، دخپل ماشوم ورور تصوير، د خور د نازولي وړوکي ګلاب تصوير، هغه مخ يې په وينو لړلی ولېده چې رڼا معمولي ګرد ته هم نه پريښود حيرانه شوه څو لحضې بلې نړۍ ته لاړه فکر يې وکړ لکه، چې خوب ګوري، ژر يې کمره له مخې لرې کړه ويې ويل، چې د کمرې په لرې کولو سره به هر څه بدل شي؛ خو هيڅ هم بدل نه شول، نه خوب وو او نه خيال د خپل ګلالي ورور جسد يې په وينو لړلی ولېده، لږ مخکې يې نظر پريوت، د هغې د ځګر ټوټه تر ټولو قيمتی نعمت او پرې ګرانه مورکۍ يې په داسې حالت کې ولېده، چې د سر وېښتان يې سوي وو. رڼا ته تر ټولو ډاډمن او ښکلی مخ باندې وينې او ګردونه پراته وو، بل خواته يې وکتل ځواني مرګ موټروان يې ولېد، چې جسد يې نالی ته لويدلی دی، بله خور يې ولېده، چې ټوټه ټوټه پرته ده.

سر پرې تاو شو لکه لوړ چنار، چې اره شي د قير شوي سړک په سر ړنګه شوه؛ سر يې په ډېر شدت سره د سړک په سر يوې رالوېدلې تېږې سره ولګېده.

بس همدا ضربه هغې ته په سر باندې د مرمۍ له وېشتلو کمه نه وه، د شاک سره يوځای کوما ته هم لاړه. پوليسو ټپيان پورته کول، يو له هغو پوليسو متوجه شو، چې د رڼا ټليفون ته زنګ راځي؛ پوليس ټليفون راواخيست غږ پرې وشو اغلې رڼا! چېرې يې؟ له څه وخته ټليفون درته کوم اخر ټليفون ته خو ځواب وايه. له چاودنې خبر شوم تاسې ته مې انديښنه شوه.

پوليس وويل:

وروره! د دې ټليفون کس دې څه کېږي؟

هغه ځواب ورکړ: زه شاپور نومېږم د رڼا خپل يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس: وروره! دغه مېرمن کوما کې ده، له سره يې وينې ځي په چاودنه کې سخته ټپي شوې، په بيړه ځان ورته راورسوئ.

له شاپور نه ټليفون ولوېد، ژر يې خپل موټر راوباسه، بس نو موټر هوا نه کوله کنه شاپور يې له هغه ګېره هم کار اخيسته.

لندمهال دپېښې ساحې ته په داسې حالت کې ورسېده چې رڼا، نور ټپيان او مړي پوليسو روغتون ته وړي وو. شاپور ددې پېښې په ځاى کې ښکته شو؛ د رڼا په موبايل يې سترګې ولګېدې زنګونه ورته راروان وو. شاپور ټليفون راواخېست اوکې يې کړ، غږ يې واورېده: رڼا خورې! دا درز دڅه شي وو، ژر احوال راکړه مور، خور او وړوکى ورور مې ستا په موټر کې روغتون ته لاړل، ټليفون يې کار نه کوي، سخته په اندېښنه يم.

په دې وخت کې شاپور د رڼا په موټر سترګې ولګېدې، چې تيکه، تيکه پروت دى.

نور هم وارخطا شو، فکر يې وکړ لکه، چې د رڼا په کور انسان خوړونکي سيلاب راغلى، په چاودنه کې د هغې مور خور او ورور ټول له منځه تللي.

هغه له زنګه پوه شو، چې د رڼا په کور کې پاتې خور زنګ وهلى دى، هغې ته يې وويل:

خورې! زه شاپوريم، رڼا په جلسه کې ده هغه لږ مصروفه ده. ته اندېښنه مه کوه، چې خلاصه شي خپله زنګ درته کوي.

د رڼاخور: نو دا چاودنه د څه شي وه؟

شاپور: حکومت چاوديدونکېو توکو ته چاودنه ورکړه، کومه د اندېښنې وړ خبره نده.

شاپور له هغې سره خبرې پرې کړې، د روغتون په لوري روان شو.

په لاره کې يې د دفتر اداري مسؤل ته ټليفون وکړ، هغه ته يې وويل:

مدير صيب! چاودنه شوې، رڼا سخته ټپي ده، ژر مالومات راکړئ، هغه چېرې تله؟ نور څوک ورسره وو؟

ځواب يې ترلاسه کړ: رڼا خو د چاودنې په وخت کې زموږ سره وه.

هلته د ريپوټ جوړولو لپاره تللې وه.

شاپور: خو چاودنه د هغې موټر پسې شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدیر: موټر د هغې سره نه وو، هغې موټر د خپلې مور لپاره لېږلی وو، چې روغتون ته یې د معایناتو لپاره یوسي.

شاپور: بس نو ربړا تبا شوه لکه، چې د هغې مور، خـور او ورور هـم پکـې لـه منځـه تللي، زه اوس روغتون ته روان یم گورم یې، چې څه شوي دي؟

مدیر: رئیس صیب! نه پوهېږم، خو زه هم اندیښمن شوم، هیله کوم چې مالومـات دې تر لاسه کړل ماته هم احول راکړئ.

شاپور: سمه ده نور یې ټلیفون پرې کړ.

د هېواد د ټولو رسنیو د سر خبر داشو، چې په ښار کې چاودنـه شـوې او د هېـواد مشهوره خبریاله پکې سخته ټپي شوې؛ ډاکترانو یې حالت نازک ښودلی.

شاپور روغتون ته په لاره د موټر له راډیو دا خبر واورېده، موټر یې نور هم تېز کـړ، څو ژر روغتون ته ورسېږي او د ربړا حالت له نږدې وگوري.

گوښه شوي والي هم د ربړا د سخت ټپي کېدو خبر واورېد، له اورېـدو وروسـته یـې لنډه مسکا وکړه، له ځان سره یې وویل:

ماسره سر وهي، له ماسره سر وهل له ډبرې سره سر وهل دي.

دعا کوه، چې له کوما راونه وځي، راساً هغې دنیا ته لاړه شي؛ که روغه شې دوباره به بیا د مرگ لپاره دومره ستونزې وگالي، چې باور به یې هم نه شې کولای؛ ځکه ته په دې نړۍ کې نور د اوسېدلو حق نه لرې.

شاپور روغتون ته ورسېد، د موټر بریک یې د نیم کیلومتر لرې خلکو پام ځان پسې را واړووو.

ژر له موټره ښکته شو؛ بیړنۍ خونې ته یې ځان ورساوو، په ربړا یې سترگې ولگېدې، گړگوتي ویښتان یې پرسپین سپوږمیز مخ راپراته وو، د وینو لیکـې یـې هـم لکـه د گلاب وچې شوې پاڼې، پرمخ سریښ وې. غټې تورې اغېزناکې سترگې یې پټې وې؛ ژوره، ژوره ساه یې اخیسته. شاپور یې په لېدو لاسونه سره ومروړل، سترگې یې بـې واکه له اوښکو ډکې شوې، په غبرگو لاسونو یې مخ وموښه راتوېدونکې اوښکو یې به غومبرو لارې وکړې.

په دې وخت کې نرسه راووته، شاپور ورته کړه :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسې مشر چيرې کښيني؟ هغې د ګوتې په اشاره د روغتون د رئيس خونې ته د هغه پام راواړاؤ. شاپور په منډه ورغی،

د روغتون رئيس ته يې وويل:

رئيس صيب! رڼا وژغورئ، دپيسو کيسه کې مه اوسئ، د رڼا د وجود، د تول په اندازه هم روپۍ درکوم.

رئيس چې خپله جراح متخصص هم و شاپور ته وويل:

دلته کښېنه، رڼا دومره دربانديې ګرانه ده؟

شاپور: هو

رئيس: څه دې کيږي، مېرمن دې ده؟

شاپور: نه!

رئيس: نو څه دې ده؟

شاپور: زما د دفتر رئيسه ده.

رئيس: ورورہ! مه خفه کيږه، رڼا د پښتې ټپي نه ده، يوه قوي ضربه يې په سر خوړلې فکر کوم؛ کوما ته د همدې ضربې له امله تللې ده.

هيله لرو، چې ژرجوړه شي، موږ تر خپل وسه کوښښ کوو؛ ټول امکانات مو په کار اچولي، نور پايله دې الله ج په لاس کې ده.

شاپور: رئيس صيب! که يې بل مجهز روغتون ته د تلو اړتيا وي، په ما زړه مه سوزوئ. ***اقتصادي حالت مې ښه دی***

رئيس :زموږ امکانات او وسايل او مجرب ډاکتران په داخل دهېواد کې بل ځای نشته.

ته مه خفه کيږه! موږ خپل ټول وسايل په کار اچوو.

د پښتې له ځايه څو مړي هم راوړول شوي، موږ په مړستون (مرده خانه) کې ساتلي دي ستاسې د خپلوانو نور مړي مو هلته کتلی شئ

شاپور : شايد زموږ کسان پکې وي، زه ورځم، چې ويې ګورم؛ شاپور په منډه، منډه لاړ او د مړو ساتلو خونې ته ننه وت. لومړی سترګې يې د رڼا په موټروان ولګيدې وروسته يې د رڼا مور هم وپيژانده، ټول لګه په ارام خوب ويده پراته وو. د ټپونو نښانې يې پر بدن ښکارېدې. د ماشوم په جسد شکي شو، ژر يې د رڼاله ټليفون نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خور ته زنګ وواهه چا چې يو ساعت مخکې زنګ کړی ؤ؛ خو له هغه لوري يې غبر واوريده، خورې ته له تيرې هم سخت زړه لرې تا لږ هم احساس نه کړه، چې له چاودنې وروسته به په مورې څه تېريږي؟ مور، خور او ورور مې ورک دي چاودنه شوې، ما درته څو ځلې زنګ وکړ؛ خو ټليفون به دې خاموش راته.

شاپور : خورې! زه رڼا نه يمه، رڼا نن ډيره بوخته ده. د رڼا خور په ژړا شوه؛ شاپور ته يې په ژړغوني اواز وويل:

زه پوهيږم چې زما خور دومره بې مسؤليته نده، هغې هيڅکله هم له مورې سره داسې ندې کړي، کله به چې ښار کې چاودنه وشوه ساعت په ساعت به يې زمورې احوال اخيسته.

وروره! د خدای لحاظ وکړه، په خور مې څه شوي؟ مورې ته ووايه رڼا؛ خو زمورې د کور ډيوه ده، که په هغې باندې څه وشي مورې ټول په تياره کې پاتې کيږو.

شاپور : خورجانې! زه قسم کوم چې رڼا ژوندی ده، ته بې ځايه انديښنه مه کوه يوازې دومره راته ووايه، چې ستا له مور سره خو بل کوم ماشوم نه ؤ؟

د رڼا خور : خور او ورور مې هم ورسره ؤ. ولې دې پوښتنه وکړه؟

شاپور : خورې هسې مې پوښتنه وکړه بې ځايه انديښنه مه کوئ، کور خو مو په هغه پخواني ځای کې ده؟

د رڼا خور: هو.

شاپور : مورې درځو انشاالله په نيم ساعت کې در رسيږو، نور يې ټليفون پرې کړ.

شاپور دوه امبولانسه راوغوښتل، موټروان يې خپل کور ته وليږداوه، په بل امبولانس کې يې د رڼا د مور، خور او کوچني ورور تابوتونه کيښودل.

خپل موټر يې ترې مخکې کړ، امبولانس يې تر شا حرکت وکړ، کور ته په نږدې کيدو د شاپور زړه درزا زياتيدله او ددې توان يې له لاسه ورکاوه، چې هغه د رڼا پيغلوټې خور ته څه ډول درې جنازې ور وړي. څه ډول هغې ته ددې ستر غم زغم ورکړي، له ځان سره يې ويل: که رڼا روغه وای هم ښه به وه. د دغې انجلۍ زړه خو به پرې تکيا ؤ. اوس رڼا وګوره، چې په کوما کې ده او دلته يې دغه خور وګوره، چې په يوازې به د کور د دريو غړو دې له لاسه ورکولو غم ووينې .

ډير ناتوانه شو؛ خو مجبور ؤ، چې جنازې د رڼا کورته ورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا کورته يې دواړه موټره ودرول، د رڼا خور او ځو خواخوږې ګاونډیانې لا له مخه په دروازه کې دوی ته منتظرې ولاړې وې؛ خو په خوب او خیال کې یې هم نه راتلل، چې نن به د دریو جنازو کوربانه وي.

خلك راټول شول، درې واړه جنازې یې راښکته کړې.

دې رڼا خورحلیمه ځو لحضې لکه بې روحه کالبوت سکوت ولاړه وه د خبرو ځواك یې نه درلود ژبې یې کار پریښود جنازې یې په غړیدلو سترګو لیدې خو لکه خوبوړی انسان چې څه په خوب ګوري خو دې څه کولو توان نه لري ، یوازې دې پیښې ننداره یې کوله،ښه شیبه وروسته، کله چې په هوش راغله نو په ریښتوني ډول یې درك کړه چې په سر یې خاورې باید شوې دي،ټوله کورنۍ یې له لاسه ورکړې ده کوڅه یې چیغو په سر واخیسته. ، چا یې دې ساندو تاب نه درلوده، هر یوه اوریدونکي به ځان ګوښه کاوه او له جیب نه په راباسلي دوسمال به یې اوښکې پاکولې ،درې واړه جنازې په یوه خونه کې قطار کیښودل شوې،دې ویر او ماتم ټغر وغوړول شو ،بلاخره

شپه شوه دې رڼا خور دې ژړا او کوکو دلاسه خوا اوشا ګاونډیانو خوب ونه کړ، کومو مېرمنو به، چې ددې بدې ورځې او چیغې اوریدې هغوی به هم په خپلو کورونو کې په ژړا ورسره بدرګه کولې تر دې چې د حلیمې غاړې کیناستې،اوښکې یې په سترګو کې وچې شوې ،نور یې له ژړا سره اوښکو ملتیا نه کوله ،او نه یې اواز تر ځو مترو لرې خلکو اوریده.

〰〰〰〰〰〰〰

ټول خلك خبر ؤ، چې رڼا کوما کې ده یوازې حلیمه له دې رازه ناخبره وه سهار وختي شاپور د خیرات له غوښو او وریجو سره یو ځای راورسېیده ،له خپل موټره ښکته شو، د رڼا خور ته یې وویل:

هر څه مو، چې نور په کاریدل د رڼا ټلیفون له ما سره دی، په هغه شمیره زنګ راته کوئ.

خیرات پوخ شو، خورا ډیر خلك جنازې ته راغلي ؤ خو چا څکه ونه کړه ځکه چې غم دومره درونډ ؤ چې د هر چا اشتها یې له منځه وړې وه . بلاخره هغه وخت هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسیده چې درې جنازې باید هدیرې ته ویوړل شي د رڼا دمور جنازه شاپور پورته کړه په دې وخت کې، شاپور د رڼا خور له ګریوانه ونیوه ورته ویې ویل:
اوس به مې مور، خور او ورور د رڼا له لیدو پرته تورو خاورو ته وړې؟ ی، چې اخر ځل خو دوی وګوري ، د هغې له لیدو پرته تاسې داسې ظلم نشی کولی، ایا تاسې زړه سوی نه لري ،په موږ مو زړه نه سوزي له رڼا سره داسې ظلم مه کوئ چې پرته دې هغې له راتلو دوی خاورو ته وسپاری هغه به ډېر خفه شي هیڅ به یې ونشی زغملی په هغې مورجانه، خور او ورورمې ډېر ګران وو.
شاپور : خورې رڼا روغتون کې بستر ده.
حلیمه: خو یوازې یې دومره راولئ، چې د دوی مخ دې اخر ځل دپاره وګوري، بیا یې بیرته بوځئ.
شاپور وویل:
رڼا په کوما کې ده، هغه تګ او خبرې نشي کولی، کاشکې رڼا لیدل کولی شوی، که چین کې وایې هم رارسوله مې.
نور د رڼا د خور حلیمې چیغو او سپارښتنو ته چا غوږ ونه نیو؛ ځکه د جنازې د لمانځه وخت تېریده او خلک منتظر پاتې کیدل، جنازې روانې کړل شوې. کوڅه بیا چیغو په سر واخیسته هر چا د رڼا د خور د بې وسي، بې کسي او غمجنې ورځې درد احساس کاوه؛ بس له دوی سره به یې غم په سړو اسویلیو او اوښکو لمانځه نور یې څه نشو کولی
جنازې خښې کړل شوې، شاپور له هدیرې نه بیرته روغتون ته واپس شو؛ د رڼا د بستر په خوا کې کیناست، د هغې لاس یې په خپل لاس کې ونیو سر یې پرې کیښود، سلګو واخیست له سترګو یې د باران په څېر اوښکې توېدې، اوښکو لارې وکړې د رڼا په لاس څڅک، څڅک وڅڅېدې.
د شاپور اوښکې د رڼا لپاره لګه، په ویده چې د یخو څاڅکو باران وشي ټکان ورکړ. وخوځیده سترګې یې نیمه لوڅې کړې، ویې لیدل، چې چا یې لاس په لاس کې کلک نیولی او سر یې پرې ایښی، لږ مهال خو یې فکر وکړ، چې خوب وینې. خپل نیول شوي لاس ته یې حرکت ورکړ، د ځان خوا ته یې نږدې کړ. شاپور هم سر پورته کړ او له ډنډ سرو سترګو سره یې رڼا ته په حیرانۍ وکتل. رڼا له ځان سره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څه دي، شاپور دلته څه کوي، زه چیرې یم، هغه زما لاس ولې نیولی؟ په دې سوچونو کې وه، چې شاپور ژړغونی غږ پرې وکړ: رڼا!
ته په هوش راغلې؟ ته اوس ښه یې؟
رڼا وویل:
شاپوره! ته ولې ژاړې خیرت خو دی؟ زه دلته څنګه راغلې یم، زه چا راوستلې یم؟
له دې خبرو سره رڼا بیرته بې هوښه شوه د شاپور غوړېدلې هیلې لکه تږی ګلاب، بیا مړاوی شوي د رڼا د کټ په زی یې سرکیښود، خورا غمجن شو زړه یې درد وکړ، د اوښکو په تویولو یې د زړه د درد د سپکولو هڅه کوله.
په دې وخت کې د رڼا خور هم راورسیده، ویې کتل، چې شاپور د هغې د بستر په څنډه سر ایښی او ژاړي. هغه د رڼا د بستر په خوا کې ودریده، بې واکه یې چغې کړې رڼا ګلې! تا خو مور یوازې غمو ته نه پریښودو؟ ته خو به زموږ په وړاندې د تیز شمال په مقابل کې هم دریدې،
اوس دې ولې یوازې دومره درنو غمونو ته په دې کم عمر کې پریښودم؟
راپورته شه خورې! یوازنۍ هیله مو ته پاتې یې راپاڅه،غیږ کې مې ونیسه زړه مې سل ځای ټپي شوی ګوندې ورغول شي ، هیڅوک مې نشته چې غیږ ورکړم، خپلې اوښکې ورته توې کړم، د تسلي لپاره یې په اوږه سر کیږدم اوهغه ماته تسلي راکړي.
خورجانې!
که ته زما بد حالت په خوب کې هم وینې؛ نو زړه به دې وچوي، اوس ولې غږ نه کوې خورې!؟ ولې تسلي نه راکوې؟ مور جانه، خور او ماشوم ورور مې له تورو خاورو لاندې دي.
ته خبره یې کنه!؟
له دې اوږدو ساندو وروسته یې شاپور ته مخ وراړاو، هغه ته یې وویل:
خور مې جوړیږي کنه؟ هغه خو به ما د مور او ورور غوندې یوازې نه پریږدي، کنه شاپوره ورور!؟
شاپور : ته مه خفه کیږه رڼا دومره همت لري، چې داسې وړې پیښې یې له منځه نشي وړلی ،هغه لومړی په دې خاوره کې د ظلم ،فساد او بې انصافي جوړې ورک کوي بیا له نړۍ سره خدای پاماني کوي، تر اوسه یې ډیرې هیلې پاتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه:

شاپوره ووره! زه دې ډېره احسان منده يم، زه به ستاسې دغه ښيګڼه هيره نه کړم، چې په دې بد حالت کې راسره وې، زما د مور، خور او ورور سقاط، خيرات او ټول مراسم دې زموږ د کور د يوه غړي په ډول ادا کړل.

زه ژمنه کوم، چې که زما وس ورسي او ستا کوم شي ته اړتياوي، که مې سر هم پکې لاړ شي نه يې دريغوم.

شاپور : ته مې لکه خور داسې يې، د خور لپاره ورور دومره څه نشي کولی؟

بيا يې د رڼا لور ته وکتل لاسونه يې پورته کړل، دعا يې وکړه: اوس دې رڼا خـدای ج ښه کړي، هغه تېر مړي مو ښښلي، صبر مو دی پرې.

حليمه :

که زه يوه خبره وکړم خفه کيږې خو نه

شاپور نه ولې ؟

حليمه :زه اوس د رڼا پوښتنې ته دلته دهغې اوطاق ته چې راننه وتم نو تاسې د هغې د کټ په ژۍ سر ايښی ؤ د هغې لاس مو په خپل لاس کې نيولی ؤ ، نو ايا ستاسې تر منځ خو داسې اړيکې نشته چې زه يې په راز نه يم خبره؟

شاپور : نه، رڼا د اړيکو جوړولو دپاره وخت نه لري،

حليمه: او ته؟

خورې! اوس ددې خبرو وخت نه دی، دعا وکړه چې رڼا خدای ښه کړي، زه رڼا ته ډېر درناوی لرم، ماته يوازنۍ کس مالوم شوه، چې له ظاهره يې باطن ډېر ښکلی ده. دې هغې ډير لحاظ راباندې ګران ده.

په دې وخت کې شاپور د رڼا مخ ته ځير شو، د هغې سر جټکه وخوړه، سترګې يـې نيمه پرانيستلې، غږ يې وکړ شاپوره!؟

ته دلته څه کوې وروسته يې خپله خور وليده، هغـې تـه يـې مـخ وراواړؤ حليمـې خورې! دا څه وينم؟

شاپور ژر ډاکترانو ته غږ کړ ورته ويې ويل: ژر راشئ، رڼا په خبرو راغله.

حليمه په رڼا ورټيټه شوه په داسې حال کې، چې سلګيو نيولې وه، رڼا يې په يوه او بل لوري مخ ښکل کړه بيا يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور خو ګرم نده لږ مخکې یې وویل:
رڼا نه مري، هغه ډېر ارمانونه لري، لومړی هغه بشپړوي بیا لـه دې نـړۍ سـترګې پټوي، رڼا د سر د سختې ضربې له امله لا هم له چاپېریال سره اړیکـه نیمګـړې وه، خبرو ته یې کم ځواب ویل. هڅه یې وکړه په خپل بستر کې راجګه شـی؛ خـو ونـه توانیده، هر لورته یې په حیراني سره کتل، فکر یې پـه دې مشـغول ؤ، چـې ولـې داسې شوې؟ مغزو یې بشپړ کار نه کاؤ.
خپل معالج متخصص ډاکټر یې راغی دې رڼا حالت یې ارزیابي کړ، ویې ویل:
رڼا اوس له خطره وتلې ده، په یو ساعت کې یې فکر د بشپړ تمرکز حالت ته راځي، تاسې اندیښنه مه کوئ، څه درمل یې ورکړه او نورلاړ.
ساعت تېر شو، رڼا عادي حالت ته راغله، یادښت یې هم نورمال شو.
په خپله خور حلیمه کې یې سترګې ونیوې، ورته ویې ویل:
مورجانه، خور او کوچنی خاطر مو خښ کړل؟ ډېر ژوبل شوي ؤ؟ زما لیـدو تـه مـو انتظار ونه ویست؟ دومره سزا مو د کومې ګنا له کبله راکړه؟ کم ترکمه د هغوی د مـخ د یو ځل لیدو موقع خو به مو راکړې وه؟
غتې، غټې اوښکې یې له خبرو سره له رخسارو تېرېدلې او په ګرېوان کې لویـدې، حلیمې هڅه کوله ونه ژاړي، خپلې ناروغې خور ته همت ورکړي؛ خو د رڼا خـبرې دومره غمجنې وې، چې ځان یې تم نشو کړای، سلګو واخیسته خپلې خور تـه یـې غېږ ورکړه په ژړا ژړا کې یې ګیلې ورته پیل کړې، خورې! دوی ستا په نه شتون کې درې جنازې راوړې. د ورور، خور او مور ستره هیله مو پرې شوه، دا لوی غم مـې ستا په نشتون کې وزغامه.
د جنازې اخیستو په وخت کې مې خلکو ته ډېرې زارۍ وکړې،چې خورجـانې تـه دې دلیـــــــــــدو موقــــــــــــــع وکــــــــــــــړئ:
خورجانه! مې راولئ، دهغې له لیدو پرته یې مه خښوئ؛ خو چا مې غږ نه اوریـده، راته ویل یې، چې هغه په کوما کې ده.
رڼا خپله خور درک کوله چې په دې کم عمر کې څومره دروند غم ګاللی ،پـه ډېـر ستونزمن ډول په خپل بستر کې راکیناسته خپله خـور یـې غېـږې تـه نـږدې کـړه، اوښکې یې پرې پاکې کړې، بیا یې ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورجانې! ته مه خفه کېږه، يوه ورځ نه يوه ورځ خو بايد مړه شـو؛ ځکـه چـې لـه خدای ج پرته هر ساه کښ بايد دمرګ څکه وکړي.

د مور، خور او ورور په يوه وار درد زغمل څه اسانه کار ندی؛ خو مورې بله چـاره نـه لرو، له صبر پرته بله لاره نه ده راپاتې.

زموږ د کورنۍ د دريو جنازو په اړه له تاسې نه زما په سينه کې يو درد زيـات دی او هغه دا، چې زما سزا زما د کور غړو خور، مور او وړوکي ورور وليده.

شاپور: هغه څنګه ؟

د والي د فساد په تور د لرې کېدو نه دوه ورځې وروسته د دفتر په لاره مورږ يو تـور موټر تعقيبولو؛ مورږ يوې ګوښې ته ودريدو، هغه تېر شـو، خـو زمـوږ د دريـدو پـه وخت کې دوی زموږ په موټر کې زما د وژلو لپاره بم ځای پر ځای کـړی وو. زه پـه دفتر کې ترې ستنه شوم، موټر مې کورته د مورجانې روغتون ته د وړلو لپاره وليږه، دوی يې چې راخيستي د بم د چاودنې وخت پوره شـوی، مـا درز واوريـده خـورا لوی غږ يې درلوده. د سيمې خبريال ناروغ ؤ زه خپله د راپور جوړولو لپـاره هلتـه لاړم، د تصوير اخيستنې پر وخت مې پام شو، چې کوچنی ورور مې مخـې تـه مـړ پروت دی او زه يې تصوير اخلم وروسته مـې د مـور، ورپسـې د خـور او مـوټروان جسدونه وليدل، چې تيت او فرق پراته و.

نوره پوه نشوم چې څه وشول، خو فکر کوم سر مې د پاخه سړک سره په ډېر شـدت سره ولګيده .

ځکه بې هوښه شوې وم.

کنه زه په پښه کې نه وم، خوکاش چې وای .

اوس به د ژوند تر اخېره دې ته وځوريږم، چې څرنګه زما له امله مې مور، خـور او ورور له خاورو لاندې شول.

کاش کې زه مړه وای، کاشکې د خپلې مور، خور او ورور دوهمه قاتله نه وای جوړه شوې.

شاپور:

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ته په دې خبره ځان مه ملامتوه، بس دا به په تقدیر کې لیکل شوي وو، هغوی خو ستا موټر ته بم ایښی ؤ، ته یې وژلې خو دا چې ته خدای ج وژغورلې په دې کې به هم د خدای ج حکمت وي.
مورجانه، خور او ورور مې شهیدان دي؛ ځکه بې ګناه مړه شول، له شهادته لوی مرګ بل څه کیدای شي.
رڼا په ټنډه کې تروه شوه، سر ته یې لاس ویوړ، ویې ویل: د سر د شا برخه مې سخت درد کوي. شاپور وویل: ستا د سر پوستکی پرې شوی ؤ، ډاکترانو ویل، چې اته ټکه مو ګنډلی، خو ته مه اندیښمنه کیږه، ژر ښه کېږې.
رڼا سوړ اسویلی وکیښ ویې ویل: ما خو چې د چا لپاره اندیښنه کوله هغه خو خدای درې واړه رانه واخیستل، اوس به د څه اندیښنه وکړم،
په دې وخت کې ډاکتر راغی، رڼا ته یې وویل:
لورجانې! ته اوس ښه یې؛ خو یوه ورځ باید نوره هم له موږ سره احتیاطاً واوسې.
رڼا : ډاکتر صیب! ما همدا اوس رخصت کړه، زما په کور کې اوس یوازې یوه خور پاتې ده، زما شتون ورسره خورا اړین دی، که څه ستونزه وه بیا هم راتلی شو.
ډاکتر :
زه مو هم ستونزه اوس ډېره جدی نه ګڼم، خو چې دا ډول ستونزه لرې بیا مو رخصتوم، که کومه خبره پیدا شوه؛ نو پرته له ځنډه راشئ؛ ډاکتر نسخه ولیکله دوی ته یې ورکړه.
شاپور : تاسې دتګ لپاره ځان چمتو کړئ زه ځم درمل رااخلم.
شاپور لاړه ټول حسابونه یې خلاص کړل درمل یې راواخیستل او بیرته دوی ته راغی :
شاپور: که چمتو یاست، نو ځو.
رڼا : هغه دې روغتون لګښتونه خو باید ورکړو
شاپور : هغه مې خلاص کړل، اندیښنه مه کوئ.
رڼا : شاپوره! ښه دې وکړل، له موږ سره پیسې هم نه وې، خو زما له معاشونو یې بیا ګرځوه، چې هیر دې نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور مسکی شو، بیا یې وویل: دومره ډېر لګښت نه دی، چې یاد کړل شي، ځو چې کور کې به خلك منتظر وي!.
د شاپور په موټر کې درې واړه کیناستل، له لنډ مزل وروسته د رڼا کورته ورسیدل؛ رڼا ښکته شوه خو، چې حلیمه ښکته کیده، شاپور غږ پرې وکړ : خورې! دا پیسې واخله د رڼا معاش دی، کور کې لګښتونو ته په کارېږي.
هغې پیسې ترې واخیستې او کوزه شوه، نور شاپور د خپل کور په لور رهي شو.
رڼا لومړی د مور خونې ته لاړه د هغې په چپر کټ کیناسته د تېر وخت یادونه یې ورته مخې ته راغلل، د حلیمې دې پاره یې له کوکو ډډه وکړه په چوپه خوله یې ډېر وژل، چې ښه ستړې شوه بیرته راوته!.
په حلیمه یې سترګې ولګیدې، د وره په خوا کې ورته ولاړه وه، چا چې د رڼا د ژړا سره یوځای ژړل، هغه یې په غیږ کې ونیوله د ډاډ کیسې یې ورته پیل کړې.
ورته ویې ویل:
خورجانې! ژوند سراسر مبارزه ده، زموږ هېواد قربانیو ته اړتیا لري، شاید له دې نورې هم سختې ورځې ولرو موږ باید ځان ورته چمتو کړو.
هغه یې ډاډه کړه نوره خپل اطاق ته لاړه ، له زړه یې یو خدای ج خبر ؤ، د خپلې خور د نه خپګان لپاره یې د زړه درد پټ تېراؤه.
کله به چې ګوښه شوه پر مخ به یې لکه باران اوښکې راروانې وې تر هغو به جاري وې، چې ګریوان به یې ښه لوند شو.
رڼا درې ورځې په کور کې وه، د مېرمنو فاتحې ته ناسته وه، په څلورمه ورځ یې حلیمه خور په څنګ کې کیناسته ورته ویې ویل:
خورې! یوه پوښتنه وکړم خفه کیږې خو نه؟
رڼا په حیرانې سره ورته وکتل ویې ویل:
نه ولې خفه شم؟
حلیمه: ایا شاپور واده کړی؟
رڼا : ولې یې پوښتنه کوې ایا ته خو واده نه ورسره کوې؟
هغه مسکی شوه ورته ویې ویل: نه هغه خو زما وروړ ده ماته خور وایي.
رڼا: ښه! نو د څه لپاره دې پوښتنه وکړه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حليمې په تته ژبه وويل:

ايا تاته خو يې د کوژدې وړانديز نه دی کړی؟

رڼا: ماته چې د کوژدې وړانديز وکړي، خوله به يې پرې ماته کړم، زه چاته د دې جرئت نه ورکوم، چې داسې راته ووايي او نه زه د واده لپاره وخت لرم.

حليمه: خورې! ولې واده کول گناه ده؟

رڼا: نه

حليمه: نو ولې ددې ټکي په وړاندې دومره حساسه يې؟

رڼا: له واده وړاندې زما لومړيتوبونه خورا زيات دي، د هېواد دغه ويجاړ حالت مې ډېره ځوروي، دلته هر اړخيزه گډوډي مې ډېره خفه کوي، کله چې په هېواد کې سم سمکی وگورم بيا به واده ته وخت ولرم کنه خدای ج خبر، چې واده وکړم. دوی لا خبرې کولې، چې رڼاته دې شاپور زنگ راغی ورته ويې ويل:

اغلې رڼا! يو شمير ژورنالستان دې دفتر ته راغلي، غواړي غمرازي درسره وکړي فاتحه درته کوي او تر څنگ پې شايد د خبري کانفرانس له لارې ستاسې نظر هم واوري، که مو مناسبه بلله ورشئ.

رڼا : زه تگ ته چمتو يم په دفتر کې دې منتظر شي، ټليفون يې پرې کړ، رڼا د دفتر په لور روانه شوه.

له رسيدو سره سم؛ اداري مدير د جلسو په خونه کې ورته خبري ناسته ترتيب کړې وه، هم مسلکو خبريالانو لومړی ورته د مور، خور او کوچني ورور دعا وکړه او وروسته يې د خبري ناستې لپاره د خبرو هيله ترې وکړه.

رڼا د مايکونو مخې ته کيناسته خبرې يې پيل کړې، ويې ويل:

په لومړي سر کې غواړم له خپلو هم مسلکو ورونو او خويندو، همدارنگه د ټول هېواد له وگړو مننه وکړم، چې زموږ غم يې خپل غم وباله او غمشريکي يې راسره وکړه

له ما د خپلې زړه سوانده مور، خور او نازولي ورور سيوری؛ ځکه ويجاړ کړل شو چې موږ د حق پلوی کوو، څوک نه پرېږدو، چې بيت مال ولوټي او يا يې د فساد په وړاندې چپ پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د هېواد غله، لوټمار او فساد ګر غواړي زما د کورنۍ په وژنه زما غږ خپ کړي؛ خو دا خوب دې اوبو ته وواییي، تر څو چې زما په تن کې ساه ښکته او پورته کیږي او یا مې هم ژبه په خوله کې خوځښت کوي، زما هڅې به همدغسې روانې وي.

ددې هېواد د سمون، پرمختګ، د قانون حاکمیت او ټولنیز عدالت لپاره مې مور، خور او ورور له لاسه ورکړل، زما سر دې هم ترې قربان شي.

زه ویاړم چې د هېواد لپاره قرباني ورکوم، دغه هېواد زموږ قربانۍ ته اړتیا لري، ترڅو یې راتلونکی نسل په خوښي، مینې، قانونمندي او ټولنیز عدالت کې ژوند وکړي.

زما په وړاندې د زورواکو دغه کړنې د دوی زوال او خپل بریالی توب ګڼم، ما څوك په داسې کړنو له مبارزې نه شي جلا کولی؛ د هېواد د ښه راتلونکي لپاره هر راز قرباني ته چمتو یم.

ژورنالستانو یې خبرو ته څو وارې چکچکې وکړې.

د ځینو خو یې احساسات دومره راوپارول، چې له سترګو یې اوښکې روانې شوې.

رڼا وویل:

زما کړنې مې په خپلو هېوادوالو کوم احسان نه دې او نه غواړم دوی ته ځان د یوه ښه انسان په توګه ورڅرګند کړم، بلکې دا د دوی په ما حق دی او زه یې په ادا کولو کې له اوږو دروند بار سپکووم.

ناسته خلاصه شوه؛ رڼا خپل دفتر ته لاړه چې کله دفتر ته دننه شوه، ګوري شاپور یې په دفتر کې سر په زنګنو ناست دی. رڼا غاړې تازه کړې شاپور هم سر له زنګنو راپورته کړ، رڼا ته یې وویل:

وبښه! غیر نورمال ناست وم، کورته نه ځې؟

رڼا: نه په کور کې مې زړه تنګیږي، له کار سره راحته یم؛ خو ته ولې داسې اندیښمن یې خیر خو دی؟

شاپور:

تا خو له ماسره ژمنه کړې وه، چې زه درسره مرسته کوم.

رڼا: دې څه مرسته؟

شاپور: ویلې دې ؤ، چې د ملیحې په ستونزه کې درسره ولاړه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: نو ولې په ما باور نه لرې؟
شاپور: لرم يې خو!.
رڼا: نو خو په کوم ځای کې ده؟
شاپور: نن يې ټليفون کړی ؤ؛ ويل يې چې په يوه اونۍ کې ماته د واده لپاره ځان چمتو کړه، کنه په محکمه کې عاريضه دربانديې کوم.
رڼا: خو واده ورسره وکړه، دې کې د خپګان څه دي؟
شاپور: ايا د هغو ثبوتونو په اوريدو سره بيا هم ستا خوښه ده، چې د يوې داسې نجلۍ سره واده وکړم، چې هغه واده يوازې دپيسو لپاره کوي؟ هغې د واده له پاکو اړيکو نه تجارت جوړ کړی، هغې ته خاوند ارزښت نه لري؟.
رڼا يې په خبرو مسکۍ شوه، ورته ويې ويل:
هسې ټوکه مې وکړه، موږ دلته يوځای نمک سره خوړلی، يو د بل همکار يو، د يوه مسلك غړي يو، که ته دا واده کوې هم، زه دې نه ورته پريږدم.
شاپور يې په خبره رينګی او تازه شو؛ دغسې د خواخوږۍ خبرې يې د رڼا له لوري پخوا نه وې اوريدلې، له ډېر اوږد وخته ورته په تمه ؤ، چې د رڼا پام خپل اړخ ته راواړوي.
نو د رڼا سره سترګې په سترګو شو ورته ويې ويل:
اوس څه وکړو؛ زه خو ګنګس يم، نه پوهېږم څه وکړم؟ دا د پښتو وطن او د مليحې دوکه او پست فکري ته حيران يم څه وکړم؟
رڼا: د ژوند اړيکه څه ټوکې نه وي شاپوره جانه! او نه په دې اړه کومه بې تفاوتي او شرم په کار ده؛ ځکه د واده اړيکه بيا دې ژوند ترپايه په مينه او وفادارۍ پالل کيږي؛ اوس هم سرې وخت دی زه ډاډه يم که د خلکو له شرمه دغه واده وکړې بيا به هم په طلاق او جدايي تماميږي؛ ځکه بنياد يې په دوکه ايښودل شوی، نو اوس هم ناوخته ندی، چې ددې بلا نه ځان خلاص کړې.
شاپور: له تاسره يې د حل لار شته؟
رڼا: ته ولې وراخطا يې؟ که اوس راسره نشته خو ورته پيدابه يې کړم، تاسره کړې ژمنه به تر سره کړم.
شاپور: اغلې رڼا! موږ کم وخت لرو، يوازې يوه اونۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: له هغې بلا مه ډارېږه، چې په منځ کې یې یوه شپه وي، زه یو پلان ورته جوړوم، زه په دې ډاډه یم، چې مادیات پرست د ټینګې خلک نه دي، هغه د مادیاتو لپاره، له هرڅه تېرېږي.

بیا یې په شاپور کې سترګې ونیوې ورته ویې ویل: ته اوس لاړ شه، له ما سره طرحه شته د شپې لخوا پرې کارکوم.

شاپور له چوکۍ پورته شو هیله مندې سترګې یې په رڼا کې ونیوې ورته ویې ویل: که دې زه له دې ستونزې خلاص کړم د ژوند تر پایه به دې احسان مند یم، رڼا غوښتل ورته ووایي: ځه بابا دومره خبره مه غځوه، خو د ټلیفون شرنګهار یې فکر په بله کړ، شاپور هم ووت.

رڼا د ټلیفون د شین بټن په وهلو سره بلې وویل.

ځواب یې تر لاسه کړ ایا تاسې رڼا یاست!؟

رڼا : هو! رڼا یم او تاسو؟

ورته وویل شول: زه د خوست ښاروال یم نږدې درې میاشتې کېږي، چې په دنده مې کار پیل کړی.

رڼا : خوښه شوم ښاروال صیب! چې غږ مې دې واورېده، له رسنیو اورم، چې تاسې هلته بې ساري خدمتونه پیل کړي ولس درنه راضي ده، هغه څه چې تاسې په دې دریو میاشتو کې تر سره کړي دي؛ تېر ښاروال په پنځو کلونو کې نه وو ترسره کړي. له طرحو، پلانونو او د هېواد سره دې له مینې او احساسه مالومات لرم، ستاسې په اړه مې اوریدلی، چې د جمعې په ورځ هم کار کوئ او دا مو هم له هېواد سره د بې کچې مینې ثبوت ده. زه درباندې ویاړم

ښاروال:

خور جانې! دا خو ستاسې لورینه ده حسن نظرمو ده، زه اوس هم د ولس ځان ډېر پوروړی بولم، ما اوس هم په خپله دنده کې غفلت کړی؛ ځکه تر دې هم زموږ ویجاړ هېواد ډېر کار ته اړتیا لري.

اصلا خو رڼا خورې! ته دستایلو یې چې د هېواد دخدمت لپاره دې سر په تلي کې ایښی، د هر ظالم، هر فاسد او غدار د سترګو خار دې ځان جوړ کړی، هر ګواښ دې په ځان منلی خو باطل ته نه یې تسلیم شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: مننه ښاروال صیب!
خدای ج مو دې هغسې کړي لکه څنګه ، چې ته وایې تر اوسه خو نه یو ، ښه مهرباني وکړئ! څنګه مو ټلیفون کړی وو؟
ښاروال:
رڼا جانې! بوخته به هم یې ، یوازې یوه مسله مې درسره شریکوله ، که وخت لرئ!.
رڼا: مهربانې وکړئ ښاروال صیب!
په خوست کې ستاسو خبریال څه نومیږي؟
رڼا: خلیل منصف. ولې؟
ښاروال: خورجانې! زه لومړی ډاډه نه وم ، چې دغه خبریال به ستاسې د شبکې وي خو اوس مې چې ستاسې له خولې واوریدل نو ډاډه شوم چې هغه له ستاسې سره کار کوي.
رڼا: څه ستونزه پېښه شوې؟
ښاروال:
تېره ورځ ښاروالی ته راغلی ؤ ماته یې وویل: چې ډېر ښه کارونه مو پیل کړي. ما ورته وویل:
مننه وروره! خو ستاسې رسنۍ له ماسره د کارونو په انعکاس کې مرسته کولی شئ ، او له ماسره اړینه مرسته همدا ده.
په ځواب کې یې راته وویل:
زه مرسته کوم خو!.
ما ورته وویل: مننه! خو یې په کوم ځای کې ده؟
ویې ویل: حق الظهور او حق السکوت خو به راکوې.
ما ورته وویل:
جالب اصطلاحات دي ، خو زه یې والله که په مانا پوهېږم.
ماته یې وویل: د ا څرنګه ښاروال یې ، چې په دې اصطلاحاتو نه پوهیږې ،؟
ما ورته وویل:
خو ته مې پرې پوه کړه. ویې ویل: له تا مخکې ښاروال خو ډېر ښه پوهیده ، چې حق السکوت غږ به مو پرې وکړ سم دستي به یې جیب ته لاس کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیا ورته وویل: هیله لرم چې نیغ په نیغه موضوع ته راشې.
ویې ویل: که د کوم ښه کار کاؤه او موږ هغه ته د رسنۍ له لارې انعکاس ورکاؤه؛ نو په بدل کې باید موږ ته د حق الظهور بدله راکړې او که کوم ناسم کار دې کاؤه او په هغه موږ سکوت کاؤه او له برکته یې ستاسې پرده کیده؛ نو بیا هم حق لرو چې څه راکړې، دې ته بیا حق السکوت وایي.

رڼا:

نو اخېر تا څه ورته وویل:

ښاروال: ما ورته وویل:

زه ډېر افسوس کوم، چې ته د خبریالي سپیڅلې دنده ترسره کوې، خبریال خو د ولس ژبه وي، د ولس اواز وي او د ولس د درد درمان وي. د غلو، مفسدو او خاینانو د جرمونو په وړاندې لکه څراغ داسې وي؛ خو ته دې له دې پاک مسلک څه ډول ناسمه ګټنه کوې؟ ورته ومې ویل که په وس کې مې وای د پوهنتون د فراغت اسناد مې درته په عام محضر کې سوزول او ته مې ترې خلاصولې.

رڼا یې خبره ورپرې کړه، ورته ویې ویل:

ته د هغه په وړاندې کوم ثبوت لرې؟

ښاروال: هو

رڼا: څه ډول؟

ښاروال: زما د دفتر کمرې ټولې خبرې ویډیویي ثبت کړې دي.

رڼا: ته یې ماته په دې......ایمل راولیږه.

ښاروال: سمه ده په سترګو.

رڼا: ور لیږل شوې ویډیو ولیده، کټ مټ هغه خبرې وې، چې ښاروال ورته کړې وې.

رڼا د ویډیو له لیدو وروسته سخته خفه شوه.

سم دستي یې ټلیفون راواخیست خلیل منصف ته یې ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل: له کمرې او وسایلو سره یوځای کابل ته راشه.

خلیل منصف: خورې! خیرت خو به وي؟

رڼا: څه دې، چې واوریدل هغسې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور يې ټليفون پرې کړ، رڼا ته د دفتر ساحه تنګه شوه کمپيوټر يې بند کړ، دسکول يې راواخيست د دفتر ساتونکو ته يې وويل: زموږ يو خبريال له خوسته راځـي شـپه ورکړئ ورته ووايئ، چې سبا رڼا درسره خبرې کوي؛ زه اوس کورته ځم.

سبا سهار رڼا کار پيل کړ، له لنډ مهال وروسته يې خليل هم مخې ته ودريده، سـلام يې واچاؤ. رڼا ورته د کيناستو وويل. هغه هم د ميز پـه خـوا کـې پـه يـوه څـوکۍ کيناست سر يې ښکته اچولی ؤ، يوې ويرې يې په زړه منګولې خښې کړې وې؛ ډير بيړنی ؤ چې د راغوښتو په لامل پوه شي. سپيره مخ يې رڼـا تـه ور واړاؤ، ورتـه يـې ويل: اغلې رئيسې صيب! پوښتلی شم، چې زه مو ولې دلته راغوښتی وم؟

رڼا مسکی شوه ورته ويې ويل: ستا د ښه کار کردګي له امله دې تاد تقدير اراده لرو.

خليل: وغوړيده، رينګی شو بيا يې رڼا ته په هيله مند نظر وکتل ورته ويې ويل:

بيا نو داکمرې او وسائل مو ولې راباندې راوړل؟

رڼا په زړه کې وويل: د غله په غره کې هم ځای نه کيږي، د خپلو کړنو تصوير خـو يې له سترګو نه ورک کيږي.

رڼـــــا : ولايـــــــت کـــــــې څـــــــه حـــــال دی؟

خليل : کراري ده.

رڼا: له خپلې دندې سره څرنګه يې.

خليل: ښه يم اغلې! زموږ او ستاسې دنده خو ډيره سپيڅلې ده، بايد د زړه لـه تلـه يې ترسره کړو او خپل مسلک ته بايد ژمن واوسو.

رڼا: که په خپل دې سپيڅلي مسلک کې څوک خيانت وکړي بيا؟

خليل: بيا نو ګنهګار دی، داسې ګناهګار چې د مسلک له مخې نه ښښل کيږي.

رڼا: نو ته ولې خيانت کوې او له دې سپيڅلې دندې ناسمه ګټه پورته کوې؟

خليل: اغلې رئيسې صيب! زه خپل مسلک ته ژمن يم په ايمانداري خپله دنده سرته رسوم، لاړه شه زما ولايت کې پوښتنه وکړه، که چا يوه ويښته خيانت راباندې ثبوت کړ نو بيا زه ملامت يم.

رڼا: ښه! ته ډاډه يې؟

خليل: هو

رڼا: ته حق سکوت په کوم قانون اخلې، حق الظهور په کوم دليل اخلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیل: رئیسې صیب! دا تور دی.

زما رښتینولي خلک نشي زغملی، دا یوه توطیه ده.

رڼا: شرم دی چې ته هم د رښتینولي خبرې کوې او زه خجالت باسم، چې یـو هـم مسلکه مې داسې گورم؛ د خپل کمپیوټر سکرین یې ورواړاؤ ویـډیو یـې ورتـه پلـې کړه، دې ده او د ښارول بحث پکې پیل شو، خلیل یې په لیدو لکه خورا کمخونـه انسان زیړ زبیښلی وتښتید.

رڼا ورته وویل:

ته څه فکر کوې، چې زه به مې په خپل ژورنالست له ثبوته پرته تور ولگوم او یـا بـه یې له ثبوته پرته راغواړم او له دندې یې گوښه کوم، نه هیڅکله نه.

خلیل: اغلې رئیسې! یوه تېروتنه رانه شوې په دومره وړه تېروتنه دومره لویه سـزا مـه راکوه!.

رڼا: اممممم دا وړه تېروتنه ده، چې د خپل مسلک په زور له خلکو باج اخلې؟ ستا غوندې خلک د خبریالي په سپینه لمن باندې تور داغ دي او د هر پاک ژورنالسـت رنگه همدا ستاسو بې ویجدانـه بـدوی، د هغـوی بـاور لـه منځـه وړی، کـه دوکـه کوئ ،بـل ځـای ورتـه وگـورئ دغـه بـاوري مقـدس مسـلک ولـې بـدناموئ.

خلیل: خورې! ته چې څه وایې هغه ټول سم دي، خو یوه موقع راکړه، وړه خیـل خانه راله غاړې ده، یوازې ماته یې هیله ده، زه ژمنه درسره کوم، چې بیا به داسـې څه نه تکرارېږي.

رڼا: ایا تاسې ته هغه معاش کفایت نه کوي، چې موږ یې درکوو؟

خلیل: کفایت یې کاؤه؛ خو بس خدای ج چې سړی ووهي بیا همداسې کوي.

رڼا: گوره خلیله! ددې ویډیو له مخې مالومېږي، چې تا له دې مخکې ښاروالانو هم دا ډول باج اخیستی ته نور موږ ته د باور وړ سړی نه یې.

خلیل له خپله ځایه پاڅیده، هڅه یې وکړه د رڼا پښو ته ځان واچـوي او لـه کـړې پرېکړې یې تېره کړي؛ خو هغې یې ددې کار مخه ونیوله. خلیل ته یې وویل:

زه تا نشم بښلی، ستا خیانت ښل زما د وس خبره نده؛ خو سـتا د وړو بچیـانو لپـاره دلته په تلویزون کې دنده درکوم؛ پام دې وي چې څلورویشت ساعته زما د نظـارت

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې يې او بل ځل نه يوازې، چې له دندې دې ګوښه کوم بلکې ځـارونوالي تـه دې هم ورپېژنم.

دوباره دې بيا په بچيانو هم زړه نه سوځوم.

د خليل زړه درزا کمه کړه، تښتېدلي رنګ ته يې وينه ورغله او د لاس په نامه دريدو سره يې د تکرار د نه پيښيدو په عاجزه خوله وويل؛ نور ترې بهر ووت.

د خليل له وتو سره يې ټليفون وشرنګيده، ګورې چې شاپور زنګ وهلی؛ رڼا اوکـې کړ د شاپورخبرو ته غوږ شوه. هغه ورته وويل:

ايا زما په مسله کې خو دې ژمنه له ياده نه ده وتلې؟

رڼا : نه! زما ژمنه، ژمنه وي په ياد مې دی ،همدا اوس مې غوښتل، چې دې خپلې ژمنې دپوره کولو دپاره خپله طرحه دې پوه کړم او زنګ درته ووهم؛ .

شاپور : ښه! زه غوږ يم.

رڼا : زه مليحه راغواړم او د پنځوس زور ډالرو د ورکړې خبره ورته کوم ورته وايـم، چې نه محکمه او نه کوم بل اقدام به کوې بس دا واخله، او نور خپه چوپه لاړه شه؛ له دې اړيکې تېره شه، نو که انکار يې وکړ بيا يو بل چانس هم ورکو؛ ځکه چې موږ ته به دا هم ثابته کړي، چې هغه دا اړيکه د پيسو لپاره نه ټينګـوي، هـدف يـې لـه تاسره ښه ژوند تېرول دي او که يې واخيستې نو د هغې جـدايې درنـه پـه همـدې قيمار ارزي.

شاپور :

هغه د بل چانس مېرمن نده؛ د خدای ج لپاره ما ترې خلاص کړه او خپله ژمنه پوره کړه؛ ځکه هغه ما بار بار تللې، هيله کوم يو لک ورکړه خو دا لانجه خلاصه کړه.

رڼا:

زه اوس زنګ ورته وهم او څه مې، چې وويل يوازې هماغه کولی شم بس.

له شاپوره يې اړيکه پرې کړه؛ سم دستي يې مليحې ته زنګ وکړ ورته ويې ويل:

که زحمت نه کېږي يو ځل زما تر دفتره راشه!.

هغې ځواب ورکړ: خير خو به وي؟

رڼا : خير دی، زه درته منتظره يم، هغې د سمه ده په ويلو تليفون پرې کړه او لنـډ مهال وروسته د رڼا په دفتر ورننه وته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی دواړو مخامخ خبرې پیل کړې.
رڼا ورته وویل:
زه په یوه مهمه موضوع باندې درسره خبرې کوم؛ خو شرط به دا وي، چې د تېر په څېر غلطیانې تکرار نه کړې. لکه څرنګه چې د یوه لوستي انسان سره ښایي هماغسې خبرې راسره وکړه، زه د تهمتونو او بې ځایه خبرو په وړاندې حوصله نه لرم.
هغې په دې خاطر، چې د موضوع اوریدو ته ډېره لیواله وه د سمه ده پـه دود سر وخوځاؤ.
رڼا ورته وویل:
ملیحې واده د دوه جوړو د توافق، مینې او یو له بل سره د خوښ ژوند په نیت تـر سره کېږي کنه؟
ملیحه: هو بالکل!
رڼا: او که د زړونو تر منځ فاصله وي، کرکه وي، باور له منځه تللی وي، بیا خو فکـر کوم له دې واده نه، نه واده ښه دی.
ملیحه: خبرې دې ټولې سمې دي؛ خو په څه پورې دې یادې کړې؟
رڼا: ګوره خورې! ستا او شاپور ترمنځ اوس فضا داسې ده، چې یو بل ته نشی نږدې کیدای هغه یا دحقیقت او یا هم د سو تفاهم له امله درباندې باور له لاسه ورکړی.
ملیحه: خلاصه راته ووایه اغلې رڼا!.
رڼا: زه دواړو ته دا ښه ګڼم، چې یو له بله جدا شئ او په خپله خوښه ځان ته د ژوند ملګری وټاکئ؛ ځکه اوس هم سرې وخت دی.
ملیحه: زه هغه په داسې اسانې نه پرېږدم، خلک به څه وایي، زه به خپلو خپلوانو ته څه ځواب وایم، خپلې کورنی ته به څه مخ تورم.
رڼا: زه درته یو وړاندیز لرم.
ملیحه: دڅه شي وړاندیز؟
رڼا: له شاپوره پنځوس زره ډالر درته اخلم، له شاپوره تېره شـه او خپـل ژونـد پـرې جوړ کړه. له دې خبرې سره د ملیحې زړه په ټوپونو شو، ورته ویې ویل:
څه ضمانت دی، چې هغه دومره پیسې ماته راکوي؟
رڼا: ضمانت یې زه کوم، ته به دلته ناسته یې ستا اکونټ ته به پیسې جمعه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مليحه: زه به ستا په وړانديز غور وکړم او سبا به راشم.

رڼا: نه همدا اوس يې وخت دی، بهر ووځه او له کورنۍ سره مشوره وکړه، زما د خبرې ارمان به وکړې. شاپور ستا په وړاندې د خيانت ثبوتونه لري، ثبت شوی غږ لري او په محکمه کې به هم هيڅ لاسته رانه وړې او په دې خو ته له مانه ښه پوهيږې.

ته پوهيږې چې شاپور ولې تيار دی، چې تاته پيسې درکړي؛ ځکه چې هغه نه غواړي خبره لويه شي، خلک خبر شي او ننداره جوړه شي.

مليحه: زه بهر وځم.

رڼا: ته تلی شې، خو ځنډ ونه کړې.

مليحه ووتله، له کور سره د اړيکو نه وروسته بيرته راننه وتله، رڼا ته يې وويل:

زه د اړيکو پريکون ته چمتو يم، چې شاپور غواړي زه سل ځله غواړم اړيکه پرې کړم؛ خو ماته به نيم جايداد راکوي، همدا مې شرط دی کنه، نه يې منم.

رڼا ورته له غوصې نرى مسکا وکړه، بيا يې وويل:

اغلې مليحې! هغه پوهنتون دې ګډ شي، چې ته ترې فارغه شوې يې او حقوق دې ويلي، تا او شاپور تر اوسه رسمي واده نه دی کړي، چې ته په هغه دعوه وکړې او نيمايي حق ترې وغواړې، يوازې کوژده مو کړې او هغه هم کوم رسمي سند نه لري.

ما چې څه درته وويل دا به دې په ګټه وي او که شاپور در سره مقابله پيل کړه؛ نو شايد هر څه وبايلې او تش لاس کورته لاړه شې؛ ځکه هغه ستا د خيانتونو اسناد لري او که هغه محکمه واوري نو ته شايد نه يوازې خپل خاوند له لاسه ورکړې، بلکې د هغو پيسو په ورکړه به هم مکلفه شې چې د هغه له اکونټه مو غلا کړې دي او ان کېدای شي بندي هم شې.

مليحه د رڼا په خبرو وارخطا شوه او فکر يې وکړ په ريښتيا هر څه بايلي نو رڼا ته يې وويل:

ستاخبره منم زه خبره نوره نه اوږدوم؛ خو ماته وخت راکړه يوازې دوه ورځې.

رڼا ورته د هو په دود سر وخوځاؤ او مليحه يې رخصت کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريمه ورځ هم راورسيده، مليحه د رڼا دفتر ته راغله دا ځل يې نفس د پخوا په څير نه ؤ، لږ وړوکی شوی وو رڼا ته يې ويل:

زه چمتو يم، چې له شاپور سره اړيکه پرې کړم.

رڼا : بانکي اکاونټ دې راکړه، چې زموږ مالي مسؤل پيسې درته جمعه کړي. هغې د بانګ اکاونټ ورته له دسکوله راوباسه او لږ شيبه وروسته يې له بانک نه مسېج تر لاسه کړ، چې حق يې په لاس ورغی، له مسج سره مليحه پورته شوه، تر څو د تګ لپـاره ځان چمتو کړي په ولاړې يې رڼا ته وويل:

زه يوه پوښتنه درنه کولی شم؟

رڼا : ولې نه مهرباني وکړئ؟

مليحه :شاپور سم د سرو زرو چرګ دی، چې درز ورکړې طلا تويوي.

زه له اوله پوهيدم چې تا ولې د شاپور سره د نيږدې کيدو دلچسپي لرله

رڼا: ته په څه پوهيدې؟

مليحه: بس تا وګڼله او ما وبايلله

رڼا: مطلب؟

مليحه: ځان دې ناګاره مه اچوه ستا په چلونو زه ښه پوهېږم.

رڼا: د څه شي چل، ته څه وايې؟

مليحه: د شاپور زړه دې په لاس راوړ ستا په سر يې ما غوندې ښکلې نجلۍ پريښوده، تا واک ترې خپل کړی، د هغه روپۍ دي بادوې يې.

رڼا: ګوره خورې! زه او شاپور يوازې د يوه رسنيز دفتر ګډ همکاران يو او بس، کوم څه چې ته فکر کوې داسې څه نشته، تا تېر ځل هم همداسې تېروتنه وکـړه او زمـا عصاب دې راخراب کړل نږدې ؤ، چې د خون ښتنه کړې دې وم.

څه اوس لاړه شه هسې نه، چې نوره مې احساساتې کړې او کومه پېښه رامنځته شي. هغې خپل تېر ياد سترګو ته ودريده، چې د رڼا په ويشتو کوما ته تللې وه؛ نو پرته له څه ويلو روانه شوه.

رڼا غږ پسې وکړ، خپل مال خو دې تر لاسه کړ ايا ماته ثبوت نه راکوې، چې سبا بيـا ستونزه پيدا نشي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحـــــــــــــــه: د څـــــــــــــه شي ثبـــــــــــــوت؟

رڼا کمره راواخیسته او هغې ته مخامخ یې ونیوله ورته ویې ویل دلته ووایه، چـې زه په سالم عقل او په خپله خوښه غواړم د کوژدن اړیکه له شاپور سره له مینځـه یوسـم او د دې کار په بدل کې یې ماته پنځوس زره ډالر راکړل.

هغې همداسې وویل او رڼا ترې ویډیو وکړه.

نوره یې هغې ته اجازه ورکړه او پر خپل مخ لاړه.

د ملیحې له وتو سره یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

زما دفتر ته راشه، هغه هم لنډ مهال وروسته دفتر ته ورسېده.

رڼا ورته وویل:

رڼا هغه څوک ده، چې خپلې ژمنې تر سره کوي؛ نن مې اوږې سپکې شوې؛ ځکه چې له تاسره کړې ژمنه مې ترسره کړه.

د پیسو د ورکړې په وخت کې مې ویډیوي ثبوت هم ترې واخیست؛ خپله کمره یې ورته راوښکله او د هغې اقرار یې ورته وښود.

شاپور:

ډېره مننه رڼا جانې! ماته دې لوی کار وکړ، زه دې د ټول ژوند لپاره احسانمند کړم، زه به دې دغه پور څرنګه ادا کړای شم؟

رڼا : دومره لوی کار مې نده کړی، چې ته فکر کوې، یو عادي څـه ؤ چـې تـرسره مې کړل

شاپور:

اوس کار نیمګړی مه پرېږده اغلې رڼا:

رڼا : نور څه وکړم درته اغلی جناب!؟

شاپور: تا خو زه یوازې کړم.

رڼا په کټ، کټ وخندل ورته ویې ویل:

خو تا غوښتل، چې ځان جدا کړې، دا خو ستا غوښتنه وه.

شاپور: نه موخه مې دا وه، چې اوس یوازیتوب شو او د یوازیتوب ژوند سخت وي.

رڼا: څه سخت وي ولې دا زه یې چې تېروم.

شاپور: ته خو ته یې، ستا غوندې خو هر څوک نشي کیدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: ښه! ډېر توصف مې مه کوه، ووایه دوهم کار څه درته وکړم؟
شاپور: ژوند مې تکمل کړه.
رڼا: ته هم سړی تر کوره ځغلوې، زه نور څه درته نشم کولی، خپل ژوند دې دی او خپل کار.
زه نوره ځم، چې سخته ستړې شوې یم. رڼا له خپل ځایه پورته شوه، چې تر وره ورسیده شاپور ته یې وویل:
ښاغلی شاپوره! تر اوسه زه نه پوهېږم، چې زه څومره معاش لرم، څومره مې ستا روپۍ لګولې دي او همدارنګه د کور د ستونزو د حل په موخه که دې یوې میاشتې معاش راکړئ نو بده به نه وي.
شاپور له جیبه دې بانګ کتابچه راوباسله په سپینه ورقه کې یې لاسلیک وکړ رڼا ته یې په ګوتو کې ونیو ورته ویې ویل:
دې ورقې په سپین ځای کې دې چې څومره روفۍ په کار وي ولیکه بانګ ته یې ویسه او وایې خله .
رڼا : زما له بانکې چیک سره کار نه شته او نه مې خوښیږي، چې وړیا پیسې واخلم ، څومره مې چې حق وي هغه راکړه.
شاپور: جیب ته لاس کړ یولک افغانۍ یې راوباسلې، رڼا ته یې وویل:
دا دې د یوې میاشتې معاش دی.
که کم وي او ستونزې دې نه پرې حل کېږي نو ویلی شې، چې نور یې هم درته لوړ کړم؟
رڼا: ته که ډېرې پیسې لرې غریبانو ته یې ورکړه، چې دعا درته وکړي، ماته مې له کاره ډېرې پیسې مه راکوه!. دا پنځوس زره بیرته واخله، زه چې څومره کار کوم دغه پیسې، چې وا مې خیستې هم پرې ډېرې دي.
پیسې یې په دسکول کې کېښودې، نور یې حرکت وکړ. شاپور غږ پسې وکړ، حلیمه خور دې په کور کې یوازې پریښې ده؟
رڼا: هو ولې دې داسې پوښتنه وکړه؟
شاپور: یانې ستونزمنه ده، چې هغه تل په کور کې یوازې واوسي، سبا یې دفتر ته درسره راوله، ساعت به یې هم تېر شي پام به یې هم په بله شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا يې دغه کار خوښ کړ او د خواخوږي مننه يې ترې کړه، ورته ويې ويل:
مننه شاپور جانه! تا خو د پېژندګلوي له پيله زموږ سره خواخوږي ښکاره کړې ده، په هره ستونزه کې راسره يې دغه کار زما هم خوښ شو حليمې ستر غم ليدلی ښه نظر دې راکړ، سبا يې دلته له ځان سره راولم .
رڼا کورته لاړه، دروازې ته په داخليدو سره يې خور حليمه جارو په لاس په انګړ کې ولاړه وه، د حويلۍ د جارو کولو نېت يې درلوده. رڼا خپلې کشرې حليمې خور ته غاړه ورکړه بيا يې ترې وغوښتل، چې يو ښه تريخ چای ورته دم کړي، هغې لږ وروسته د څو چاکليټو سره د شين چای پياله د رڼا په مخ کې کېښود. حليمه يې هم په خوا کې کېناسته؛ رڼا د هغې په اوږه لاس واړاؤ، ورته ويې ويل خورجانې! هيڅ د يوازيتوب احساس ونه کړې زه درسره يم، اوس دې زه مور، پلار، ورور او هر څه يم.
حليمه يې په خبرو مسکی شوه رڼا ته يې وويل:
همدومره مې زړه درباندې ډاډه دی، ته مې هرڅه يې او له تا پرته به ځان ډېر يوازې راته احساس شي.
رڼا : زه هيڅکله تا يوازې نه پرېږدم.
حليمه: خو ته به واده نه کوې؟
رڼا: نه زه واده نه کوم.
حليمه: ولې دا ښکلې ځواني همداسې زړوې؟
رڼا: نه همداسې يې نه زړوم، د خلکو په خدمت کې يې زړوم.
حليمه: ايا هغه مېرمنې، چې واده کوي، هغه بيا خدمت نشي کولی؟
رڼا: کولی يې شي، خو لومړی تا ودوم بيا به ګورو.
حليمه: خورې! په کور کې ډيره تنګ شوې يم .
رڼا: سبا دې دفتر ته ولم هلته به دې ساعت هم تېر وي او که هغه ځای دې خوښ شوه بيا دې هره ورځ له ځان سره ولم.
حليمه: خورې! ښکلی کار به وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: شاپور ته دې خدای ج خیر ورکړي، دا نظریه خو هغه راکړه، کنه زه دې دلته یوازیتوب ته ډېره ځوریدم؛مکتبونه هم رخصت دي نه پوهیدم چې څه درسره وکړم.

حلیمه: شاپور ورور مې ډیر ښه سړی دی.

رڼا: هو بد نه دی.

حلیمه: ایله همدومره؟

رڼا: ولې شهزاده ورته ووایم، د سلامي سلوټ ورته وکړم؟

حلیمه: مسکی شوه، رڼا ته یې وویل:

شاپور له مورِ سره ډیر ښه کړي، لکه زموږ د کور غړی چې وي، زموږ غم یې خپل غم بللی، څرنګه یې په روغتون کې ستا پالنه وکړه، د مور او خور د خیرات او سقاط ټول لګښت یې له خپله جیبه وکړ، د احسان اړولو لپاره یې هم دوباره خبره یاده نه کړه، چې ما دا خیر در رسولی.

رڼا: هو له هغو نېکیو یې سترګې نشو پټولی؛ خو پرون ما هم داسې یو کار ورته تر سره کړ، چې له ده یې لاره ورکه کړې وه.

حلیمه: دا نو څه ډول کار وو، چې له ده یې لار ورکه کړې وه؟

رڼا: بس په یوې غلې اوښتی وو او ما ترې خلاص کړ.

حلیمه: زه پوه نشوم.

رڼا: خورې! یوې انجلۍ ددې لپاره ورسره کوژده کړې وه، چې دده په مال او دولت باندې ولکه ولګوي، شاپور هم ډیر وروسته پرې پوه شوی وو. یوه ورځ یې له ما نه مرسته وغوښته او ما هم ژمنه ورسره وکړه، بس د تل لپاره مې ترې خلاص کړ.

حلیمه: توبه خدایه که نړۍ له ښو خلکو ډکه ده، له بدو هم خالي نده.

بیا خو دې د شاپور زړه ګټلی دی.

رڼا: څه، څه خپله څپیړه یې پورته کړه، حلیمې ته یې وویل:

ته په دې وختو کې ته ډېره سپین سترګې شوې یې، که بیا دې داسې بې ادبي وکړه، مخ دې درته پړسوم.

حلیمې د تسلیمي غبرګ لاسونه پورته کړل په خندا، خندا کې یې وویل:

خورې! خورې! ومې نه وهې، بیا مې دې توبه وي، داسې نه وایم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خویندو تر منځ ټوکې تر هغو روانې وې، چې د دواړو سترګې له خوبه سره ورغلې تر سهاره په ژور خو ب ویدې وې چې خوب یې پوره شو راپاڅیدې .

له لمانځه او چای څښلو وروسته دواړه تر دفتره ورسیدې.

رڼا او خور یې حلیمه په دفتر کې کیناستې، لا سمې دمه شوې نه وې، چې شاپور هم د دروازې په ټک ټک له دوی د داخلیدو اجازه وغوښته!. شاپور، رڼا ته وویل: ډیر ښه دې وکړل، چې حلیمه خور دې راوسته دلته به لږ ارامه شي ساعت به یې تېر شي، خوارکۍ ډېر غمونه ولیدل؛ مننه! چې زما خبره دې ومنله

رڼا یې په خبره مسکۍ شوه، شاپورته یې وویل:

کله، کله خو دې خبرې د منلو وړ وي. شاپور یې په خبره احساساتي شو له ځان سره یې ورو وویل: کاش زما داخبره هم ومنې، چې زه مینه درسره لرم.

رڼا یې دا خبره وانه وریده؛ خو احساس یې کړه چې شاپور څه وویل. لـه هغـه یـې پوښتنه وکړه شاپوره! تا څه وویل؟

شاپور: نه هسې څه مې ندي ویلي.

په دې وخت کې د دروازې ساتونکی راغی رڼا ته یې وویل:

د جلسې په خونه کې خبریالان درته له پخوا په انتظار دي، که خلاصه شوې یاسـت ورشئ!. رڼا تندی وواهه ویې ویل:

اه دا خلک خو زما له یاده وتلي ؤ، له خونې د وتو په وخت کې یې شاپور ته وویل: زه لاړم تاسې حلیمې ته چای راوغواړئ، زه هم په یوه ساعت کې راخلاصـېږم، رڼـا لاړه او حلیمه له شاپور سره د رڼا په دفتر کې پاتې شوه.

شاپور حلیمې ته چای راوغوښـت، پیـالې ډکـې شـوې. شـاپور، حلیمـې تـه مـخ ورواړاؤ،ویې ویل:

ستاسې دلته راغوښتل زما طرحه وه.

حلیمه: هو رڼا خور مې راته وویل، تا خو له مور سره د کورنۍ د غړي په صـفت پـه ستونزو کې ونډه اخیستې، مور مو نیکي نه هیرؤ، زمور څومره خپلوان دي، ټولو د ستونزو پر مهال له مور تیښته کړې، لرې رانـه اوسـېدلي؛ خـو تـه وې چـې زمـور ستونزې دې خپلې ستونزې ګڼلې او تل راسره د سیوري په ډول مل یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: نه خورې! ما هيڅ هم ندي کړي زه دې دومره توصيف وړ نه يم، دا چې تاسې زما کوچنۍ مرستې دومره لوی ګڼئ دا ستاسې لويي ده.

حليمه: نه شاپوره وروره! ستاسې مرستې زموږ په زړونو کې د کاڼي کرښې دي او ما خو په هغه روغتون کې ژمنه درسره وکړه، چې د رڼا د بستر په څنګ کې ولاړ ؤ، که زما وينه مو هم په کار شي نو ژمنه کوم نه يې دريغوم.

شاپور: خورې! هيله کوم نور په دې اړه خبرې نه کو، ما څه نه دي کړي.

حليمه: ښه دا خبرې به پرېږدو زما يوې پوښتنې ته ځواب راکوي؟

شاپور: هو ولې نه!

حليمه: کله چې رڼا په روغتون کې بستر او په کوما کې وه زه درغلم ته د رڼا د بستر په خوا کې ناست وې د رڼا لاس دې په خپل لاس کې نيولی او سر دې له پاسه پرې ايښی ؤ.

کله چې زما په راتګ پوه شوې او زما د پښو ترپا دې واوريده، سر دې راپورته کړ ماته دې وکتل سترګې دې له اوښکو ډکې وې، نو ايا زه په دې راز پوهيدلی شم؟

شاپور: هسې خورې! کومه خبره نشته.

حليمه: شاپوره وروره! ماته خو دې خور وويل، ته له خپلې خوره کوم څه پټوې؟

شاپور: نه، نه

حليمه: نو ووايه کنه

شاپور: نو څه ګټه به ورسوې؟

حليمه: ولې؟

شاپور: بس هسې

حليمه: يانې چې ستاسې او د رڼا خور تر منځ يوازې د دفتر د کارکونکو په ډول خواخوږي ده او بس؟

شاپور: نه

حليمه: نو څه دي؟

شاپور: خورې! رڼا مې ډيره خوښيږي، د دې نړۍ تر ټولو ښه انسان دی، د فرښتې په څېر زړه لري، لومړنی انسان دی، چې له ظاهر نه يې باطن ښکلی دی، لومړنۍ مېرمن ده، چې له ځانه د هغې په وړتيا سپيڅلي احساس او هيوادنۍ مينې ډير

(c) ketabton.com: The Digital Library

باورلرم. که ظاهراً هغه د ښکلا یوه بیلګه ده د هغې غیاب هم له ظاهر لا ښه دی. زه د رڼا په څېره دومره نه یم مین لکه د هغې په فکر، د هغې په احساس د هغې په پاک زړه، چې مین یم.

حلیمه: نو ایا کله دې هم خپل احساس ورته څرګند کړی دی؟

شاپور: نه

حلیمه: ولې؟

شاپور: هغه مینې کولو ته وخت نه لري، هغه د خپل ژوند د جوړولو لپاره فکر هم نه کوي. د هغې ټوله مینه له خپل هېواد سره ده، د خپل ولس سره دومره خواخـوږي لري، چې ځان یې هېر کړی، د ځان په کیسه کې هم نه ده.

هغه د ولس د ښېرازۍ لپاره هرې قرباني ته چمتو ده؛ ته ددې شاهده یې، چې څو وارې یې د خپل ولس لپاره ځان د مرګ خولې ته ورکړ؛ خو خدای ج یې دانـه نـه وه ختمه کړې. په هېواد کې د ټولنیز عدالت لپاره یې خپله مور، خـور او ورور لـه لاسه ورکړل او دا درانه غمونه په پټه خوله زغمي.

د خلکو په مخ کې داسې تمثیل کوي چې غمونـو او د کـورنۍ دغـړو پـه لـه لاسـه ورکولو دومره نده کمځواکه شوې ،خو چې یوازې شي ،په چیغو او بدو ورځو یې د هوا مارغان ژاړي

هغه بله ورځ په خپل دفتر کې یوازې وه، له امنیتي کمرې مې لیدله لکه د باران پـه شان یې اوښکې له سترګو تلې، داسې کلیمات یې له ځان سره ورو، ورو تکـرارول، چې د تیرې زړه یې هم نرماوه.

ویل یې: و زما خوږې مورکۍ! څرنګه بې دیدنه رانه لاړې، څرنګه په ناروغتیـا کـې دې کډه رانه وکړه او د تورو خاورو میلمنه شوې، څرنګـه یـې ټوټـه، ټوټـه راتولـه کړې، څرنګه له خدای پاماني پرته رانه لاړې. و زما کوچنی وروره! زما نازولیه وروره! تا خو دردونه نشو زغملی، تا خو به یخ شمال ته هم ژړل دا ټپي، ټپي وجود به دې څرنګه زغملی وي.

خپل دوسمال یې ټول په اوښکو لوند شو، بیا به یې یوه او بل طرف ته وکتل، چـې څوک یې دا کمزوري ونه ګوري، له ځان سره به په خبرو راغلـه، زمـا ارمـان جنـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې تاسې خو زما لپاره ځانونه سپر کړل، زما د وژل کېدو په بدل کې مـو خپـل ژوند حق ته وسپاره، زه به څرنګه ځان وبښم.

کله، کله به يې داسې الفاظ هم کارول، چې که د اسمان مرغانو اوريدی هغوی بـه هم ورسره اوښکې تويولې.

له دې خبرو وروسته شاپور له ځمکې سره ګنډلی سترګې راپورته کړ؛ د حليمې پـه لور يې په لمدو سترګو ور وکتل.

د هغې هم په مخ شل ځايه اوښکې راروانې وې، شاپور ورته وويل:

رښا مينه نه کوي او نه وخت ورته لري.

حليمه: دا رښتيادي، چې ځينې کارونه له انسانانو د بوختياوو اوپېښو لـه کبلـه هېـر وي؛ خو که ور ياد کړل شي بيا يې تيت او فرق فکر راټوليږي او اقـدام تـه چمتـو کيږي.

شاپور: رښا دومره اغيزناک ستوری لري، چې سل زړونه هم يو کړم ددې جرئـت نـه لرم، چې هغې ته دې دا ډول يادښت جوګه شي.

د هغې مخ ته په کتو له سرې هر څه هير شي.

حليمې خورې! تا هغه ژمنه په ياد ده؟

حليمه: کومه ژمنه؟

شاپور: چې راته و دې ويل: که زما وينه دې هم په کار وي، نه يې درنه دريغوم.

حليمه: هو په ياد مې ده.

شاپور: وينه دې خدای وساته؛ خو د رښا په لاسته راړولو کې مرسته راسره وکړه.

زه له هغې پرته ژوند نشم تېرولی.

حليمه: رښا که د اوسپنې څپلۍ هم زړې کړي له تا ښه انسان نشي- پيـدا کـولی، زه درسره ژمنه کوم، چې رښا به ستا کور رڼا کـوي، هغـه سـتا لپـاره جـوړه شـوې ده. ستاسې مزاج خواخوږي، احساس او هر څه يو ډول دي.

خو اوس ته پوهيږې، چې موږ سخت غم ځپلي يو؛ لږ څه وخت ته اړتيا ده، چـې دې خبرې ته زمينه برابره شي، که بې وخته يې ياده کړو، کيدای شي هر څه رانـه خراب شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : سمه ده زه یې هم اوس مناسبه نه بولم، زه د رڼا لپاره کلونه، کلونه هم انتظار کولای شم. زه په دې هم ویاړم، چې رڼا زموږ په دفتر کې کار کوي، زه په غیاب کې د هغې په نوم مبین وم، د هغې په کړنو مبین ؤم؛ خو کله چې تصادفاً ورسره مخ شوم هغه زما د ژوند تر ټولو ښه پیل ؤ. زه په رڼا ډېر باور لرم، له ځانه هم ډېر پرې ډاډه یم؛ ځکه خو مې خپل ریاست هغې ته پرېښود. هغه له ما په کار ښه پوهېږي، له ما خپل مسلک ته ډېره ژمنه ده.

حلیمه: شاپور وروره! یوه پوښتنه وکړم؟

شاپور: ولې نه، ویې کړه.

ایا تا خو ریاست رڼا ته د هغې د جلبولو لپاره ندی ورکړی؟

شاپور وخندل بیا یې وویل:

نه ما دا کار د هغې د پاملرنې خپلولو لپاره نده کړی؛ ځکه چې زه هغه پېژنم، د هغې فکر په داسې شیانو نه جلبېږي، چې هغې ته ارزښت نه لري، هغه ما مجبوره کړې، چې ریاست وکړي، کنه د هغې اسرار ؤ، چې خبریالي وکړي، هغه له خبریالي سره دومره مینه لري، چې اوس هم کله، کله خپله دې راپور جوړولو پسې ځي او په ما یې دا شرط ایښی ؤ، چې له ریاست سره به خبریالي هم کوي.

د رڼا مې دا ځانګړتیا ډېره خوښېږي، چې مادیات یې د ارزښتونو لپاره له پښولاندې کړي دي.

څه وخت وړاندې مې د هغې معاش یو لک افغانۍ کړ، خو هغې پنځوس زره ترې واخیستې او نورې یې بېرته راستنې کړې.

ماته یې وویل:

زما له کاره چې ترسره کوم یې، دغه پنځوس زره هم ډېرې دي.

دوی خبرې کولې، چې رڼا هم راښکاره شوه دفتر ته راننه وته، حلیمې ته یې وویل: هله خورې! یوه پیاله چای ماته هم واچوه ستړې شوم، هغې چای ورته واچاؤ او بیا یې د شاپور په لور مخ ور واړاؤ ورته ویې ویل:

شاپوره! حلیمه ډېره راباندې ګرانه ده، اوس خو مې د کور یوازنۍ هیله همداده. که خدای مه کړه که په دې خور مې هم څه وشي نو زه بیا ژوند نشم کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: حلیمه خور! په ما هم ډېره گرانه ده، ډېره کېمینه نجلۍ ده، زه خو دومره نه وم ورسره بلد خو چې اخلاق مې ولیدل نو خورا ښه انسان دی
دوی خبرې کولې، چې د دروازې ساتونکی راننه وت، رڼاته یې وویل:
یوه ځوانه مېرمن راغلې، وایي له رڼا سر کار لرم، اجازه ورکوې، چې راشي؟
رڼا : دایوه پیاله چای دې وڅښم، دوه ساعته مسلسل مې خبرې وکړې ورته ووایه لږ وروسته دې راغواړم.
ساتونکی ووت، مېرمنې ته یې وویل:
رڼا یوه پیاله چای څښي، تاسې لږ صبر وکړئ.
مېرمن وویل:
شاید زه غلطه شوې یم، زه چې کومې رڼا ته راغلې یم، هغه دغه رڼا نده ماته د رڼا اصلي ادرس راکړه
ساتونکي وویل: خورې! خبریاله رڼا ښيې؟

ــــ هو هغه ښیم.
ساتونکي : هغه همدا رڼا ده.
مېرمن: نه دانه ده، هغه رڼا چې په اړه یې ما اوریدلي دومره بې پروا نه ده، چې بهر دې ورته خلك له ډك زړه او دردنو سره ناست وي او دا دې ارامه چای څښي
رڼا هم له کړکۍ د ساتونکي او مېرمنې تبادله شوې خبرې واوریدې، غونی یې څیـږ شو ، ستونی یې سره ورغی، سترگې یې له اوښکو ډکې شوې
له ځان سره یې وویل:
واه رڼا! ته د خلکو باور ته وگوره او ته ستا دغه بې پروایي ته وگوره.
چای دې ماته زهر شي، هر گوټ دې راته وینه وچه کړي، ما ولې دې بېچاره ته په چای د وخت ضایع کولو سره درد ورکړ: ژر ووته او ناهیلې روانه مېرمن یې له لاسه ونیوله، ورته ویې ویل:
خورجانې! ښښنه غواړم، زه رڼا یم ډېره ستړې شوې وم؛ ما وویل چې یوه پیاله چای به مې ستړیا وباسي، ما فکر نه کاؤه، چې تاسې به دومره ببړنۍ ستونزه وي؛ خـو مـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېروتنه وکړه، عمر مې دې ستا شي ته مه خفه کېږه په راتلونکي کې به داسې بېغوري نه تکرارېږي. راځه چې دننه خبرې وکړو.

هغه هم د رڼا له خبرو اغيزمنه شوه، پرته له کوم دليل ور سره يوځای د دفتر په لور روانه شوه.

په دفتر کې دواړه سره کېناستلې.

رڼا له ځوانې مېرمنې وپوښتل: خير خو ؤ، چې دلته مو پېښه راوکړه؟

مېرمن: په ژړا شوه ويې ويل:

خير چيرې ده. زه يوه بېچاره کونډه يم، مېړه مې په يوه چاودنه کې مړ شو وړه خېلخانه راته پاتې شوه، د کور مسؤليتونه زما په غاړه شو، يو څه وخت مو د ميړه په پاتې شويو پيسو ګذاره وکړه، وروسته ورو ورو حلقه راباندې تنګېده، نو اړ شو له خپل کوره ووځو او کور بل چاته په کرايه ورکړو. هغه کرايه د ماشومانو خوراک او پوښاک کړو؛ موږ په اطراف کې د مېړه ميراثي ځای ته لاړو، اوس زموږ په کور يو زورور نه وتلی، ډېر پيسه دار او د بيت المال توسن دی لوې لوې واسطې هم لري، په محکمو کې يې زما د کور جالي اسناد جوړ کړي، هر چېرې پيسې او واسطې کاروي زموږ غږ څوک نه اوري، هرې محکمې ته چې لاړه شم اسناد بيرته په مخ رااولي.

رڼا: تاسې کومو کومو ځايو ته مراجعه کړې؟

مېرمن: خورې! څارنوالي، محکمه، وکيلان، والي او قومندان ټولو ته مې جولۍ غوړولې؛ خو څوک مې په خبره غوږ نه ګروي، په ژړا پورې مې خاندي، پسخند راپورې کوي، وايي: موږ د قومندان سپين ګل په وړاندې نه شو دريدلی؛ هغه د چا په خون هم ندی بند، ټول وای موږ د هغه زور نه لرو.

رڼا: خورې! ته مه خفه کيږه، که ستا په حق مسؤلينو غوږونه کاڼه کړي وي، زه به يې د غوږو ګنې پردې به لړزان راولم، ته دعا کوه چا، چې ناغېړي کړې د اسمان ستوري به درته پرې حساب کړم، د عزت خطې به يې وباسم، نوم او دغه جاهل غرور به يې ستا پښو ته ټيټ کړم.

دا مې له تاسره ژمنه ده،او دا دې يوې پښتنې خبريالې ژمنه ده

مېرمن: خورې! زما يتيمان څوک نه لري او نه يې څوک په کيسه کې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: مه خفه کیږه! ستاسې یتیمان زما وروڼه او خویندې دي، زه سر له سبا لاس په کار کېږم، زما چې څه له لاسه کېږي نه یې سپموم، بس ته یوازې دعا کوه.

په سبا ورځ رڼا د دفتر مهمې جلسې بلې ورځې ته معطل کړې، کمره مین یې له ځان سره روان کړ. لومړی یې له کوره انځور واخیست بیا یې د کونډې مېرمن خبرې ثبت کړې، له هغه وروسته یې له ځان سره محکمې ته هغه اسناد او قوالې واخیستې، چې څو ځلې یې د کونډې مېرمن په مخ ور ویشتل شوې وې.

اسناد یې د محکمې مشر قاضي ته په مېز کېښودل، هغه ته یې وویل:

ایا ته پوهیږې چې د عمر او عثمان د قضا په څوکۍ ناست یې؟ ایا پوهیږې، چې د هرې پرېکړې ځواب به خدای ج ته ورکوې؟ ایا د بې وزلو په وړاندې بې انصافي دې نه ځوروي؟ ایا مرګ دې هیر دی، چې یوه ورځ به عزرائل روح درنه اخلي؟

د محکمې مشر رڼا ته په حیراني سره وکتل، هغې ته یې وویل

اغلې لورې! څه شوي لومړی خو ستونزه راته ووایه، چې څه پېښه ده، وروسته د ماشین د بخۍ په څېر چلانه شه او بیا بل چاته د خبرو وار هم مه ورکوه.

رڼا: تاسې به خدای ج ته څه ځواب وایئ، چې تاسې د عدالت په څوکۍ ناست یاست او یوه یتیمه کورنۍ په خپل کور کې بې کوره ګرځي؟ در په در دروازې ټکوي؛ خو څوک یې غږ نه اوري، ان تر تا هم رارسېدلي دي.

دمحکمې رئیس: لورې! ایا کور یې چا ترې غصب کړی؟

رڼا: هو

دغه بې چاره کورنۍ د ظاهرشاه د وخت اسناد لري، خو اوس یو زورواکی، ټوپک مار او غاصب په دغه کور ترې ننوتی او جالي قبالـه یې جوړه کړې. وکیلان، وزیران، قومندانان او... پېژني او هغه ځای کې چې د پیسو اړتیا وي پیسې کاروي ،تر څو ددې کورنۍ دعوه باطله او دغه بېچاره کورنۍ دې په خپله دعوه کې مات کړي.

اوس ما له دغې کورنۍ سره ژمنه کړې، چې زه به مو خپل حق ته رسوم.

د محکمې رئیس: لورې! زه درسره په دغه موضوع کې لکه د سیوري په ډول ولاړ یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خداى ج شاهد دى، چې زه د لومړي ځل لپاره په دې پېښه خبرېږم، له دې مخکې ماته چا ددې دوسيې نه دي ويلي.

رڼا: زه نن شپه په تلويزون کې دغه موضوع د هېواد په سطحه مشهوره خپرونه، چې پلټنه نومېږي، څيړم؛ هغه خپرونه رئيس جمهور هم اوري، زه ډاډه يم، چې حق به حقدار ته وسپارل شي. که چا پکې غفلت کړى وي اويا هم په دې ټګي برګي کې لاس لري انشاالله، چې قانون ته به ځواب ووايي.

د محکمې رئيس: لورې! ته دا موضوع مه رسنيزه کوه؛ زه ډاډ درکوم، چې دې يتيمانو ته به حق رسيږي؛ که بيا ونه رسيده نو کولى شې، چې خپرونه پرې جوړې کړې، رسنيزه يې کړې او ګردي ميزونه پرې ونيسې.

رڼا: په خپرولو يا نه خپرولو باندې به زه تصميم ونيسم؛ ځکه هغه زما مسؤليت دى او هغه چې ستا مسؤليت دى هغه ته وکړه؛ زه سبا راځم ته بايد دا موږ ته واضح کړې ، چې په دغه قضيه کې څوک لاس لري، چا جالي اسناد جوړ کړي او څوک دې باطل پلوي دي.

رڼا راووته زړې مازديګر ؤ، دفتر ته يې ځان راورساؤ. پلټنې خپرونې ته يې خپل چمتو والى پيل کړ؛ پروګرام يې برابر کړ. ماښام د هېواد د ډېرو کتونکو او خوښونکو خپرونه، پلټنه پيل شوه.

سمه خوله يې لګوله، راپور او پلټنه دومره زوروره او غمجنه، له مظلوميته ډکه جوړه وشوې وه، چې د هر کتونکي له سترګو يې اوښکې وبهولې، د ناوې کونډې مظلوميت او له هغې سره شوى ظلم پکې په رښتوني ډول انځور شوى وو.

خپرونه د تمې خلاف رئيس جمهور وانه وريده، چې بيړنى اقدام وکړي، خو د سترې محکمې قاضي القضات ته د تلويزون په سکرين مخې ته تېرېده؛ هغه له اورېدو سره موضوع ته يو تحقيقاتي ټيم د څيړنو لپاره وګماره.

د اړوندې محکمې رئيس ته يې زنګ وکړ؛ ورته ويې ويل:

بې کفايتي او فساد مې ليدلى ؤ خو دومره نه. چې اوښ په بډه وهي؛ تاسې خو زما دنده هم تر پوښتنې لاندې راوسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که رئیس جمهور خبر شي، زما باور به هم ورته صفر شي، مخکې له دې چې دغه کار وشي لنډ راته ووایه، چې په دې قضیه کې څوک مقصر ـ دي؟ چا جالي اسناد جوړکړي او د چا لاس پکې دی؟

هغه ځواب ورکړ:

جناب عالي! ما پلټنه وکړه؛ په دې کار کې درې قاضیان او زما مرستیال دخیل دي.

قاضي القضات: په بیړه یې ماته نومونه ووایه!.

هغه نومونه ورته څرګند کړل. قاضي القضات ورته کړه:

ددې کسانو د نیولو امر اوس صادروم ته مې؛ ځکه پرېښودې، چې تر سبا کور تخلیه کړې، که ستونزه وه د حوزې نظامي ځواک وکاروه!. تر سبا باید کونډې مېرمنې ته کور وسپارل شي، تر څو دغې رسنۍ ته د دوهمې خپرونې چانس په لاس ورنه شي، که دا تلویزون والو دوهمه خپرونه هم جوړه کړه نو د عزت خطې به مو وباسي.

رئیس : سمه ده صیب! سبا تر لسو بجو به کور تخلیه شي.

رئیس سم دستي رڼا ته زنګ وواهه، ورته ویې ویل:

خورې! کور تر لسو بجو تخلیه کېږي، هغه کونډې مېرمنې ته ووایه، چې کور تسلیم کړي، هیله مو داده، چې نور زموږ شاه پرېږدې.

ځکه چې ددې قضیې په تور مو څلور نفره، زما د مرستیال په شمول د سترې محکمې په امر ونیول اوس په بند کې دي.

د رڼا له خوښې په سترګو کې اوښکې راغلې، په زړه کې یې د خدای ج شکر وویست، بیا یې رئیس ته وویل: رئیس صیب!

سبا زه له کونډې مېرمنې سره درځم تر څو، چې هغه خپل کور ته ننوتلې نه وي، هغې ته د کور کیلي نه وي ورکړل شوې، تر هغو زه د دې مسلې شاه نه پرېږدم.

رئیس : ته بې غمه اوسه!. ستا د سترګو په وړاندې به دا کار کېږي، ستا دکمرې په تصویر اخستو سره به هغې مظلومې ته د هغې امانت سپارل کېږي.

رڼا ټلیفون پرې کړ، له خوښیو په جامو کې نه ځایده؛ ځکه هغې له کونډې ښځې سره د هغې حق ته دې رسېدو ژمنه کړې وه او ژمنه رڼا ته له خپل ژونده هم مهمه وه.

سمدستې یې کونډې مېرمنې ته ټلیفون وکړ ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې! زيرى.
ـــــــــــرڼـــــــا جـــــــــانې! د څــــــــه زيـــــــــــرى؟
رڼا: سبا به درته کور وسپارل شي.
کونډه مېرمن: رڼا خورې! کله به مې بخت دومره کار وکړي. زه دا درې کالـه پسـې سرگردانه يم، يو قدم هم مخکې نه يم تللې اوس به چېرې په يوه ورځ کـې راسره د خپل کور سپارلو دومره لويه پېښه وشي.
رڼا: ولې ته دې خپلې خور رڼا په اراده باور نه لرې؟
کونډه مېرمن: زه مې په رڼا ډېر باور لرم که مې په تا باور نه درلودی؛ نـو کلـه مـې خپل عرض دروړ، خو اوس زه ډېره مايوسه شوې يم، زما غريبې اواز څـوک اوري؟ کله به مې بخت دومره کار وکړي، چې زما د يتيمانو حق له دې ظالمه راته واخلي.
رڼا: خور جانې! سبا نهه بجې زما دفتر ته راشه همـدا اوس راتـه ستاسـې د اړونـدې محکمې رئيس زنگ وواهه، هغه وويل: چې په پېښـه بانـدې قـاضي القضـات خـبر شوی، هغه جدي امر کړی چې کور بايد اصلي حقدار تـه وسـپارل شي، زه درسره ټوکې نه کوم.
کونډه: خورې! رب دې خپلو هيلو ته ورسوه، رب دې لکه ابـرهيم ع پـه اور کـې وساته، رب دې غم مه راوينه، زه به نن شپه تهجد لمونځ وکـړم او تاتـه بـه دعـاوې وکړم.
رڼا يې په دعاوو امين ووايه او بيا يې ټليفون پرې کړ.
له دې وروسته رڼا کور ته لاړه ډېره مطمينه ويده شوه؛ ځکه چې د خير کار سړي ته لوی سکون ورکوي، داسې سکون چې په بل شي کې نه موندل کېږي.
سبا سهار دفتر ته په رسېدو سره کونډه مېرمن هم ورته د دفتر مخې ته منتظره ناسته وه. هغه يې له ځان سره دفتر ته دننه کړه چای يې ورته راوغوښت؛ هغې تـه يـې د ډاډ خبرې پيل کړې، ورته ويې ويل:
خدای ج له موږ سره دی، خدای ج د حق پلوي کوي، ودې کتل چې موږ وگټلـه همدا نن به تاسې ته کور سپارل کېږي.
کونډه مېرمنې چې ډېر دردونه گاللي وو لا يې چا د مظلوميت اواز نه وو پورته کړي، رڼا ته په هيله مندي نظر وکتل، سترگې يې پورته کړې ويې ويل: رڼا گلې! زمـا زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته خو نه لوېږي، چې هغه زورور به مور ته کور راکړي، هغه له خدايه نه ډارېږي، هيڅ زړه سوی په زړه کې نه لري؛ خو که تاسې خبره رښتيا شي، ما به وګټې. ما او اولادونه به مې په بيه واخلې، مور به دې په ټول ژوند کې احسان مند شو او زما لپاره به يوه اتله شې، داسې اتله چې زما په زړه کې به د هغې نوم د کاڼي کرښې په څېر ليکل کېږي او زما تر وروستۍ سلګۍ به هم راته ياد وي.

رڼا: نن به هغه زورور خامخا تاته کور پرېږدي، که هغه زورور دی، له هغه لوی زورور لرو، هغه زمونږ پلوي کوي. که هغه نن کور خالي نه کړې نو قسم کوم، چې د اسمان ستوري به درته پرې وګڼم؛ دوی خبرې کولې، چې د محکمې رئيس رڼا ته زنګ وواهه.

رڼا ته يې وويل:

رڼا جانې! تاسې چېرته ياست. له تاسې سره د ژمنې سره سم کور خالي شو، هغه ټوپکسالار له زوره کار اخيسته؛ خو مونږ د نهمې حوزې نه مرسته وغوښته هغوی يې کالي بهر راوغورځول او د ښاروالي موټرو ته يې واچول اوس ستاسې کور د سرتېرو په واک کې دی، لس بجې ځان راورسوئ، چې د رسنيو په مخ کې هغې کونډې خور ته کور وسپارو.

ددې خبرې به اوريدو دې رڼا له خوښي په سترګو کې اوښکې راغلې، د کونډې مېرمن په هيله مندو سترګو کې يې سترګې ونيوې ورته ويې ويل:

مادرته نه و ويلي، چې نن به مور ته کور سپاري؛ دا دی زنګ يې وواهه، وايي: د کور تسليمي ته راشئ، بيا يې رئيس ته وويل:

مننه رئيس صيب! سلامت اوسې، کونډه خورکۍ زما سره دی اوس در روانېږو.

لس بجې يې له کيلي او يوه بل داسې تائدي سند سره رڼا او کونډې ته کور وسپاره، چې پکې ليکل شوي وو: هغه کس په ناحقه د دوی په کور دعوه کړې وه، د دې کور اصلي مالکه همدا کونډه مېرمن ده.

ماښام د پلټنې خپرونه کې رڼا دا ټول جريان واچاؤ.

ټوپک سالار قومندان زلمی د خپلې بې عزتي په فکرونو کې ډوب وو، په دې يې سوچ کاؤه، چې له کونډې سره داسې څوک دي، چې حکومت يې دې ته اړ کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما له دې کوره وباسي؟ زما د شان دبدبې او زور یې هیڅ خیال ونه ساته؛ له ځان سره یې وویل: زه باید دغه کس پیدا کړم.

زه باید ددې کیسې په راز ځان پوه کړم. نن دغه پېښه راوشوه، سبا بله راکېږي، زما ټول شته خو د خلکو دي، که دا لړۍ دوام وکړي نو زه به تش نست شم.

قومندان زلمی په خپلوغمجنو سوچونو کې غرق ؤ، چې ناڅاپه په تلویزون کې د پلټنې خپرونې پیل یې پام د ځان لور ته واړاؤ.

خپرونه د کونډې مېرمنې په خبرو پیل شوه، هغې په داسې حال کې خبرې کولې، چې د کور کیلي یې په لاس او د دروازې مخې ته ولاړه وه، هغې وویل:

ما هره دروازه وټکوله؛ خو څوک د مرستې لپاره راونه واته، هرې درګا ته لاړم عذر او زارۍ مې وکړې؛ خو هغوی د مرستې پر ځای زما په زاریو پورې وخندل، چیرې چې دې هیلو ځای ؤ هلته لاړم او دې بې وسی چغې مې ووهلې؛ خو غږ مې خپ کړل شو چا راسره ملتیا ونه کړه، یوازې یوې پیغلې مې د تپې شوي زړه اواز واوریده؛ زما اوښکې یې پاکې کړې، له ماسره یې د غږ په پورته کولو کې مرسته وکړه. هغې زما ستونزه خپله ستونزه وبلله، هغې زما ستونزه تر قاضي القضاته ورسوله، زما حق یې ماته بیرته واخیست؛ هغه بل څوک نه، رڼا ده. زما اتله رڼا هغه رڼا، چې د غریبو ملتیا کوي، هغه رڼا چې بې ریا د اړمنو په چوپړ کې لګیا ده. خپل ځان هر ګواښ ته ورکوي؛ خو نور ژغوري پر ځان د هرې بلا او پېښې راتلو پروا نه کوي، خو نورو ته لاس ورکوي.

زه نه پوهېږم، چې له رڼا لورمې څه ډول مننه وکړم!. کاش ما داسې الفاظ درلودی، چې د هغې دغه سپېڅلتیا مې پکې تعریف کولی شوای.

زه به هر ماښام له ډوډۍ وروسته د رڼا د حفاظت، روغتیا او خوښیو لپاره په خپلو یتیمو ماشومانو لاسونه پورته کوم، له هرې ډوډۍ خوړلو وروسته به ورته دعا کوم.

قومندان زلمي سیګریټ له خولې لرې کړ، ګوتو ته یې ټک ورکړ، بیا یې دوباره د تلویزون سکرین ته وکتل.

له ځان سره یې وویل:

افرین اتلې!.

ته په ریښتیا هم اتله یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دومره جرئت لرې، چې زما مقابله وکړې؟

زه ستا دې ارادې ته حیران شوم، چې زما له پېژندنې سره، سره بیا هم زما مخې ته راځې او زما حیثیت په دوه روپۍ کوې.

ته په دې هم پوهېږې، چې ډېر ځوانان چې له خیاله به کاږه اورمېږونه ګرځیدل، غرور به یې تر اسمانه رسیده؛ خو زما مخې ته به یې، چې د درېدو جرئت وکړ، د تورو خاورو میلمانه به شول، اوس هیڅ فرصت نه لرې، چې ژوند وکړې.

ځه! ښه دې وکړل.

خواته بېن یې کېکاږه.

ژر ورته سکرتر راغی ورته یې کړه :

تر سبا سهاره د رڼا په اړه ټول مالومات غواړم، کمی او زیاتی پکې راته د زغملو نه دی، بشپړ مالومات راټول کړئ!. سیکرتر د ښه صیب! لپاره په سینه لاس کېښود، نور ووت.

سکرتر سبا سهار د قومندان زلمي په حضور کې حاضر شو او ورته ویې ویل:

رڼا د افغان رسنیز دفتر مشره ده، څه وخت وړاندې یې مور، خور او یو ورور په چاودنه کې له لاسه ورکړل، اوس یوازې یوه خور لري د ټلیفون شمېره مو هم دې دواړو تر لاسه کړې.

قومندان : دواړه وڅارئ!.

څارونکي راولئ، زه ورته د نورو اقداماتو سپارښتنې کوم.

له دې وروسته یې ټلیفون راواخیست، رڼا ته یې زنګ وکړ. د هغې دې سلام ځواب یې په وعلیکم سلام ور نه کړ؛ راساً یې د زړه په خبرو پیل وکړ:

رڼا له ماسره دې ښه ونه کړل، زما عزت دې داغمن کړ، زما نوم دې په دوه روپۍ کړ، زه دې وشرمولم.

رڼا : وبښئ! تاسې څوک؟

قومندان: زه د هغه کور مالك یم، چې بل چاته دې رانه واخیست او ستا په مرسته ما ورته کتل حکومت زما د کور کالي سړک ته راوغوځول؛ ما خو تاسره کومه بدي نه لرله، او نه مې کوم زیان دراړولی ؤ ولې دې داسې وکړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : وروره! ما هم له تاسې سره کومه بدي نه ده کړې، ما له تاسره خواخوږي وکړه ما د اخېرت يو پېټی درته کم کړ؛ په ورځ د قيامت کې مې د دې بېچاره کونډې له حقه بچ کړې، له خپله ايمانه به دې بدله ورکوله، شکر ته خو ډېر څه لرې، چاته يې ډېره وې، دغو زامنو ته، چې له مرګه وروسته دې په خدای ج که يـاد هـم کـړې؟ ځواب به يې ته وايې او مزې به دې اولادونه پرې کوي.

قومندان: ښه تا خو ډېرې ښې مسلې هم زده دي، زما پـه جومـات کـې امامـت نـه نيسې؟

رڼا: نه وروره! زه دې په خير لګيا يم او ته پسخند وهې؛ هغـه کونـډه بېچـاره ډېـره مظلومه وه، په خپل حق پسې ډېره ترکيده او زموږ هـم مسـؤليت دي، چـې د بـې وزلو اواز پورته کړو، تر چارواکو يې ورسوو، نوره پرېکړه؛ خو حکومت کـوي حـق حقدار ته هغوی ورکوي موږ د يوه خبريال دنده اجرا کوو.

قومندان: خو که ستاسې د هغې سره د غږ په پورته کولو کې مرسته نه وای کړې، دا بريا يې نه په نصيب کېده. له دې مخکې يې ډېر پښې او لاسونه ووهل خو ګټـه يـې ورته ونه کړه.

رڼا: ښه دا مرسته خو ما ورسره وکړه په حقيقت کې چې تاسې يې مرسته بـولئ هغـه دې خبريال په ډول زما دنده ده ، مسوليت مې دی چـې دې مظلومـو خلکـو اواز اوچت کړم او تر اړونده سرچينو يې ورسوم.

قومندان: خو په ځينې کارونو کې احتياط په کار وي؛ ځکه چې سړي ته بيا ډېره په درنه تمامېږي.

رڼا: زه پوه نه شوم؟

قومندان: خير پوه به شې؛ نور يې ټليفون پرې کړ.

په دې وخت کې حليمه هم کوټې ته ور دننه شوه؛ له رڼا يې پوښـتنه وکـړه، ورتـه ويې ويل:

خورې! څوک وُه؟ څه يې ويل؟

رڼا مسکی شوه، حليمې ته يې وويل:

خورې! يو بل اختار مې هم وخوړ.

حليمه: ولې، چا اختار درکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: هغه د کور غاصب، چې له کونډې يې د هغې کور پـه زوره نيـولی ؤ او جـالي اسناد يې ورته جوړ کړي ؤو؛ اوس يې راته زنګ وکړ ويې ويل:

له برستې سره سمې پښې نه غځوې، موږ له برستنې نه بهر پښې پرې کوو.

حليمـه: خـورې! هغـه سـړی کـوم جنجـال درتـه جـوړ نـه کـړي؟

رڼا: هيڅ هم نشي کولی؛ ځکه چې موږ د الله ج د رضا لپاره د هغه بندګانو تـه خيـر رسوو او چې موږ د الله ج په بندګانو غيرت کوو؛ نو الله تـر ټولـو سـتر غيـرتي زات دی؛ هغه به خامخا زموږ لاس نيوی کوي او د چا چې الله لاس نيوی کوي هغه تـه هيڅوک هم زيان نشي رسولی، ته هيڅ انديښنه مه کوه.

حليمه: خورې! خبره دې سمه ده، خير او شر ټول د الله ج له طرفـه دي، چـې د هغه ذات خوښه نه وي ،په رېښتيا د چا د وسې خبره نه ده، چې چاته زيان ورسوي.

خورې! يوه خبره درته کوم اوريدو ته يې چمتو يې؟

رڼا: هو! ووايه کوچنۍ څه خبره ده؟

حليمه: خورې! که يو څوک له چا سره بې کچـې مينـه ولـري او هغـه لکـه د سـاه غوندې په خپل ژوند کې مهم وبولي نو په دې حالت کې دوهـم کـس تـه څـه پـه کاردي؟

رڼا: اوس وخت کې داسې ډېر کم کسان پيداکېږي، چې څوک دې ورته لکـه سـاه مهم وي. دا ډول خلک پيداکول هسې يو خيال دی، محال دي.

رڼا نورې هم خبرې وغځولې حليمې ته يې وويل: ګوره خورې! ستا عمر له مـا کـم دی اوس دا ډول خبرې لکه د سريالو هسې ځان ښودنه ده، يوازې افسـانه وي بنـه لري، حقيقت يې د انځر د ګل په څېر دی.

حليمه: خو که د لمر غوندې څرګند وي، هيڅ شک پکې نه وي او هغه سـتا لپـاره، لکه باران اوښکې تويوي نو بيا؟

رڼا: خورې! داسې خو د شاپور کوژدن هم د شاپور لپاره لپې لپې دروغجنې اوښکې تويولې، هغه ته په الفاظو کې يې ټوله ځمکه له ګلونو ډکوله، ورته ويل به يې: تـه مې ټوله نړۍ يې، ستا په قوت مې په بدن کې ساه ښکته او پورته کېږي د ژوند يوه لحظه هم له تا پرته نشم تېرولی او... دې ته ورته لسګونه الفاظ يـې ورتـه کـارول. د هغه زړه يې په لاس راوړ، اړ شو هغې سره د ژوند اړيکـه وتـړي؛ خـو څـه وخـت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې پرې هغه ثبوتونه پیدا کړل، چې څرګندول یې، چې هغې یوازې د شاپور له شتمنې سره واده کوي، نه د هغه له شخصیت سره.

حلیمه: خبره خو دې سمه ده خو؟

رڼا: د څه خو؟ لکه چې د ځان لپاره دې کوم شهزاده پیدا کړی؟ ځان ته ژوند جوړوې او ما یوازې پرېږدې؟

حلیمه: نه، نه ما د ځان په اړه تر دې دمه فکر هم نه دی کړی.

رڼا: ښه چې د ځان په اړه دې فکر نه دی کړی، نو دا خبرې څه مانا؟

حلیمه: بس هسې، هغه وشرمیده، نوره یې خبره ونه غځوله.

سبا دواړه دفتر ته لاړې؛ دا ځل بیا شاپور ته له حلیمې سره د یوازې ناستې زمینه برابره شوه.

شاپور حلیمې ته وویل:

خورې! زما لپاره دې هڅه وکړه؟

حلیمه: هو! هڅه مې وکړه؛ خو هغې ته په یادولو یې ونه توانېدم؛ ځکه چې هغې خبرې نه اوریدې او نه یې له دې خبرو سره دلچسپي درلوده.

شاپور: نو اوس څه کول په کار دي؟

حلیمه: ته یو لیک ورته ولیکه، هغه یې له لیدو وروسته حتما له ما سره شریکوي، بیا زه پوهېږم، چې څه وکړم.

شاپور: سمه ده همدا نن ورته لیک لیکم الله ج دې مرسته راسره وکړي.

شاپور یوه ښه ارام ځای ته پنا ویوړه؛ په لیک یې پیل وکړ، په ډېر دقت سره یې لیک په زرینو کرښو بشپړ کړ. په خپل جیب کې یې واچاؤ او بیرته د رڼا دفتر ته راغی؛ هغه نه پوهېده، چې په څه ډول لیک تر هغې ورسوي. بلاخره یې لیک د حلیمې په واسطه د هغې په دسکول کې واچاؤ د رخصتي وخت راورسېده ،رڼا د خپلې خور سره یو ځای د کور په لور د دفتر په موټر کې کېناستل حرکت یې پیل کړ، په لاره کې رڼا سبزي اخیستلو لپاره موټروان ته وویل:

وروره! دلته موټر ودروه،له هغه دوکانه سبزي راواخله!. هغه موټر ودراؤ رڼا خپل دسکول ته لاس کړ تر څو هغه ته پیسې راوباسي، ویې کتل یو لیک یې په دسکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې پروت دی، موټروان ته یې پیسې ورکړې لیک یې راواخیست، په سر کې یې لوی عنوان لیکل شوی وو:

ژونده زه بې تا نه شم اوسېدای!.

ددې عنوان په لیدو رڼا وارخطاشوه؛ ځکه تر دې دمه یې په ژوند کې داسې الفاظ نه و لوستي، د حلیمې لور ته یې د سترګو له کونجو وکتل تر څو هغه وځاري، چې لیک خو به نه لولي، حلیمې هم ځان ناګاره اچولی ؤ؛ داسې تمثیل یې کاؤ، چې ګواکې ددې په لیک شک شوې هم نده یوه شیبه داسې راغله چې د حلیمې غیر ارادي د رڼا لور ته مخ واوښت. رڼا ژر لیک په دسکول کې بیرته کېښود، تر څو په فرصت یې وګوري او ځان پوه کړي، چې دا لیک د چا دی او څه یې پکې لیکلي دي؟

موټر وان د سبزي سره یوځای راغی او بلاخره دوی یې کور ته ورسول. رڼا کور ته له ننوتو سره خپل اطاق ته ځان ورساؤه، له داخل نه یې په ځان پسې ور قلف کړ.

کاغز یې راوویست، پکې لیکل شوي وو:

خوږې رڼا!

زه نه پوهېږم له کوم ځایه یې پیل کړم، د ځینو خلکو نوم د هغه د شخصیت سره کټ مټ ورته وي، تاسې یوازې رڼا نه نومېږی، بلکې د رښتونې رڼا په څېر دې ډېرو تیارو د روښانه کولو لامل یاست، ته یو ځانګړی انسان یې، چې د نورو لپاره ځان درنه هېر دی.

د نورو په ښېګڼو کې ، لکه د هغوی نسبي خپلوان ځان شریک بولې، خواخوږي دې په خټکه کې نغښتې ده، خو یو څوک له ډېر پخوانه لکه ته چې د خلکو په فکر کې یې ستا په فکر کې دی، له تاسره خواخوږي ښی، په تاسې یې تش شمال هم نه لورېږي، تاسې ته په یوه ځانګړي احترام قایل دی، ستاسې خوشحالي خپلې خوشحالي بولي کله، چې ته ناراحته یې هغه هم د ناراحتي احساس کوي، ته اوس د یوه کس ساه ګرځیدلې یې، د هغه نفس ستاسې په قوت د هغه په وجود کې ننکته او پورته کېږې.

هغه هیله لري، چې تاسې سره ګډ ژوند پیل کړي؛ البته که ته وغواړې.

هیله ده د نه په ویلو د هغه زړه مات نه کړې او هغه پرته له تېغه ټپي نه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا شاپور.

رڼا له لوستو وروسته ژر، ژر خط ونغاړه او په يوه گوښه کې يې کېښود په ځان پسې قلف ور بيرته خلاص کړ.

بهر راووته ،په حليمه يې سترگې ولگيدې حالت يې سم ورته مالوم نشو رڼا پـه بيـړه ورغله دې هغې په خوا کې کيناسته له هغې يې وپوښتل خـورې تـه ښـه يـې هغـې وويل:

هو ښه يم ،نه پوهيږم لاندې رانه ځمکه گرده تاويږي،رڼا ډاډو ورکړ ورته ويې ويـل چې هسې وراخطايې کومه واهمه درسره مل شوې ده لږ اوبه يې ورکړې په خوا کې يې کيناسته ،له ناستې سره يې حليمه هم د سترگو له کونجو څارله، دقيقه په دقيقه د حليمې رنگ زېړېده، يو وخت راورسېده، چې هغه په ځمکه راولوېده. رڼا يې په ليدو وارخطا شوه ژر يې شاپور ته زنگ وواهه، ورته ويې ويل:

شاپوره! هله ژر راشه!.

شاپور: خير خو دى، ته ولې وارخطا يې؟

رڼا : حليمه ښه نه ده.

څو دقيقې لا نه وې پوره شوې، چې شاپور راورسېده. حليمه يـې خپـل مـوټر تـه پورته کړه رڼا هم ورسره وخته په خوا کې کېناسته؛ د هغې سر يې په خپـل زنگانـه کېښود. له لږ مزل وروسته يوه شخصي روغتون ته چې خورا مجهز وو ورسـېدل. د روغتون خدمت گارانو حليمه په متحرک کټ کې واچوله د بېړنۍ خونې تر بستر يې ورسوله.

په دې وخت کې حليمه هم پرته له درملو په هوښ راغله، دوى ټول خوښ شول؛ د ډاکټرانو له معاينې وروسته ورته د نورو معايناتو په څنگ کې سي ټي سـکن هـم توصيه شو.

دې لابراتوار ډاکتر وينه ترې واخيسـته او هغـه شـاپورله ډاکـتر سره تـر لابراتـواره ويوړه. رڼا او حليمه دواړه د سي ټي سکن ځـاى تـه لاړې، هلتـه يـې حليمـې تـه سپارښتنه وکړه، چې ته بايد کالي بدل کړې ستا په دې کاليو کې معاينـه نـه تـر سر کېږي. هغې وويل:

خو نور کالي موږ له ځانه سره نه دي راوړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سي ټي سکن کس ووېل:
موږ د تصویر اخیستو لپاره ځانګړي کالي لرو؛ بیا یې د ګوتې په واسطه اشاره وکړه، دلته د کالیو بدلولو خونه لرو.
رڼا، حلیمې ته مخ ور واړاؤ، هغې ته یې ووېل:
ورځه هغه خونه کې کالي بدل کړه، بیرته راشه، چې سي ټي سکن ازموینه دې وشي.
هغه لاړه لږ تیاره خونه وه، د جامو په بدلولو یې پیل وکړ د کمیس بدلولو په وخت یې لکه د شپې بریښنا سترګو ته یو څه وپړکېدل، ورسره یې د کمرې د تصویر اخیستو ترس غږ هم واوریده حیرانه ودریده خوا وشاه یې وکتل خو کوټه خالي وه هیڅوک یې هم تر سترګو نه شول.
کالي یې ژر، ژر بدل کړل او وېرېدلې له کوټې بهر راووته، په وارخطا څېره د خپلې خور خواکې ودریده؛ هغه یې څنګ ته کړه ورته ویې ویل:
خورې! په خونه کې مې د کالیو بدلیدو پر مهال لکه، چې څوک مې په کېمره تصویر اخلي رڼا او دکمرې د تصویر اخیستو غږ واوریده، هغه ورته مسکی شوه لاس یې د هغې په اوږه کېښود ورته ویې ویل:
هسې واهمه در سره پیدا شوې، نن دې روحي شاک تېر کړی؛ ځکه داسې وېره درسره پیدا شوې ده.
حلیمه: خورې! زه ډاډه یم، چې تصویر مې واخیستل شو، که په داسې حالت کې زما تصویر خلک ووینې زه به ځان وژنه وکړم.
رڼا : خورې! چا له تا تصویر اخیسته؟ د معاینې کس خو دلته د خپل ماشین سره ولاړ وو، زه هم دلته درته ولاړه وم او خونه هم بله دروازه نه لري، چې څوک پرې در ننه وځي او تصویر دې واخلي، هسې یو خیال دې په فکر کې ګرځي.
په دې خبرو یې د حلیمې تسلې وکړه، وروسته د سي ټي سکن ماشین په تخته پریوته او ماشین ور دننه کړه، ازموینه تر سره شوه.
رڼا دې ازموینې له کس نه پوښتنه وکړه، ورته ویې ویل:
کله به د ازموینې پایله ګورو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیکنشن: دوه ورځې اخلي خو که فسبوک لرې نو ادرس یې راکړئ، چې نتیجه یې راغله؛ زه به یې د مسنجر له لارې درولېږم.
رڼا : فسبوک مې شته خو زه ورته وخت نه لرم د حلیمې خور سره مې وي دا........... یې ادرس دی.
کس د فسبوک ادرس ترې واخیست او دوی په خپله مخه لاړل معالج داکتر ته ورغلل هغه یې معاینات ولیدل، چې تر سره شوي ؤ، څه درمل یې ورته ولیکل او ورته ویې ویل: چې تر څو د سي ټي سکن نتیجه راځي دا درمل خوره انشآ الله بیا به د هغې مطابق نور درمل درته لیکم.
دوی نسخه ، درملتون ته ویوړه او درمل یې له درملتونه واخیستل. د ازموینو او د درملو د لګښت ورکولو خونې ته لاړل، هغه یې د مسلسل نمبر شمېره، چې په کمپیوتر کې ووهله خپل د پیسو صندق ته یې لاس کړ دوی ته یې پنځه زره افغانۍ ونیولې.
رڼا حیرانه شوه، ورته ویې ویل: داڅه دي ؟
د بنک کارکونکي وویل:
ستاسې پیسې مخکې له مخکې داخلې شوې دي، له لګښت نه مو دا پنځه زره زیاتې شوې؛ ځکه مې درکړې.
رڼا : چا پیسې درکړې؟
له شاه شاپور غږ وکړ: څه پلټنې مو پیل کړې دي راځئ! ځو نه کورته.
د بنـــــک مـــــامور وویـــــل:
همدې ځوان ستاسې پیسې داخلې کړې دي.
رڼا په شاپور کې سترګې ونیوې، ورته ویې ویل:
شاپوره! ته ولې داسې کوې؟
شاپور: حلیمه زما خور ده، ایا یو ورور د خپلې خور لپاره دومره وړوکی کار نه شي کولی؟
رڼا : خو
شاپور : خو مو نشته ځۍ چې ځو!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور، رڼا او د هغې خور خپل کور ته ورسولې د هغوی د ښکته کېدو پر مهال شاپور وویل:
که سبا ته د حلیمې روغتیا ښه نه وه نو مجبور نه یاست، چې دفتر ته راشئ.
رڼا: وخندل بیا یې ځواب ورکړ:
زه د افغان رسنیز دفتر مشره یم، اړتیا نشته چې څوک راته د دفتر د تلو او نه تلو ووایي او نه دا صلاحیت چاته ورکوم.
شاپور یې هم په خبره مسکی شو، ویې ویل:
سمه ده رئیسې صیب! زه ښښنه غواړم.
کورته په ننه وتو سره حلیمې رڼا ته وویل:
ته کله، کله له خپله بریده وځې .
رڼا په حیرانۍ سره د خپلې خور مخ ته وکتل، ورته یې کړه:
ولې؟
حلیمه: شاپور درته کومه بده خبر ونه کړه؛ خو تا هغه ته په سپکاوي ځواب ورکړ.
رڼا: نو په دې خبره مې غېږ ورکړې وای؟
حلیمه: نه خورې! د ښې خبرې ځواب په بدې خبرې او یا هم داسې خبرې، چې چاته سپکاوی وي سمه خبره نده.
رڼا: ته ډېره د شاپور پلوي کوې ،ایا زه ددې کار لامل پوښتلی شم؟
حلیمه: خورې! چې څوک دې درناوی کوي، نو د انسان فرض گرځي، چې متقابل کس درناوی وکړي؛ ته وگوره په نن ستونزه کې لکه له مونږ سره د ورور په شان تر هغه موجود ؤ، چې تر کوره راورسېدو، ټول لگښتونه هغه وکړل؛ موږ ته یو خپلوان هم په کار رانغی همدا شاپور دی، چې د سیوري په ډول له موږ سره په هره ستونزه کې ولاړ دی.
موږ خو د کوم زیارت منجوران او یا هم د پیر اولاده نه یو، چې خلك دې راته په درنښت قایل وي؛ خو دا دشاپور انسانیت دی.
رڼا: بس کړه نور مې عصاب مه خرابوه، هیڅوک هم د خدای ج لپاره نه دي لگیا، پشه موږك د ثواب لپاره نه نیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به دې د شاپور له پټې څېرې ډېره ژر خبره کړم، ته په څه نه پوهېږې ځکه بک، بک کوې.

حلیمه یې هم په خبره وشرمېده له ځان سره یې وویل:

کېدای شي ما شاپور په پوره مانا نه وي پېژندلی؛ ځکـه چـې د انسـان پېژنـدګلوي ستونزمنه وي؛ کېدای شي خور مې په حقه وي.

دواړه کور ته ننول، د ماښام خوړو په تیاري باندې لګیـا شـوې خـواړه تیـار شـول دواړو ډوډې وخوره او بیا د لمانځه نه وروسته ویده شول

سبا سهار په رڼا پسې د دفتر موټر راغی هغه یې دفتر ته ورسوله.

په دفتر کې له ناستې سره سم یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

زه دفتر کې درته منتظره یم!.

شاپور: اغلې رڼا! خیر خو دی؟ حلیمه ښه ده؟

رڼا: هو ټول ښه دي غواړم په ځینو شخصي خبرو درسره وغږېږم.

شاپور: لکه غوټۍ، چې وغوړېږي تر او تازه شو ،له ځان سره یې وویل:

څه شاپوره! ګاډی د پټلۍ ته ولویده، د شهزادګۍ زړه ته دې لاره پیدا کړه، هیلـې دې په پوره کېدو دي، بیا یې غبرګ لاسونه پورته کړل دعا یې وکړه ویې ویل:

پاکه ربه! زه په دې نړۍ کې هیڅ هم نه غواړم، بس یوازې رڼا غواړم هغـه، چـې د هرې تیارې لپاره بله ډیوه ده. هغه چـې د یـوه پـاک زړه خاونـده ده، هغـه چـې انسانیت باید له هغې زده شي، هغه چې د نفس په نوم څه نه پېژني، یوازې د ولـس سره مینه یې عشق دی، ټول ژوند یې په همدې راڅرخي او هیڅ ناروا فکـر تـه پـه کېرۍ کې ځای نه ورکوي. خدایه دا لویه هستي زما کړې زما ژوند د پسرلي غوندې پرې ښکلی کړې، زما ملا پرې را محکمه کړې، زما هیلې پرې بشپړې کړې.

نور یې لپه لاسونه پر مخ وسرویل او د رڼا دفتر په لور روان شو.

له لنډ مزل وروسته د رڼا مخې ته کېناست. رڼا عادت لاره، چې تل بـه یـې سـترګې ښکته اچولې وې او له اړتیا پرته به یې چاته مخامخ نه کتل

خو د شاپور له ننوتو سره یې د هغه تر کېناستو پورې له شاپوره سترګې ونـه ښـکلې، شاپور فکر کاوه، چې رڼا یې لیک اغېزمنه کړې او هغه ته د نور نزدېکت هیله لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا وه، دفتر خاموشه و؛ خو هغه مهال رڼا چوپتیا ماته کړه، چې بې له مقـدمې يې په برنډېو سترګو او قهرجنه څېره شاپور ته وويل:

تاسې زموږ لپاره څومره لګښتونه کړي؟

شاپور: اغلې رڼا! خير خو دی؟ زه پوه نه شوم.

رڼا: زه غواړم پورونه دې درکړم.

شاپور: ما خو يې غوښتنه نده کړې نو بيا يې څه اړتيا ده؟

رڼا: اړتيا شته زه يې اړتيا احساسوم

شاپور: رڼا هيله کوم، دا خبره همدلته پرېږده، ستاسې مور زمـا مـور ده او ستاسـې خور زما خور ده. ايا هغوی په ما دومره حق نه لري، چې دومره کوچني کارونه ورته وکړم؟

رڼا: زه چې ژوندی يم، تاته اړتيا نه شته، چـې زمـا د مـور او کـورنۍ لپـاره پيسـې ورکړې.

شاپور: زه نه پوهېږم، چې ته ولې داسې وايې؟ ايا کومه ستونزه پيدا شوې؟

رڼا: ته څه فکر کوې، چې ته به په پيسـو د خلکـو عـزت واخلـې، تـه لـه مـوږ سره همدردي ددې لپاره کوې، چې موږ وپيرې؟

مليحه خو ګرمه نه وه، چې په ما يې د خود فروشي تور ولګاوه، هغې ته سـتا نـاولې غوښتنې مالومې وې، تا به نورو انجونو ته، څومره د پيسو پـه لګولـو دوکـه ورکـړې وي.

شاپور : اغلې رڼا! دا ته څه وايې؟ ته په کوم سوتفاهم کې لوېـدلې يـې، زه دې پـه دې خبرو ډېر خفه کړم؛ هغه څه چې ته يې وايې خدای ج شاهد دی، چې ما يـې په اړه خيال هم نه دی کړی، هيله کوم له دې خبرو تېره شه.

رڼا: حقيقت خو تريخ وي طبعي ده، چې انسان خفه کوي.

شاپور: لږ دې هم فکر ونه کړ، چې دا خبرې دې ماته له څومره سپکاوی ډکې دي؟

رڼا: هو زه پوهېږم، دا سپکاوی دې زه هم غواړم، چې تا سپک کړم، تـا تـه درس درکړم، چې داسې کړنې بيا په ژوند کې هم له چاسره تکرار نه کړې.

شاپور يې په خبره جدي شو، رڼا ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښښه غواړم اغلې رڼا! ما څه داسې تر سره کړي، چې په بدل کې یې پرته لـه دې، چې فکر وکړې داسې خبرې کوې؟

رڼا له دسکوله د هغه لیک راوکیښ او په دواړو لاسو یې د هغه مخې ته ونیـو، ورتـه ویې ویل:

زه ستا له دې لیک نه څه مطلب واخلم؟ پرته له دې، چې تاسـې زمـا لپـاره پکـې د یوې بې ثباته مېرمنې او د هوس پالونکې مېرمنې نظر ولرئ بـل کـوم مطلـب تـرې اخیستل کېدای شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته زما له ښې روېې ته ناسم برداشت کوې، په ریښتیا زه دومره خوږ شوی یم، چې خلک مې ښوی تېروي.

رڼا: هو ته ظاهره خوږ شوی یې، خو باطن دې له پلیتیو ډک دی.

شاپور: هیله کوم، نور یې بس کړئ!. زه نور ددې خبرو د زغـم وس نـه لـرم، زمـا حوصله نوره مه ازمایه.

رڼا: ته به څه وکړې هه!. ما به له دندې لرې کړې؟ زه په خپله ځم او همدا نن دنده پرېږدم.

زه تاسې غوندې خلکو سره یوه شېبه هم کار نه کوم.

شاپور: اغلې رڼا! هیله کوم نورې خبرې نه اوږدوو؛ ځکه زما د هر دلیل ویلو سره ته موضوع نوره هم پېچلې کوې او تر منځ مو فاصله زیاتوې.

رڼا: زموږ تر منځ کله نزدېکت ؤ، چې فاصله پیدا شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته په حقه یې زه تاسې ته قناعت نه شم درکولی، ماته لـه دې هـم نورې سوې سپورې خبرې وکړه، ومې رټه، بدګماني راپانـدې وکـړه، سـل تورونـه راپاندې ولګوه. زه نه خفه کېږم؛ خو یو سوال درته کوم زمـوږ مسـله د دفـتر مسـلې پورې مه تړه، دغه دفتر له مانه هم تاسې ته ډېره اړتیا لري، که ته لاړه شې، هر څـه به ونړېږي، ستاسې هدف به هم له خاورو سره خاورې شي، دغه رسـنیز مرکـز اوس ستاسې له برکته په ډېر لوړ مقام کې ځای لري، که ته وغواړې زه درنه لرې ځم؛ نور دلته سر هم نه راښکاره کوم خو ته دا ځای مه پرېږده.

رڼا په قهرجنه لهجه وویل: دلته نور مه راځه، همدا مې شرط دی، چې زه دلته کـار ته دوام ورکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: سمه ده! نور نه راځم ته خپل کار ته دوام ورکړه.

شاپور له دې وېرې، چې رڼا کومه بله خبره د تلو لپاره پلمه نه کړي، لکه برېښکۍ له دفتره ووت.

د رسمیاتو له ختمېدو سره رڼا هم خپل کورته ورسېده، حلیمې ورتــه ســتړې مشــې ورکړه بیا یې یوه گرمه پیاله چای ورته مخې ته کېښود. په خوا کې یې کېناسته ورتـه ویې ویل:

خورې! زه د هغې خبرې له اوریدو را په دې خوا ډېره اندیښمنه یم.

رڼا: دکومې خبرې په اورېدو؟

حلیمه: هغه چې تا وویل: چې د شاپور پټه څېره درته په ډاکه کوم.

رڼا ددې خبرې په اورېدو له خپل جیبه د شاپور هغه لیک راوویست، چې حلیمــې یې ورته د لیکلو مشوره ورکړې وه.

حلیمې ته یې ونیو، ورته ویې ویل: دا دی د شاپور اصلیت!.

مخکې له دې، چې دغه لیک حلیمې ته ورکړي، خبرو ته یې دوام ورکـړ هغــې تـه یې وویل:

نن مې داسې درس ورکړ، چې پېړۍ، پېړۍ به یې نسل یاد ساتي، بیا به زما مخ ته د راتلو جرئت ونه کړي؛ وروسته یې په لاس کې نیول شوی لیک هغې ته ونیو.

هغې لیک ترې واخیست ټول یې ولوست بیا یې لنډه مسکا وکړه، د رڼا مخ تـه یــې ځیر، ځیر وکتل ورته ویې ویل:

خورې! په دې لیک کې خو داسې څه نشته، چې کومه بد نیتي پکې وي، یـا هـم کومه شومه اراده تمثیل کړي.

دا چې تا ددې لیک په اړه شاپور ته سپکې سپورې ویلــې، دا دې تېـری کـړئ، د هغه په حق کې مو تجاوز کړی دی، هغه مو بې ځایه ښکنځلی دی.

رڼا: نو ولې میلمستیا مې ورته کړې وی؟

حلیمه: نه، خو د دې وړ هم نه ؤ، چې هغه تــه دې بــدې ردې ویلــې وای، حـال داچې هغه بې گنا دی.

رڼا: څه ډول هغه بې گنا دی؟ هغه په لیک کې لیکلي، چې په ماگرانه یې، زه غواړم یو ځای درسره واوسم، تاسې ته ناز درکړم او... دا څه مانا لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه: خورې! هغه له تا سره مینه لري، که مینه کول ګنا وي، نو ته یې ووایه. هغه د زړه له تله غواړي تا خپله کړي، تاسره د خاوند او مېرمنې په سپیڅلې اړیکه ځان در ګډ کړي؛ نو اوس ته ووایه شاپور ورور مې کومه ګنا کړې؟

ایا واده کول او د واده لپاره یو څوک خوښول ګنا ده؟ ایا د دې پاکې اړیکې د خپلولو لپاره هڅه ګنا ده؟

رڼا: ته څه پوهېږې، چې هغه داسې نېت لري؟

حلیمه: زه پوهېږم، هغه زه په جریان کې اچولې یم، زه غواړم د هغه د زړه خبره درته وکړم. هغه ماته ویلي: سره له دې، چې رڼا له برید وتلې ښکلې ده، خو زه د هغې په خېره نه یم مین، د هغې په پاک زړه مین یم، د هغې په پاک احساس مین یم او د هغې په هغه خواخوږي مین یم، چې د خپل ولس سره یې لري.

رڼا : ته ډاډه یې، چې هغه داسې نېت لري؟

حلیمه : هو زه ډاډه یم، زه له ځانه هم په شاپور ډېر باور لرم، هغه د نړۍ تر ټولو ښه انسان دی.

رڼا: ته څرنګه داسې خبرې بې له ثبوته کولی شې؟ ته څنګه په یو پردي انسان دومره باور کولی شې؟

حلیمه: زه ثبوت لرم، هغه ثبوت زما د سترګو لیدلی حال دی.

رڼا وویل: څه؟

حلیمه : په هغه ورځ، چې ته بې هوشه په روغتون کې پرته وې مور د مور، خور او ورور له خښېدو وروسته ستا خواته درغلو ستا اطاق ته په ننوتو، مې په خپلو غړېدلو سترګو ولیدل، چې هغه ستا لاس په خپل لاس کې نیولی، سر یې پرې ایښی ؤ کله هم، چې هغه زما د قدمو ترپا واوریده او سترګې یې راپورته کړې سترګې یې له ډېرې ژړا تکې سرې وې، سخت وشرمېده او هڅه یې کوله له ما د خپلې بېوسي اوښکې پټې کړي.

داسې څنګه کېدای شي، چې څوک د چا سره مینه ونه لري او د هغه لپاره دې وژاړي، د هغه لپاره دې هرې قرباني ته چمتو وي.

رڼا : دا دلیل نه شي کېدای.

حلیمه: ولې نشي کېدای؟ نور څه وکړي په دار ځان راوځړوي، ځان وژنه وکړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: زه يوه پوښتنه کولی شم؟

حليمه: هو! ولې نه.

رڼا: ته ولې د شاپور مدافع وکيله جوړه شوې يې؟

حليمه: زه هغه څه وينم، چې ته يې نه وينې، ته د شاپور په څېر انسان بل نشې پيدا کولی.

رڼا: ولې د انسانانو قحطي ده؟

حليمه: هو قحطي يې ده، د هغو خلکو قحطي ده، چې د زړه له تله له چا سره مينه لري، د زړه له تله يو څوک مني او د زړه له تله ورته درناوی لري.

رڼا: ته څرنګه په پوره ډاډ سره داسې خبرې کولی شې؟

حليمه: هغه زما سره دا خبره شريکه کړې ده، ما په هغه ورځ، چې ته په روغتون کې بې هوشه پرته وې او شاپور درته لکه عسکر ولاړ وُو، ما له هغه سره ژمنه کړې، چې زما سر دې هم په کار وي،درنه دريغ به يې نه کړم؛ ځکه هغه زموږ مور، خور او کوچنی ورور داسې خښ کړل لکه د شهزاده د کورنۍ غړي، ټول لګښتونه هغه وکړل.

له مانه يې ته غوښتې يې، د زړه له تله درسره مينه کوي او زه په دې ډاډه يم، که ډاډه نه وای هيڅکله به مې هم د هغه پلوي نه وه کړې، وروسته يې نوکانو ته وکتل ورو يې وويل:

هغه ليک، چې ته يې په اړه په قهر شوې يې او شاپور دې پرې خفه کړی په هغه کې د شاپور هيڅ ګنا نه وه، ما ورته مشوره ورکړې وه، چې داسې وکړه کنه هغه نه غوښتل.

رڼا د حليمې غوږ ونيو، تاؤ يې کړ بيا يې هغې ته وويل:

ښه! نو دا ستا او د شاپور ګډه هڅه ده؟

حليمه: هو! هغه زما ورور دی، يوه خور د ورور لپاره دومره نشي کولی، چې د هغه د مينې په لاس ته راوړلو کې له هغه سره مرسته وکړي؟

رڼا : ښه! ته دا بابولالې پرېږده، زه په رښتيا هم د شاپور په وړاندې په سهارنيو خبرو خفه شوم، ماته هم مالومه شوه، چې ما د هغه په اړه کوم غلط فکر کاؤه، زه تېروتلې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې وویل:

خیر تېر په هېر، نوره دا خبره دلته ټږو،

خو حلیمه یې په خبره کې وروغورځیده رڼا ته یې وویل:

چې تېروتې یې نو باید جبران یې کړې.

رڼا : څه ډول یې جبران کړم؟

حلیمه :له هغه سبا ښنه وغواړه.

رڼا: له پردیو خلکو ښنه زما په کلتور کې نشته، څه د پـلار او نیکـه پټـی مـو ور سره شریک ده، خپل کار به کوي.

شپه ناوخته وه د خوب په ورتلو ددوی بحث هم پرې شـو ، نـور دوی څملاسـتل گروفونه یې مړه کړل.

سبا سهار رڼا دفتر ته لاړه او حلیمه د کور له کارو خلاصه شوه. لمر غوړي ته کېناسـته د ځان د بوختولو لپاره یې فسبوک پاڼه راخلاصه کړه، له خلاصـېدو سره سـم یـې د مسنجر زنگ د یو څه د راتلو خبره کړه. حلیمه هم نېغـه مسـنجر تـه لاړه، لـه یـوې نامالومې آی ډي نه ورته یو تصویر لېږل شوی ؤ. حلیمې چـې پـه تصـویر سـترگې ولگیدې، ټکان یې وخوړ ،یوه او بل لورته یې وکتل تر څـو پـوه شي، چـې کـوم خیال نه وي؛ خو احساس یې کړه، چې نه خیال دی او نـه خـوب. د ځـان ډاډه کولو لپاره یې خپلې سترگې وموښلې تر څو یې دید سـم شي؛ خـو هغـه څـه چـې مخکې یې لیدلي ؤ کوم تغیر ونه کړ، هماغه تصویر ؤ، چې څو لحظې مخکـې یـې لیدلی ؤ په کوم کې چې د حلیمې بدن نیمه لوڅ ښکاریده. راساً پوه شـوه، چـې کله یې د سي ټي سکن معاینه کوله هلته یې تصویر اخیستل شوی، هغه کومه کاذبـه رڼا نه وه، چې په هغه وخت کې دې لیدلې وه. هغه دکمرې رڼا وه، چې د انځـور اخیستنې پر وخت حلیمې لیدلې وه، حلیمه په همدې سوچونو کې ډوبه وه؛ خولو یې پر وجود لارې وکړې،په خوله کې یې ژبه وچه شوه او یو شاک ته ورته حالـت پـرې راغـی، پـه دې وخـت کـې پـه مسـنجر بانـدې ورتـه ټلیفـون وشـو.

د سلام له ویلو پرته ورته وویل شول:

تصویر دې ولید؟

حلیمه: ته څوک یې او څه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کټ، کټ وخندل، ورته ويې ويل:
مه وارخطا کېږه، دومره د وارخطايي خبره نده.
حليمه: ته مور او خور نه لرې، چې له انجونو سره داسې کوې.
ځواب ورکړل شو:
ما څه کړي؟ ماخو کوم بد کار ندی کړی يوازې مې د يـوې ښـکلې نجلـۍ تصـوير اخيستی.
په دې کې نو څه ستونزه ده؟
حليمه:
که دا ډول تصوير ستاسې له خوره څوک واخلي، نو تاسې ته به ښه مالومه شي؟
ورته وويل شول: که غواړې دغه تصوير دې په فيسبوک او رسنيو کې نشر نشي نو، له ماسره ووينه.
حليمه: د خدای ج لپاره داسې ونه کړې. زما انځور سره دومره بې انصافي ونه کړې، که ته دا کار وکړې، نو زما په مرګ به تمامه شي او زما خور رڼا چې په ټـول هېـواد کې نوم لري، دهغې نوم به له خاورو سره خاورې شي.
سړي ځواب ورکړ:
هو رڼا خو د هېواد ټول خلک پېژني، ښه شهرت لري؛ خو د نورو د شهرت خيال نه کوي.
حليمه: څه مطلب؟
ورته وويل شول: مطلب دا چې هغې تل هڅه کړې، چې د خلکو د عزت په ځپلـو سره خپـــــــل شـــــــــهرت تـــــــــه لاره هـــــــــواره کـــــــــړي.
حليمه: زما خور هيڅکله داسې نه کوي، چې د چا شته عزت خراب کړي.
سړي وويل:
نه ،داسې نده چې ته فکر کوې، هغه خپله لوړتيا د نور په راپرځولو کېويني، نـور له پښولاندې کوي او د هغوی په سر خيژي ځان پرې لوړو پوړو ته رسوي.
حليمه: زه هيڅ نه پوهېږم، چې ته څه وايې خو د خدای ج لپاره له مـا سره داسـې ونه کړې زما عزت وساته .
هغه ځواب ورکړ: که داسې غواړې نو ماسره ووينه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه: چېرې درسره ووینم؟

ځواب ورکړل شو: شاه دوشمشره ولي زیارت کې سره ګورو، هغه هم سبا دولس بجې؛ خو ګوره! خور به دې نه خبروې، که هغه دې خبره کړه، په ډېر زیان به درته تمامه شي، خپل تصویرونه به په ټولنیزو رسنیو کې پرته له ځنډه وګورې.

اړیکه پرې شوه.

حلیمه لکه تش کالبوت ټلیفون پر لاس حیرانه ولاړه وه نه پوهیده، چې څه وکړي. له اوږده ځنډه وروسته یې فکر ته راغله، چې له پېښې شاپور خبر کړي؛ د هغه د ټلیفون شمیره یې د ټلیفون په سکرین راواړوله، خو مخکې له دې چې ټلیفون ورته وکړي د هغه کس خبره وریاد شوه، چې که نورڅوک خبرکړې نو تصویرونه به یې خپاره کړي ،ځکه بیرته د هغه له خبراوي پښیمانه شوه.

د نورو خپلوانو په اړه یې فکر وځغلاؤ؛ خو هیڅوک ورته د ستونزې د ویلو ښکاره نه شول لکه اوبو اخیستل شوی ځک هر لور ته یې خوځښت جریان درلوده خو ثبات یې نه وو.

هغه کس ته یې په مسنجر زنګ وواهه ورته ویې ویل:

زه نن درسره ګورم، تر سهاره به مې ترک زړه وچوي، زه غواړم پوه شم، چې تاسې ولې زما تصویرونه اخیستي او په بدل کې یې څه غواړې؟

هغه ځواب ورکړ:

ته چې دومره ناقراره یې نو زه څه ستونزه نه لرم، زه به هلته درته منتظر یم.

حلیمه: ته ټلیفون بند نه کړې، چې زه دې پیدا کړای شم.

سړي وویل:

زه ټلیفون نه بندوم؛ ځکه همدا مې ماموریت دی او همدا مې موخې ته د رسېدو وسیله ده، زه هلته درته په تمه یم او پام چې زه د ښارم که کومه تېروتنه دې وکړه؛ پولیسو او یا هم کوم بل چاته دې د راتګ وویل، نو ډېره درنه به درته تمامه شي زما نورملګري دې ښاري که دا غلطي وکړې نو زه به بندې شم خو ستا عزت به هم لوټ شي، ټول خلک به دې بربنډ تصویرونه وګوري، هیله لرم دا تېروتنه ونه کړې.

حلیمه: زه هیڅ کله داسې نه کوم او نه چاته وایم، ماته مې له عزته نور څه مهم نه دي؛ زه غواړم خپل عزت وساتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه له کوره بهر شوه، له وېرې لکه پاڼه رپېده، ټیکسي کې سپره شوه، وچه خوله نهاره نهوره یې د عزت لوټونکي خواته حرکت وکړ.

((((((((((((

رڼا هم په دفتر کې د خپلې ایمانداري مسؤلیت اداکاؤه. په هېواد کې د سمون او فساد اوږدمهالې ستونزې د ورکاوي په فکر کې ډوبه وه، چې د دفتر دروازه یې وټکېده. هغې دې راځه ورته وویل.

ګوري یو نا پېژانده ځوان یې دفتر ته دننه شو، رڼا هم هڅه کوله ویې پېژني، خو مغزي پلټنې یې پرې کار ونه کړ.

رڼا ښه راغلاست ورته ووایه.

هغه هم د مننې په څنګ کې د ناستي اجازه وغوښته. رڼا ورته د څوکی لور ته په ګوتو اشاره وکړه، ورته ویې ویل:

مهرباني وکړئ کښېنئ!.

ځوان کېناست له څېرې او عداتو خورا کمینه مالومېده

رڼا ورته د چای راغوښتو سره سم وویل:

کېدای شي د راتګ په موخه مو پوه شم؟

هغه ورته کړه: بلې اغلې!

زه په فراه کې د الجزیره تلویزون خبریال یم غواړم په یوه مهمه موضوع درسره خبرې وکړم.

رڼا : مهرباني وکړئ! زه یې اورم.

هغه وویل:

ډېره هیله مې وه، چې درسره وګورم، شکر چې نن مې دا هیله پوره شوه.

رڼا په لنډ مسکا د هغه خبره پرې کړه، ورته ویې ویل:

داسې څه ځانګړتیاوې لرم، چې زما لیدو ته یې دومره لیواله کړی وې؟

هغه وویل: ته د هېواد یوه اتله یې، د رښتوني خبریالي یوه بیلګه یې، وطن پالنه، ولس پالنه، زړه سوی خدمت، سرښندنه او قرباني باید له تا زده کړای شي. ستا احساس، له نورو خورا توپیر کوي هغه قرباني، چې ته یې د هېواد لپاره ورکوې هیڅ څوک یې د ادایني جرئت نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : مننه ځوانه!.

دا خو ستا لویی ده، چې ماته دومره لوی الفاظ کاروې،البته چې زه یې وړ هم نه یم. ما چې څه کړي او یا یې کوم، مسؤلیت مې دی، دنده مې ده. خدای ج ته د خپلو مسولیتونو د ادا د ځواب د پیدا کېدو په لټه کې یم؛ خو بیا هم ډاډه نه یم، چې خدای ج ته به زموږ کړنې د منلو وي که نه او خدای ج به مو په دې کارو وبښي او کنه.

ځوان وویل:

اغلې رڼا! ستاسې کړنې زموږ لپاره یو درس دي، یو پند دي زه ډاډه یم، چې په خلکو هم مالومې دي احسان دې مني او ډاډه یم، چې ستاسې ریښتونې هڅې به خدای ج هم قبولې کړي؛ ځکه خدای ج کړنو ته نه ستاسې د زړه اخلاص ته ګوري او د اخلاص کمی په تا کې نشته.

رڼا : سلامت اوسې ښاغلیه! مننه درنه کوم، ستاسې خبرې ماته ډاډ راکوي.

خبریال وویل:

اغلې! زه د یوې ډېرې مهمې خبرې لپاره راغلی یم.

رڼا: مهرباني وکړه!.

ـــ: زه بیا هم تکراروم، چې ستاسې په رښتینولي باندې ډېر باور لرم، خو ستاسې یو خبریال، چې ستاسې د تلویزون د فراه ولایت مسؤل دی، له ما سره یو ځای کار کوي.

رڼا وویل:

ښه! ساحل غمخور ښیې؟

خبریال: هو!

رڼا: نو؟

خبریال: هغه چې کومې کړنې تر سره کوي، تاسې ترې خبر یاست؟

رڼا: هو! هغه زموږ خبریال دی.

خبریال: داخو سمه ده، خو له خبریالي یې ستر تجارت جوړکړی.

رڼا: هغه څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال: زه نور تفصیل نه شم ورکولی دا مالومات په خپله وکړئ؛ ځکه کـه یـې زه ووایم فکر به وکړې کومه شخصي ستونزه ورسره لرم.

رڼا: نو ستاسې د دې شکایت په ویلو کې موږ ته څه ګټه ده؟

خبریال: که تاسې د هغه په رازونو پوه شئ؛ نو ستاسې رسنیز دفتر ثبات ته یې ډېره ګټه رسېږي. اغلې رڼا! زه ډاډه یم هغه چې کومې کړنې تـرسره کـوي، ستاسـې لـه پالیسي سره ورته نه دي، ستاسې پاک نوم او باور ته زیان رسوي، ستاسـې د رسـنیز مرکز لوړ نوم او باور لپاره لکه د ونې چینجی دی، هر څه مو بربـادوي، زه پـه دې کار کې هیڅ کوم شخصي غرض نه لرم خو؛ ستاسې په نوم او باور مې زړه بدېږي. د یوه مسؤل خبریال په صفت درته راغلی یم، دا چې تاسې زما په خـبره کـوم اقـدام کوی یانه ماته توپیر نه کوي؛ ځکه ما خپل مسؤلیت ادا کړ نـور ستاسـې خپـل کـار دی.

رڼا: ته چې څه وایې خدای ج دې وکړي درواغ نه وي او که دروغ ثابت شي نو بیا به زما نه بده مېرمن بل څوک نه وي. زه به تل د هغه چا په وړاندې ودرېږم، چې زما د خبریال سپکاوی کوي.

زه همدا نن فراه ته ځم او د خپل خبریال په اړه څېړنې پیلوم.

خبریال وویل:

مخکې له دې، چې تاسې څېړنې پیل کړئ، زه څه مالومات درته واضح کوم: هغـه چې ستاسې سره کار پیل کاؤه، یو زوړ سایکل یې درلوده اوس موټرې لري، پاخـه کورونه لري، ته یوازې ددې پلټنه وکړه، چې هغه دا شتمني له کومه کړه؛ نور هیڅ څه ته هم اړتیا نه شته. که زه په ناحقه وم کارت یې له جیبه راوکیښ د رڼا په مېز یې کېښود بیا یې وویل:

دلته مې د ټلیفون شمیره شته، ما راوغواړه په دار مې کړه.

رڼا : سمه ده، زه ستا په خبرو پلټنه پیلوم؛ خو که ادعا مـو ناسـمه وختـه همداسـې کوم.

رڼا خپل موټروان ته زنګ وواهه د فراه د تګ لپاره یې ورته د چمتـووالي هـدایت وکړ.

هغه هم خبره ومنله، رڼا د فراه په لور روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

((((())))))))))))

حلیمه هم د خپلې ستونزې د پوهاوي دپاره شاه دوشمشیره زیارت ته ورسېده؛ لالهانده یې یوه او بل لور ته کتل، چې ناولی تصویر اخیستونکی پیدا کړي او د هغه په موخه ځان پوه کړي.

ټلیفون یې وشرنګېده، ویې کتل چې د مسنجر په وسیله د تصویر اخیستونکي زنګ وهلی؛ حلیمې ټلیفون اوکې کړ.

هغه کس چې بختیار نومیده وویل: زه دې وینم، هیله لرم څوک دې په جریان کې نه وي اچولي، که تا دا کار کړی وي؛ نو زه پوهېږم، چې وبه نیول شم، بندي به شم خو زما نور ملګري تیار فسبوک ته ناست دي ما څاري که ونیول شم ما ورته ویلي، چې پرته له ځنډه ستاسې تصویرونه نشر کړی؛ نوکه څوک دې په جریان کې اچولي وي ماته ووایه، چې درسره ونه وینم او د تصویرو له خپریدو د مخه ونیول شي؟

حلیمه: نه، ما څوک نه دي خبر کړي، زه له خپل عزت سره لوبې نه کوم؛ خو ته چیرې یې؟ له ما سره ژر ووینه، زه بیرته په بېړه تګونې یم ته ډاډه اوسه چاته مې د خپل راتګ ندی ویلي او نه څوک راباندې خبر دي.

بختیار ځان ډاډه کړ؛ لنډ مهال وروسته د حلیمې مخې ته په خوبنې ډوله څېره ودرید ورته ویې ویل: دلته نږدې هوټل شته هلته ځو.

حلیمه : زه په هوټل کې څه کوم؟ ته ما هوټل ته دې څه شي لپاره بیا یې؟ هر څه، چې راته وایې همدلته یې ووایه!.

بختیار : زما او ستا کیسه خو دومره لنډه نه ده، چې په څو لحضو کې ختمه شي.

حلیمه: زه نه پوهېږم، چې ته څه موخه لرې. ماته مو خپله موخه ووایئ، چې زه خپله پرېکړه درته ووایم.

بختیار کټ کټ وخندل ځواب یې ورکړ:

له دې وروسته ته اړه یې، چې د ریموټ په ډول زما د اغېزې لاندې خپلې چارې تر سره کړې.

حلیمه : مطلب؟

بختیار: نور به ما سره ساعت تیروې، زه چې څه وایم هغه به منې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه: څه مې، چې وس کې وي منم يې هغه څه چې زما له وسه تېره وي نو نه يې شم منلی.
بختيار : ته اوس هم د خپل وس خبره کوې لږ هم د خپل عزت خيال نه ساتې؟ تـه نه احساسوې، چې ستاسې تصويرونه نشر شي څومره رنګه به دې بده شي؟ څومره به د خلکو له پامه وغورځې؟
حليمه: هو پوهيږم ځکه خو د همدې لپاره دلته راغلې يم، چې عزت مـې وسـاتل شي.
بختيار: نو په ارامه سره هر څه، چې درته وايم هغه ومنه.
حليمه: نو زه څه ومنم؟
بختيار: ما سره به ملګرتيا کوې، زما غوښتنې به پرته له پلمې منې.
حليمه: لکه کومې غوښتنې؟
بختيار: هرڅه ان تر دې يو ځای لماستی.
حليمه: دا ته څه وايې؟ ته خپله خور او مور نه لرې؟ ته غيرت نه لرې او ته د انسانيت په نوم څه پېژنې؟
ستا خپلو خبرو ته پام دی، چې ته څه وايې؟
بختيار: هو ما مې خپلو خبرو ته پام دی، همدا زما دنده ده.
حليمه: ته ولې له ماسر داسې کوې؟ ما څه ګناه کړې؟ ايـا کـه دې تـا لـه خـور سره څوك داسې وکړي ته به څنګه احساس وکړې
بختيار: زه غواړم ستا خور رڼا ته درد ورکړم، هغه وځوروم له ژونده يـې زړه ورتـور کړم غرور يې مات کړم.
حليمه: رڼا څه ګناه لري، څه بد يې درته رسولي؟
بختيار : ډېره بده مېرمن ده، د خپلو ګټو لپاره د نورو د عزت سره لوبې کوي، زموږ د قومندان نوم يې له خاورو سره خاورې کړ، د رسنيو مخکې يې ابرو ورتوې کړه.
حليمـــــــــــــــه: کـــــــــــــــوم قومنـــــــــــــــدان؟
هغه ځواب ورکړ:
دا به وروسته څرګنده شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیار یوه او بل خواته وکتل ویې ویل: له لرې پولیس زموږ په خوا راروان دي، زما وېره ترې راغله، شک راباندې ونه کړي، که رانږدې شي نو زه بیا حرکت کوم خو ته همداسې هوښیاره نجلۍ له ځانه جوړه کړه زما او ستا په راز باید څوک خبر نشي.

هغه لا ولاړ و، چې د شاپور موټر له دوی سره له نږدې سرکه تېر شو. شاپور دواړه ولیدل، چې سره ولاړ دي خو مناسبه یې ونه بلله، چې ورته ودرېږي؛ ځکه چې فکر یې وکړ حلیمه شاید د ژوند د راتلونکې ملګري په لټه کې وي.

په لاره کې د شاپور سره نور سوچونه هم پیدا شول، له ځان سره یې ویل:

حلیمه بې مور او پلاره یتیمه انجلۍ ده رښا هم ټوله ورځ په دفتر کې وي هسې نه، چې ناسمه لاره یې غوره کړې وي.

له ځان سره یې پرېکړه وکړه، چې زه باید حلیمه وڅارم، هغه زما مسؤلیت دی، هغه زما خور ده، هغه له ما پرته بل غمخور نه لري. زه باید د خپلې خور په وړاندې مسؤلیت ادا کړم.

کورته له رسېدو وروسته یې د کار جامې بدلې کړې، ځمکې ځای ور نه کړ پریکړه یې وکړه، چې حلیمې ته ورشي او په دې راز ځان پوه کړي بهر راووت د هغې د کور په لور یې د موټر ګېر ور بدل کړ.

لنډ مهال وروسته یې کورته ورسېد دروازه یې ټک، ټک کړه حلیمه هم د دروازې شاته لمر غوړي ته ناسته وه، دې دروازې له ټک،ټک سره بهر راووته ویې لیدل چې شاپور ولاړ ده له سترې مشې وروسته دواړه کور ته ننوتل. حلیمې له ځانه سره شکرونه باسل، چې په ډېر سم وخت کې له شاپوره مخکې کورته رسېدلې، کنه شاپور به له بندې دروازې سره خور ته ټلیفون کاؤه او زما له نه شتون به یې ورته ویلي وو.

شاپور له کېناستو سره سم حلیمې ته په اصلي خبرې ژبه پرانیستله :

شاپور: خورې نن مې د شاه دوشمشیره ولي زیارت سره ولیدې.

حلیمه وارخطاشوه، خوله یې وچه شوه، په توتله ژبه یې په داسې حال کې، چې سترګې یې له ځمکې سره ګنډلې وي ، ورته یې کړه:

هو وروره!

زیارت ته لاړم سر مې ډېر خوږېده، مال که خدای ج شفا راکړي.:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور :تاسې د سي ټي سکن معاينه راوړه؟
حليمه : هو رامې وړه دوه ورځې مخکې ورپسې ورغلې وم ډاکتر ته مې هم وښوده.
شاپور: نو ډاکتر بيا څه ويل؟
حليمه: ډاکتر وويل: د کوم تشويش وړه خبره نده ستاسې سر کې داسې کومه خطرناکه ستونزه نشته.
شاپور :ښه! شکر چې د انديښنې وړ څه نه وي.
خو هغه بل کس څوک ؤ؟
حليمه نوره هم وارخطا شوه : ويې ويل کوم ؟ څوک؟ چيرې؟
شاپور: هغه چې زيارت ته څېرمه له تا سره ولاړ ؤو او له تاسره يې، چې خبرې کولې؟
له دې خبرې سره د حليمې رنګ نورهم والوت ، په بنده، بنده ژبه يې ځواب ورکړ:
هغه زما د مکتب ټولکي وال ؤ، تصادفاً مخامخ شوه، د مکتب نوټونه يې په کار ؤ؛ ځکه مو خبرې اوږدې شوې.
شاپور يې درواغ احساس کول،ځکه خو يې انديښنه نوره هم زياتيده،دې نور وضاحت دپاره يې ترې وپوښتل: اوس خو د ژمي رخصتي ده نو بيا د نوټونو خبره له کومه شوه؟
حليمه: هغه ناکام شوی وو؟ اوس يې د دوهم چانس ازموينې دي؛ ځکه يې زما نوټونه رانه غوښتل.
شاپور: خو د هغه سړي څېره زده کونکي ته نه پاتې کېده؟
حليمې د ځان خلاصولو لپاره نوره جدي شوه؛ ښه پوهېده، چې شاپور يې لکه ورور خيال ساتي، شخصيت يې ژغوري خو ، اړه وه جدي شي، په شاپور کې يې سترګې ونيوې په زړه کې يې وويل: ومې ښه وروره! زه پوهېږم زما د ښه والي لپاره دا پوښتنې رانه کوې، خواخوږي راسره کوې؛ خو زه سخته ګير شوې يم، له خدای ج پرته مې له دې مصيبته بل څوک نشي خلاصولی، زه ښه غواړم وروره! ته به زما په خبرو خپه شې خو زه بله لاره نه لرم؛ په قهرجنه لهجه يې شاپورته وويل:
وروره! ته دومره ډېرې پوښتنې له ما ولې کوې؟
په کوم مسوليت يې کوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما څه کېږې؟

شاپور ورته وخندل، بیا یې وویل:

ولې ورور دی نه یم؟ ورور د خور نه پوښتنه نشي کولی؟

وروسته یې خبرو ته دوام ورکړ: ښه څه کومه خبره نه ده، زه نورې پوښتنې نه درنه کوم، خو ډېر کوښښ کوه، چې هر څه ډېر په پاملرنې مخته بوځې، دلته ژوند اسان نه دی، ته مور او پلار نه لرې، چې خیال دې وساتي رښا هم کله کور وي او کله نه وي له ځان سره ډېر پام کوه.

اوس خلك ډېر چالاکه شوي دي

تا غوندې معصوم انسانان په ډېرو دامونو کې راګېرولی شي، ژوند ته به ډېر پام کوې، بیا له خپله ځایه پورته شو، د تلو په وخت کې یې حلیمې ته مخ ورواړاؤ ورته یې کړه:

ته مې ورور مه ګڼه خو زما خور وې او خور به مې یې.

هر کله چې کومه ستونزه کې راګېر شوې ماته زنګ کوه زه به لکه د اسمان پړک په څېر هلته حاضر یم.

حلیمه یې په خبرو په ژړا شوه لمدې سترګې یې په شاپور کې خښې کړي ویې ویل:

ما په تېرو خبرو وبښه شاپوره ، زما هم ورور یې، د زړه له تله راته له ورور نه کم نه یې اړینه نه ده، چې یو څوك له یوې مور او پلاره پیداوي هغه د وروڼه وي، د وروږګلوي اړیکو ته د زړه رښتین توب تر ټولو لومړیتوب لري.

مجبوریت سړی اړ کړي هغه څه ووایې، چې نه یې غواړي.

شاپور: څه مطلب؟

حلیمه: هسې

شاپور هم پوه شو، چې حلیمه له هغه څه پټوي، نوره یې په هغې د فشار راوړلو هڅه پرېښوده، په ځنګ کې په توشك ایښی تلیفون یې راواخیست او بهر ووت

((((((((((

رښا فراه ته ورسېده لکه زړ ور زمری په ناامنه ولایت کې یې په ډاډه زړه خپلې پلټنې پیل کړې، لومړی یې د هغه ځای ژورنالستان راټول کړل یو یو یې جدا ولیدل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر یوه یې لومړی دا پوښتنه کوله، چې زموږ خبریال سره دې اړیکې څنګه دي که به یې ویل چې خوښ مې ندی نو نورو پوښتنو ته یې ادامه نه ورکوله؛ خو که به یې ځواب د ښو اړیکو ؤ له هغه به یې مالومات راټولول.

پلټنو وښوده، چې د هغې خبریال، د خپلې رسنۍ له قوته زښته زیاته ناوړه ګټه پورته کړې، له هر چا یې کلنګ اخیستی هره عایداتي سرچینه او حکومتي اداره یې په دې خاطر ګواښلې او وېرولې وه، چې منفي راپور در پسې خپروم، که زما برخه رانه کړې.

رڼا ځینې ادارې داسې هم موندلې، چې د هغوی د لاسته راوړنو د خبر خپرولو اوجوره ترې اخیستل شوې وه

ځینو خو رڼا ته د هغه د اخلاقي فساد خبره هم تر غوږو ور ورسوله ورته ویې ویل: ستاسې خبریال به د نظر اخیستو په بهانه له انجونو سره اړیکې ټینګولې، ویډیو یې بلاک میل به یې تر سره کاؤ، او بیا به یې له دې لارې ګواښلې.

رڼا له خپلو پلټنو وروسته خورا ډېره خفه شوه په ځان په قهر شوه.

د خپل خبریال د شتمن کیدو، خودسریو او بې وجدانه کړنو سخته وځوروله، خپل ځان ته یې تو کړل ویې ویل:

اخ رڼا ستا په مشري کې داسې بې ضمیره خبریالانو هم دنده تر سره کړې او ته یې په اړه خبره نه وې.

د ځان د لا ډاډه کولو لپاره ګمرک ته لاړه، هلته د ګمرک د مسؤلینو سره وغږېده، هلته یې یو وطن دوست مامور پیدا کړ له هغه یې د خپل خبریال د کړنو پوښتنه وکړه ځواب یې تر لاسه کړ: ستاسې خبریال له ګمرکه د میاشتني معاش په ډول پیسې اخلي.

رڼا : هغه له دې ځایه په کوم حق پیسې اخلي؟

مامور : دلته فراخه فساد روان دی، د راز د پټ ساتلو لپاره دوی اړ دي هغو کسانو ته پیسې ورکړي، چې له رازه یې پرده پورته کوي، ستاسې خبریال به د ګمرک رئیس ته راغی د اخطار په ډول به یې ورته ویل:

یا خو هره میاشت زما برخه راکوه اویا هم له فساده دې پرده پورته کولو راپورونو ته چمتو شه!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اړ ؤ هره میاشت ده ته پیسې ورکړي.
له دې مالوماتو راټولو وروسته رڼا ښاروالي ته لاړه؛ هلته هم ورته د حق سکوت او حق ظهور اجوره یاده شوه. ښاروال چې یو وطن دوسته انسان ؤ رڼا ته وویل:
زما له راتګه مخکې دلته بل ښاروال ؤ په فساد کې ښکیل وو، له هغه به یې په شوي فساد کې برخه غوښته او په دې به یې ګواښه، چې که ور یې نه کړي راپورونه به ورپسې خپاره کړي.
ښاروال رڼا ته نور هم تفصیل ورکړ، ورته ویې ویل:
ستاسې خبریال ستاسې سره د دندې په لومړیو کې یو زوړ بایسیکل درلوده اوس هره اونۍ یو موټر اخلي او بل بدلوي.
په رڼا کې د ځواب ورکولو جرئت نه ؤ، د ځان ملامتي له کبله یې خوله وچه، وچه کېده. یوازې د سر په خوځولو یې هغه ته د خبرو د دوام تشویق ورکاؤه. د خپل خبریال د هر جرم په اورېدو به یې شونډې له غاښو لاندې کولې او د خپلې بې غوري اوښکې به یې له سترګو څڅېدې.
د ښاروال له خبرو وروسته له خپله ځایه اوچته شوه، د مېز په سر د چایو پیاله یې ډکه پرېښوده، د تلو په اراده یې خپل د لاس دسکول راواخیست.
ښاروال ورته وویل:
خورې! ستاسې چای خو ډکه پیاله پاتې شو، لږ تم شه چای مو وڅښئ بیا لاړه شئ!.
رڼا : وروره! زه له اوږد مهاله د یوه نه ښښونکي جرم په ګناه مرتکبه یم، شاید ددې ګناه، چې زما بې غوري ده خدای ج مې ونه ښښي، ما څرنګه داسې یو لوی غل او خاین د خبریالي په پاکه جامه کې ساتلی ؤ؟ زه ولې د هغه له دې ناروا کړنو نه ومه خبره؟ بیا یې د ښاروال نه اړول شوی مخ بیرته ور واړاؤ هغه ته یې وویل:
ددې خوار ملت بیت المال دومره اسانه نه دی، چې د رڼا په مشري کې به یې یو څوک هضم کړي، زه نه پرېږدم، چې د خوار، یتیم او کونډې ګېډه پانګه، چې بیت المال دی څوک رانه وخوري.
زه به خپل خبریال داسې برابر کړم، داسې سزا به ورکړم، چې د تریخوالي مزه به یې د مرګ تر وروستی سلګی هېره نه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره په چټکي د ښاروال له دفتر ووته، په موټر کې کېناسته، ټلیفون یې راواخیست د افغان رسنیز مرکز د فرا څانګې خپل خبریال ته یې زنګ وواهه.

د سلام له ویلو وروسته هغه خپله روږدی هنر پیل کړ، رڼا ته یې وویل:

اغلې رئیسې صیب! ستړې مشې، زه خبر شوم، چې فراه ته راغلې یې، نن زما مېلمنه یې پسه به درته حلال کړم.

رڼا : میلمنه به دې شم؛ خو پسه په حلالو پیسو اخلې او که د کوم کمېشن لـه برکتـه دې پسه په ستوني چاړه تیره وې؟

هغه د تملق خندا وکړه، ځواب یې ورکړ: قدرمنې رئیسې صـیب! دا تـه څـه وایـې؟ ستاسې درناوی ماته تر هر څه ډېر ارزښت لري، حرامې له کومه کړم د خپل اولاد له خولې یې سپموم او تا ته پرې مېلمستیا کوم.

رڼا یې خبره ورپرې کړه، ورته یې کړه:

د پسونو د حلالو خبرې عادي خلك نـه کـوي، دا د سرمایـه دارو سـت وي، چـې میلمنو ته یې له خولې وځي او تا ته چې موږ ځومره معـاش درکـوو هغـه ددې نـه جوګه کېږي، چې ماته د مېلمستیا لپاره پرې پسه واخلې او د اولادونو دې هم وشي.

خبریال کټ کټ وخندل ویې ویل:

ماشومان خدای ج لري هغه یې روزي رسان دی، هیڅوك لـه لـوږې نـه دي مـړه شوي.

رڼا : کور دې ودان، زه د مېلمستیاؤ لپاره نه یم راغلې، د خپلې بېغورې، جبران تـه راغلې یم د خپل ناغیرې له لاسه پر اوږو دې پیټې کمولو لپاره راغلـې وم، د خپـل وجدان له ملامتې د خلاصولو لپاره راغلې وم اوس بیرته کابل ته ځم، ډېر کارونه مې په مخکې دي، چې پرته له ځنډه یې باید تر سره کړم.

خبریال : نو امر وکړئ! زه څه کولی شم؟

رڼا : ټلیفون مې ددې لپاره درته وکړ، چې سبا دې د تیـارې ټیکـټ وکـړه، کابـل مرکزې دفتر ته له ځنډ پرته راشه.

خبریال: خیر خو دی اغلې!؟

رڼا: هو خیر دی؛ خو په دې خیر کې د ولس خیر نغښتی دی، نه زما او ستا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا له خبرو سره د خبریال زړه ټکان پیل کړل، یوه وېره یې په زړه کې خپره شوه له ځان سر یې وویل:

لکه چې رڼا دې د خبریالي په رازونو پوه شوې ده، لکه چې نور دې دې غوړېو لـه دیگه لاس وخوت ، لکه چې نور دې د پیسو سره د لوبو وخت په ختمېدو شـو. زړه نازړه یې د سفر لپاره چمتو والی پیل کړ؛ خو بیا یې هم په بشپړ ډول سره د خپلـې وېرې په اړه باور نه راته، چې رڼا دې د هغه په رازو خبره وي، ځان ته یـې پـه دې تسلي ورکړه، چې شاید دا هسې زما واهمه وي.

«««««««««

حلیمې په کور کې د خپلې ستونزې د پایلې او د سرېښو په ډنډ کې د لوېـدو نـه د ژغونې سوچونه کول، لاره ترې ورکه وه د خپل فکر په نړۍ کې به یې کله یو غر په بل ا وکله بل غر په بل ویشته.

خو د ژغورنې لاره یې نشـوه مونـدلی؛ ځکـه یـوه خامـه پیغلـه وه د فکـر ځغلـونې لیدلوری یې دومره پیاوړی نه ؤ، چې د ځان د نجات لپاره یې پکـې د رڼـا څـرک لیدلی وای.

هغه د خپلو بدبختیو په خیالي ټالونو کې زنگېده، چې ټلیفون یې رڼا او بیا د مسنجر زنگ پرې راغی؛ حلیمې د سکرین په کتو سره ولیدل، چـې هغـه پخـوانی نـاولي انسان ورسره بیا اړیکه ټینگه کړې،دې چا سره چې دې حلیمې نیمه لوڅ انځورونـه وو.

حلیمې په رېږدېدلیو گوتو د ټلیفون شنه بټن کیکاگله ورته وویل شول:

نن راسره د حضوري چمن په یوه څنډه کې وگوره.

حلیمه: د څه لپاره؟

بختیار: غواړم څو خبرې درسره وکړم.

حلیمه: بېکاره انسانه ،ته له ما څه غواړې؟

بختیار : په ټلیفون کې خبرې نه کېږي یو ساعت وروسته له ماسره ووینه کنه ښه بـه درته نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حلیمې پر تن د وېرې لړزه یو ځل بیا خپره شوه، د خپل عزت د ژغورلو لپاره یې له مجبوریته ورته د هو وویل.

بختیار یې په خبره د راتګ ډاډ تر لاسه کړ، بیا یې ورته خبره نوره هم وغځوله هغې ته یې وویل:

ګوره نجلۍ د تېر په څېر یوازې راشه، څوک درنه خبر نشي؛ ځکـه چـې بیـا بـه د داسې څه سره مخ شې، چې جبران به یې درته ستونزمن وي.

حلیمې د سمه ده په ویلو، د ټیلیفون اړیکه پرې کړه.

د تګ لپاره یې تیاری ونیو په یو ساعت کې د چمن حضوري هغه ځای ته ورسیده، چې ژمنه ترې اخیستل شوې وه.

یوه او بل لور ته یې په وارخطایي سره کتل، خو هغه کس چـې مخکـې یـې ورسره لیدلي ؤ په نظر ورنه غی.

د سړک په یوه خواکې یې په یوه کس شک راغی، چـې ددې پـه لـور راروان ؤو، حلیمې هم د هغه لورته کتل، چې د بلې خوا نه یې یو سړی خوا کې ودرېده ورتـه ویې ویل:

کوم چاته خو به دې د راتلو نه وي ویلي؟ حلیمې مخ ورته راواړاؤ ویـې کتـل چـې بختیار دی

حلیمه :ژر، ژر راته ووایه ته څه غواړې؟

بختیار: ولې دې بیړه ده، چیرې ځې؟

حلیمه: تېر ځل مې هم خپلوانو له تاسره لیدلې وم او بیـا مـې پـه ډېـره سـتونزه د هغوی نه ځان خلاص کړ، که دا ځل ولیدل شم نو ځان نه شم ژغورلی.

بختیار یې خبریالې رڼا ته ورته لښته او تنګۍ ځواني له ځیرو سترګو تېره کـړه، بیـا یې د هغې څرڅو سترګو ته د سوداګر په سترګه وکتل، مسکی شو ورته ویې ویل:

زما او ستا اړیکه د بیړې نه ده، راځه څو هوټل ته، دلته د لارې سر دی خلک به پر ځان نه شکمنه ؤو.

حلیمه: ته ماته ولې هر ځل هوټل، هوټل یـادوې، مطلـب دې څـه دی؟ روښـانه خبره وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیار: مه وېرېږه! زه ستا تصویرونه نه خپروم؛ خو دا یې شرط دی، چې زما له خبرو به سرغړونه نه کوې.

زه چې څه درته وایم هغه به منې.

حلیمه: ګوره ته چې کوم خوبونه وینې دا هسې خیال دی،خـوب وینــې، د ځـان لپاره دې دروغجنه خوښي ده او هسې دې ځان خوشحاله کوې.

زه پوهېږم، چې که زما تصویرونه نشر کړې زما لپاره به تر مرګ سـخته وي، زه بـه د خپلو خلکو، ان د خپلې کورنۍ له نظره لوېږم، خو خدای ج به راسره وي، هغه ته به مې مخ تور نه وي ،زه ډاډه یم چې هغه به رانه خفه نه وي.

زما لپاره د خدای ج رضا د انسانانو له خوښي غوره ده.

ته چې کوم مردار فکر د هوس مړولو لپاره زما په وړاندې لرې او ما پـه دې تصـویر ډاروې؛ تر څو زه ستاسې ناولې غوښتنې ومنم دا ناشونې ده.

هسې دې ځان په عذابوې، هسې خواري کوې او هسې په زړه کې ګوړې ماتوې.

داسمه ده، چې زه ستاسې په لومه کې ګېره شوې یم، خو له دې فکرونو تېـر شـه، داسې څه وغواړئ، چې زما تر وسه پوره وي.

بختیار : سمه ده، زه به ستا خبره ومنم.

خو یو بل کار وکړه!

کوم کار؟

رښا ته ووایه، چې هغه زما د قومندان زلمي کوم سپکاوی یې کـړی ؤو او د هغـه لـه لاسه یې د یو میلون په ارزښت کور له ګوتو باسلی ؤ نو بیرته دې جـبران کـړي یـو راپور دې خپور کړي چې زه تېروتې وم. قومندان زلمی پـه حقـه دی، مـا د ناسـم پوهاوي له کبله د هغه په حق کې تېری کړی.

حلیمې ورته لنډه مسکا وکړه، ورته ویې ویل:

ته بیا هم داسې غوښتنې کوې، چې هغه شونې نه دي، رښا د حق د پلـوي لپـاره د خپلې مور، ورور او یوې خور څخه تېره شوه، حق تـه د رسـېدو لپـاره یـې خپلـه کورنۍ له لاسه ورکړه خو د حق پلوي یې پرېنه ښوده. زه ډاډه یـم، چـې هغـه بـه خپل مرګ قبول کړي خو دا غوښتنه به ونه مني؛

بیا یې د بختیار سره سترګې مخامخ کړې ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کار لپاره، چې ته یې غواړې زه رښا ته د ویلو لپاره چمتو نه یم؛ ځکه نه یې زما خور مني او نه د هغې مبارزه دومره کمزورې ده، چې له کبله به یې هغه د داسې وړو خبرو پروا وکړي.

بختیار : ښه نو هغې ته ستاسې د عزت له منځه تلل وړه خبره ده؟

حلیمه: نه زما عزت د هغې لپاره وړه خبره نده، له خپله ژونده هم ورته مهمه ده؛ خو له دې هم ورته خپله مبارزه مهمه ده بله داچې زه هم نه غواړم د هغې مبارزه د خپل عزت قرباني کوم.

بختیار : ښه نو بیا د خپلو انځورونو خپرېدو ته په تمه شه.

د حلیمې زړه په درزا شو، بختیار ته یې وویل:

د یوې پیغلې لپاره د هغې عزت ډیر مهم وي، ته دا ظلم له ماسره مه کوه، فکر وکړه زه دې هم یوه خور یم، یا دې لور یم او که دا هم نه منې داسې فکر وکړه، چې که ستاسې د خور او یا هم لور سره داسې یو څه څوک وکړي ته به څومره وځورېږې؟

ته ما نه درک کوې، چې په دا دریو ورځو کې په ما څه تېرېږي؟او ایا زه پوښتنې شم، چې ته موږ ته د کومې ګناه سزا راکوې؟

بختیار: لومړی خو زه د دا ډول خبرو سره هیڅ دلچسپي نه لرم، کومې چې ته کوې.

دوهم ته زما د کړنو دلیل غواړې کنه ،نو واوره ،ماته دنده سپارل شوې، چې ستا خور رښا دومره وځوروم، چې له ژونده یې زړه ورتور کړم، غواړم په دې کار سره هغه وشرموم، د هغې شخصیت ورخراب کړم، د خلکو سره د هغې باور له منځه ویوسم، د هغې غټې، غټې خبرې په خوله کې ور وچې کړم.

حلیمه : ته غواړې چې رښا وځوروې؟

بختیار: هو

حلیمه: ته زما انځورونه مه خپروه زه به داسې لاره درته وښیم، چې د هغې له کبله به رښا سخته وځورېږي، ډېره به وکړېږي، ستا د وینا مطابق له ژونده به یې زړه تور شي.

بختیار: زما هم همداسې څه په کار دي، چې د رښا د ځورېدو لامل شي، هغه لکه په اور کباب، کباب شي؛ ځکه چې له دې امله ماته شل زره ډالر انعام راکول کیږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دا کار ونه کړم دارقم مې د لاسه وځي نو ژر يې راته ووايه، هغه څه دې چې رڼا پرې وځوربږي؟

حليمې خپلې مظلومې سترګې د بختيار په لور ور پورته کړې، ورته ويې ويل: کار درته وښيم؛ خو زما تصويرونه مه خپروه زما عزت د خپلې خور عزت وګڼه، له ماسره د يوه پښتون په ډول ژمنه وکړه.

بختيار: کار را ته وښيه که خوښ مې شو، زه ژمنه کوم، چې ستاسې تصويرونه نه خپروم او نه دومره دلچسپي ورسره لرم، زما د خپل رقم سره کار ده، قرضداره يم، راګير شوی يم؟ ژر کار راته ښايه.

حليمه: ما ووژنه، زهر راکړه زه به يې ستا په مخ کې وخورم.

په دې کار به دې خپل هدف په لاس راوړې، زما په وژنې به زما خور دومره وځوربږي، چې ستا په وينا له ژونده به يې زړه تور شي؛ ځکه هغې ته زه ډېره ګرانه يم، ماته د ژوند خطاب کوي، زما په وژلو به د هغې نه ژوند واخيستل شي.

بيا يې سوړ اسويلی وکيښ ښکته يې وکتل ويې ويل:

زه په مرګ نه خپه کېږم خون مې هم دربښلی؛ خو په دې شرط چې زما له مرګ وروسته به زما تصويرونه له منځه وړې.

هر څه به ډيلټ کوې.

بختيار : وړانديز مې دې خوښ شو، دا کار به مې د قومندان هم ډېر خوښ شي، خو د زهرو وړانديز مې دې خوښ نه شو.

حليمه: ولې؟

بختيار: ولې ځواب به سبا تر لاسه کړې سبا دې يو ځای ته غواړم زما د زنګ په تمه شه.

په داسې حال کې، چې يوه او بل اړخ ته يې کتل بختيار صحنه ترک کړه او نور لاړه.

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا هم ستړې ستومانه تر کابله راورسېده، مخکې له دې چې کور ته لاړه شي، لا رسميات نه وو ختم شوي، نېغه څارونوالي ته لاړه هلته يې د خپل خبريال ټول اسناد او ثبت شوي غږونه څارنوالانو ته وسپارل، ورته ويې ويل:
دا کس زموږ د رسنيز دفتر او خبريالي نه ناوړه ګټه پورته کړې، په فساد کې ښکيل او لسګونه دوسې لري، زه يې سبا مکتوبي رالېږم او که رانه غی،حاضر نه شو، هيله ده د خپلو سرتېرو په وسيله يې د قانون منګولو ته وسپارئ او د ملت حق يې تر ستوني راوباسئ.
هغوی چې د رڼا ربښتينولي وليده يوه او بل ته يې وکتل، ويې ويل:
نړی خدای ج په څومره توپير پيدا کړې ده، موږ وګوره او دا مېرمن وګوره، زموږ بې مسؤليتي وګوره او د وطن دغه اصلي مېرمنې احساس وګوره، هغه مساوات غواړي، د بيت المال ژغورنه غواړي، سمون غواړي او موږ يو چې د پيسو په بدل کې حق په ناحقه او ناحقه په حق بدلوو.
د ځانونو له ملامتيا وروسته يې رڼا ته ډاډ ورکړ، هغې ته يې وويل:
اغلې رڼا! موږ د ستاسې له احساسه ډېر خوښ شو، موږ ته مو هم د پند په ډول يو الهام راکړ،له دې وروسته موږ هم درسره ژمنه کوو چې نور به دې وطن سره خيانت نه کوو ،رشوت به نه اخلو ،حق به حق دار ته سپارو ، ته نوره ډاډه اوسه، چې ستاسې نارامه زړه به ارامو او تورن کس به جلبوو.
رڼا په مننې سره ترې رضايت وښوده.
بيا يې ترې خدای پاماني واخيسته
رڼا د کور په لور رهي شوه کله هم چې د کور کوڅې ته داخله شوه د خپل موټر مخکې يې يوه پياده روانه نجلۍ وليده. د خپلې خور حليمې ګمان يې پرې راغی، له انجلی نه په تېرېدو کې ورته متوجه شوه، ويې ليدل چې دغه انجلی په ريښتيا حليمه ده په مخ يې لس ځايه اوښکې راځي او په بې وسه قدمونو د خپل کور لاره لنډوي؛ خپل موټروان ته يې وويل:
وروره! بريک ونيسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ژر له موټره راښکته شوه او مخامخ د حليمې په وړاندې ودرېده. هغې يې په ليدو سره هڅه وکړه، چې خپلې ناوسې اوښکې له هغې پټې کړي؛ خو ډېر ناوخته شـوی و؛ ځکه چې رڼا يې اوښکې لا دمخه ليدلې وې.
رڼا خپله خور په غېږ کې ونيوه ورته ويې ويل:
خور جانې! څه خبره ده؟ ولې دې په مخ لس ځايه اوښکې راځي، خيرت خو دی ؟
حليمه : هو خورې! خيرت دی، هسې مې مور، خور او کوچنی ورور راياد شو، تـه هم رانه مسافره وې بس چيټې مې زړه راډک شو.
رڼا يو ځل بيا خپله خور په غېږ کې ونيوه په يوه او بل اړخ مخ يې ښکل کـړه ورتـه ويې ويل
خور دې درنه ځار شي ،دادی زه بيرته راغلم ،ته مه خپه کيږه ،ځه چې ځو کورتـه لا يې دوه قدمه نه ؤ اخيستي رڼا دې خپلې خور حليمې په اوږه لاس کيښـود ورتـه يې ويل :خورجانې! کومه بله خبر خو به نه وي له ماخو څه نه پټوې کنه؟
حليمه: نه خورجانې! له تا به څه پټ کړم، بله هيڅ خبره نشته.
رڼا موټړ وان ته وويل:
وروره! ته لاړه شه زه او خور مې نور پياده ځو دادی کور هـم دوه ګامـه کـې دی، موټروان يې رخصت کړ.
رڼا او حليمه دواړه يو بل ته د لاس پنجې ورکړې او په قدم، قدم تر کوره ورسېدې.
رڼا خورا ستړې وه، له ډوډۍ، چای او لمانځه ورسته نوره تم نه شوه، د خوب بستر ته لاړه په بستر کې اوږده وغځېده. د حليمې خواشيني حالت انديښـمنه کړه،ځکـه چې حليمه يې احساس کړه چې دې کوم ژور خفګان لاندې ده ،دې ډوډۍ خوړلو په وخت کې يې له دې سره يې دوه ګولې وکړې نوره له دسـتر خوانـه جګـه شـوه ويلې يې زه مړه يم.
رڼا په چورتونو کې ډوبه شوه دې ځان سره په خبرو کې شوه ،حليمـه ولـې دومـره خفه ده؟ د هغې له مسکا ډکه څېره ولې داسې مړاوې شوې؟ د هغې له خـولې هغـه خندا، چې کړسا به يې تر دريم کوره رسېده ولې خپک شوې؟ نن يـې دوه ګـولې ډوډۍ هم راسره ونه خوړه، څېرې يې د يوه ژور خپګان ښکارندوي کوله حتما څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره؛ خو ده رڼا په دې سوچونو کې وه، چې حليمه يې کوټې ته راغله، د رڼا په خواکې کېناسته، هغې ته يې وويل:

خورې! ډېره ستړې راته ښکارې، زه به دې چاپې کړم، د هغې په غځېدلو پښو يې د کېکاګلو پيل وکړ، بيا يې د رڼا لاس په لاس کې را واخيست، د خپل لاس سره غبرګ يې په سينې پورې ونيو، رڼا ته يې وويل:

زما غيرتي خورې! زما همت ناکې خورې! زما ژونده.

رڼا : څه خبره ده، چې نن دې زما تعريفونه پيل کړي، پام دې وي، چې کوم فرمايش رانه کړې او بيا دې د هغه ورور شاپور سرينده راته ونه غږوې.

حليمه : خورې! زموږ مور، خور او وړوکی ورور مړه شول، بس زه او ته پاتې شو.

رڼا : بس همدا مو تقدير ؤ، همدا به راته ليکل شوي ؤ اوس دې تا خداى ج راته لري.

حليمې په ژړغوني اواز په داسې حال کې، چې سترګې يې لمدې وې رڼا ته وويل:

شايد له دې بدې ورځې هم راباندې راشي،خو هيله لرم چې خپل د فولادو په څير همت مات نه کړې، خپله مبارزه پرېنه ږدي، تل د حق پلوي وکړي.

رڼا يې خبره ورپرې کړه، په ځير ځير يې د هغې څېرې ته وکتل خپل لاس يې د هغې په خوله ورکېښود په لوړ اواز يې هغې ته وويل:

خوري! هيله کوم، نورې داسې خبرې مه راته کوه زړه مې د پاڼې په څېر رپېږي، موږ ډېرغمونه زغمل له نورو غمو مو د خداى ج وساتي.

خوري! ته ولې داسې خبرې کوې؟ زما ژونده ولې مې زړه له سينې باسي؟

ته ولې داسې وايې څه پېښه شوې؟ خير دی داسې څه دي، چې زه ترې خبره نه يم.

حليمه: خورې که زه د خوا کې نه وم وارخطا نشی، هيڅ وخت خپل همت ونه بايلې، اونه ژاړې

پام دې وي، چې اوښکې د څوک ونه ويني؛ ځکه چې اوښکې د کمزورې مانا وي خپل ځان نورو ته کمزوری ونه ښې او شاپور د تا لپاره يو غوره ټاکنه بولم، د هغه په اړه بيا، بيا فکر کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : خورې! مه مې زړه چاودې کوه ؟ولې مې ليونۍ کوې؟ ايا ډاکتر خو درته د کومې خطرناکې ناروغي نه دي ويلي؟

حليمه مسکی شوه، ورته ويې ويل:

خورې! هيڅ هم ندي شوي، اوس مې ناروغي هم ښه ده، بس هسې مې ستاسې زغم مالوماوه؛ دا مې مالوموله، چې زه درباندې څومره گرانه يم.

رڼا خپله خور له غوږه ونيوله ورته ويې ويل:

شوخکې! زما زړه خو دې له خولې وکيښ، داسې خبرې څوک کوي؟ ته خو زما نفس يې، له تا پرته په دې نړۍ کې زما څوک دي؟ که ته مې په خوا کې نه وې زه خو مړه کېږم، اوس خو ستا په همت ژوند مخته بيايم کنه هر څه رانه پاتې دي.

ددوی خبرې نورې ډېرې اوږدې نه شوې ځکه چې دې شپې ناوخته شوی ؤ رڼا حليمې ته د لمانځه سپارښتنه وکړه ورته ويې ويل لمونځ وکړه بيا ويده شه خو له خوب مخکې دې درود شريف هير نشي حليمه لاړه او سم دستي

رڼا خپل ټليفون راواخيست، شاپورته يې زنگ وکړ.

هغه ته يې وويل:

شاپوره!

ته خو د خپلې کابينې پوښتنه هم نه کوې، نه وايې چې چيرته تللې وې؟ د څه لپاره تللې وې، کله لاړې او کله راغلې؟

شاپور ورته لنډه مسکا وکړه، بيا يې ويل:

ته خو خپله رئيسه يې! زه څه کاره يم، چې له تا وپوښتم، هغه ورځ مې په ياد ده، چې راته ودې ويل:

زه ريسه يم ،دې چا مشورو ته مې اړتيا نشته نه د چا سپارښتنو ته اړتيا نه لرم.

رڼا : ښه نورې ټوکې پرېږدو، د يوې جدي خبرې لپاره مې درته ټليفون وکړ.

شاپور: خير خو دی؟ مهرباني وکړه!

رڼا: حليمه راته سمه نه ښکاري، چې له فراه نه راغلم په کوڅه کې راتېرېدم، دا هم کورته را روانه وه په لاره کې مې وليده، چې ژړل يې پر مخ يې سل ځايه اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلې. اوس مې خوا کې کېناسته، داسې خبرې يې راته کولې، چې زړه يې له سينې ښکه. ماته يې ويل، چې که زه مړه شم ته به نه خفه کېږې.

حيرانه يم، چې په دې نجلۍ څه شوي؟

شاپور : ستاسې تشويش بې ځايه نه دی؛ زه خبر نه يم، چې په هغې څه شوي خو ډاډه يم، چې هغه د کومې داسې ستونزې سره مخ ده، چې د ويلو جرئت يې نه لري؛ خو ته مه خفه کېږه، زه سر له سبا هغه څارم. زما دوه کسان به ورپسې لکه د سيوري په شان وي، زه خپله هم هغه له سترګو نه خالي کوم؛ تر څو مو چې د هغې د ستونزې سر نه وي پيداکړی زما د څار لاندې به وي.

رڼا : حليمه دې هسې هم خور ده، د هغې ساتنه ستا فرض ده.

زه هم د لومړي ځل لپاره درته سوال کوم، چې په هغې پام وکړه، ويې څاره او په دې کار به دې ډېره احسان منده يم.

حليمه سره ددې، چې په ستونزه کې ده اوس يې هم ستا غم خوړ، ماته په عبثياتو لګيا وه.

شاپور : څه يې ويل؟

رڼا ورته وخندل، بيايې ويل:

ته يې څه کوې؟ اړتيا نشته، چې درته ويې وايم.

شاپور : چې حليمه خور مې دومره په غم کې ده بيا خو زه خپله د هغې نه ساتنه کوم.

په دې وخت کې حليمه هم اطاق ته راننه وته، رڼا شاپور ته وويل:

ښه ځه! ښه شپه بيا خبرې کوو.

شاپور ټليفون پرې کړ، ټليفون يې له غوږ راښکته کړ، له زنې سره يې ونيو، په يوه ژور سوچ کې لاړ، له ځان سره يې وويل:

حليمه حتماً د هغه کس له خوا د کومې ستونزې سره مخ شوې؛ په کوم دام کې يې راګېره کړې. خپل کسان يې راوغوښتل،له جيبه يې د حليمې تصوير راوکيښ ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه جلی وځارئ کور یې درته ښیم سهار وختې به یې کور ته ځان رسوئ، کله چې له کوره دغه نجلۍ راوځي هر چیرې، چې ځي تعقیب یې کړئ، زه هم تاسې پسې یم که، کومه ستونزه پیدا شوه ما په جریان کې اچوئ.

هغوی ښه صیب! وویل:

نور د شپې ناوخته شوی وو، ټول ویده شول.

سبا سهار رڼا د دفتر په لور وخوځېده او د شاپور کسان هم د رڼا د کور خوا او شاه په دنده شول.

رڼا په خپل دفتر کې کېناسته، د فراه ژورنالست یې دروازه وټکوله. هغه راننه وت، رڼا څوکۍ ته ګوته ونیوه.هغه ته یې د ناستې وویل:

- کېنه!
- اغلې رئیسې صیب! زه دې اندېښمن کړی یم، سهار مې هوټل کې چای هم ونه څکه؛ ځکه چې ستا خبرو او وینا له اوریدو مخکې ډیر نارامه یم ژر یې راته ووایه چې څه خبره ده وروسته به زه دلته چای وڅکم.

رڼا : موږ پښتانه یو، زما دفتر به خامخا تاته چای چمتو کوي، چې ته یې وخورې، کنه ته د دې ځای د چایو څکلو لیاقت هم نه لري؛ خو بیا به هم اشپز درته چای راوړي خو که زما له خبرو وروسته دې ورته اشتها پیدا شي.

خبریال : هیله کوم ژر یې راته ووایه، څه خبره ده؟ کومه ګناه مې کړې، چې زه پرې داسې ځورېږم، زما ستونزه څه ده؟

رڼا : ته څه فکر کوې، چې د رڼا په شتون کې به ته داسې خپل سري وکړې؟ د افغان رسنیز مرکز له ځواکمنې لوګو به د ځان په ګټه کار واخلې؟ خلک به پرې وویروې؟ د بیت المال سره به پرې خیانت وکړې، د خبریال په نامې به لوبې وکړې، تجارت به پرې پیل کړې؟

او رڼا به د په دې جنایتونو پرده واچوي، او هو زه خو ستا دې ناولې مفکورې ته دومره احساساتي کېږم غواړم په خپله درته داسې سزا درکړم،داسې سزا چې بیا دې په ژوند کې هم داسې ناسمې مفکورې ته په ذهن کې ځای ور نه کړې،خو ارمان چې قانوني محدودیت نه وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا له مرګه دې لکه چې اوريدلي وو، خو ډاډه اوسه !رڼا ژوندى ده او هغه به د سيوري په ډول درپسې وي، تر هغې به وي، چې تر څو دې له ګېډې د کونډې او يتيم حق له ستوني راونه باسي.

رڼا له خپله روك نه يو مکتوب راوکېښ خبريال ته يې ونيو، ورته ويې ويل:

لاړ شه، څارنوالي کې خپل ځان بې ګناه ثابت کړه، څارنوالي درته منتظره ده. هغه په لړزېدليو لاسو مکتوب واخيست.

او له دفتره دې وتو لپاره يې څوګامونه واخيستل رڼا ورپسې غږ کړ: صبر وکړه چاى مې درته راغوښتى دى.

خبريال وويل: اشتها نه لرم.

له وتو سره سم د څارنوالي سرتېري هم پسې را ورسېدل او زولنې تړلى يې له ځان سره بېوست.

هغوى شواهدو ته په کتو سره خبريال په اوه کاله بند او دولس لکه افغانۍ نغدي جريمې دوسيه ورته جوړه او بيا محکمې ته په لېږد سره په همدغه سزا محکوم شو.

»»»»»»»»»»»»»»

حليمه لمرغوګي ته په دې تمه ناسته وه، چې کله به د پېغلو دې عزت سوداګر بختيار زنګ وهي دا به غواړي، او دې وژلو پرېکړه به يې کوي. هغې همدا سوچ کاوه، چې ټليفون ورته راغى هماغه وحشي ځناور ؤ، چا چې خامه پېغله په خپل داسې دام کې راګېره کړې وه، چې دې هر څه منلو ته چمتو وه.

حليمې ته يې وويل:

زه درته منتظر يم د څرخي پله زندان نه مخکې د سرك په سر درته ولاړ يم، څه خبرې بايد وکړو.

حليمه پوهېده، چې هغه د وژلو لپاره غواړي، خبرې کول يې هسې بهانې دي، له ځان سره يې وويل:

د هغه په زهرو راکولو زړه نه يخېږي غواړي په سره توره مې ووژني او وينې مې په رڼا وګوري،خور مې په زړه ټپي کړي هغې ته روحي شکنجه ورکړي، هغې احساس کوله، چې نوره واپس زما راتګ يې ناممکن دى، خو د حيا او عزت خبره يې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته يې د سمه ده په ځواب ويلو ټليفون پرې کړ، دوه رکعته لمونځ يې وکړ او بيا له کوره ووته.

د شاپور کسانو له وتو سره وپېژنده او د هغې په تعقيب کې شول، هغوی شاپور ته هم زنګ وکړ، ورته ويې ويل:

ستاسې راکړل شوی هدف راووت، په يوه نامالوم لور روانه ده؛ خو زموږ له سترګو لاندې ده

ـــ هغه اوس چيرې دی؟

ــــ اوس ټکسي کې سپره شوه.

شاپور: بې غوري ونه کړئ سترګې هم ونه رپوئ؛ ځکه چې هغه به درنه بې درکه شي او که هغه له کوم ګواښ سره مخ کېده نو تاسې ورته سپر شئ لومړی مرمۍ په خپل ځان ومنئ، کنه ستاسې زيمه واري به ماته د منلو وړ نه وي.

زه هم در روان يم ځو شېبو کې به در ورسېږم

»»»»»»»»»

بختيار په خپله تمانچه کې مرمۍ تېره کړه، په موټر سايکل تيار سپور ناست ؤ غوښتل يې د حليمې په ليدو په هغې باندې ګولی وچلوي او وتښتي د هغې په وژلو اجوره واخلي او خپل پورونه پرې خلاص کړي ځکه يې راتګ ته بې صبرانه منتظر ؤ له لږ ځنډ وروسته شاپور خپلو کسانو ته ټليفون وکړ ورته ويې وويل:

چيرې ياست؟ ايا دې ښار لاندې کس خو به مو له نظره نه وي خالي کړی؟

هغوی ځواب وکړ: رئيس صيب! همدا شېبه زموږ مخکې مانع راغله موږ ودريدو ،ټکسي رانه مخکې لاړه هغه په قهرجنه لهجه ورته وويل:

دا راته ونه وايې، چې هدف رانه ورکه شوه. دوی په غلي اندازه ځواب ورکړ: ټکسي زموږ له سترګو پنا شوه.

شاپور : اه، بې کفايته انسانانو ماسره همدا ويره وه، چې تاسې به دا دنده په سمه توګه سرته ونه رسوئ، اوس دا راته ووايی، چې ټکسي په کوم لور روانه وه هغه په لنډو ځواب ورکړ

د پلچرخي په لين!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور خپل موټر د څرخي پل په لور لکه برېښکۍ والوزاوه؛ خو ډېره ناوخته شوې وه هغه له لنډ مزل وروسته د سړک په غاړه ډله خلك وليدل، چې د يو سخت ټپي انسان په په خوا گرد راتاؤ دي، شاپور خپل موټر ورته ودراوه تر څو ځان پوه کړي چې دلته څه خبره ده خلکو ته په ورنږدې کېدو سره د خلکو شور ماشور ته غوږ شو؛ ځينې وايي ژر کوئ روغتون ته يې يوسئ او ځينې بيا وايي مړه شوې، ساه نه اخلي. په دې وخت کې شاپور هم د خلکو خواته ورسېده وېې کتل د چنار ځواني برغنډ پرته ده په وينو لته پته ده، سپين کالي يې سوري، سوري دي وينو يې لکه گلاب پر جامو رنگونه غوړولي، پټې سترگې لکه سترې خوبوړی، چې ژور ويده وي بڼورې سترگې يې، پټې نيولې پرته ده. په داسې حال کې يې شاپور مخکې ودرېده، چې د هغې د کپچه مار په څېر تاو راتاو ويښتانو يې مخ پټ کړی ؤ، شاپور يې له مخ ويښتان لرې کړل ويې ليدل، چې حليمه خور يې لکه بې خاونده مال د سړک غاړې په تيږو او خاورو کې نيم ژواندې ساه گاږي .

په بېړه يې نبض ونيو، حرکت يې درلوده غبږ يې ترې تاو کړه موټر ته يې جگه کړه کله، چې په جلب کېناسته نو تر هغو يې خپل کسان هم راورسېدل خلکو وويل: دلته يو موټر سايکل وال وويشته؛ په دغه لاره لاړ.

شاپور خپلو ملگرو ته وويل: کس پيدا کړئ او بيا راشئ کنه يو مې هم نه ياست په کار؛ ستاسې د دې بې غوري له امله اوس د خپلې خور د بې سرنويشته حالاتو شاهد يم، موټر ته يې پونده ورکړه لنډ مهال وروسته يې

حليمه روغتون ته ورسوله عملياتخانې ته يې ننه باسله.

شاپور د عمليات خونې خواته ورته منتظر شو، له ځان سره يې وويل:

زه بايد رڼا ته خبر ورکړم؛ ټليفون يې راوباسه خو مخکې له دې، چې رڼا ته زنگ ووهي د ټليفون پر سکرين يې د خپلو کسانو زنگ وليد، ژر يې پورته کړ له هغوی يې واوريدل کس مو گير کړ لږ وړاندې له موټر سايکل لويدلی ؤ، ټپي ده خپل موټر ته مو راواچاؤ سمې خبرې نشي کولی نو اوس ستاسې هدايات غواړو مخکې څه وکړو.

شاپور : پولسو خو نه يی ليدلي

هغوی وويل: نه هيچا نه يو ليدلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : کوم روغتون ته يې ونه گرځوئ، نيغ په نېغه يې زما کورته يوسئ په خاص خونه کې يې واچوی او ډاکتر شريف زما ملگری دی هغه ورته راولئ ټپونه دې وگنډي او داهم ورته ووايه، چې درملنه يې پټه وساتي.

هغوی ښه صيب! وويل.

له دې وروسته شاپور رڼا ته زنگ وکړ، ورته ويې ويل:

رئيسې صيب! غواړم يو څه درته ووايم؛ خو هيله ده چې ارامه واوسې، د کومې وارخطايي خبره نده.

رڼا: شاپوره څه شوي؟ د خدای ج لحاظ وکړه ژر يې ووايه، حليمه څنگه ده؟ په هغې خو څه ندي شوي؟

شاپور چې د رڼا وارخطايي وليده نو غلی شو نه پوهېده څه ووايي، په دې وخت کې رڼا غږ پرې وکړ: شاپوره! ولې غلی شوې پام دې وي، چې د حليمې په اړه مې د کوم بد خبر نه خبره نه کړې؛ لا له اوسه مې زړه په درېدو دی.

شاپور پوه شو، چې رڼا بايد ډاډه کړي، هغې ته يې وويل:

د کوم تشويش وړخبره نده، هسې حليمه لږ خوږ شوې، افغان روغتون ته راشه خو پام مو وي، چې کومه بېړه ونه کړې؛ ځکه د اندېښنې وړ خبره نده، روغتيا يې د هيڅ تشويش وړ نده.

هغې ددې خبرې په اورېدو سره لکه پړک ځان تر موټره ورساؤ، لنډ مهال وروسته د شاپور په خواکې ودرېده، هغه يې له گريوانه ونيو ورته ويې ويل:

ژر راته ووايه په حليمې څه شوي؟

اوس چيرې ده؟

هغه يې له خپل گريوانه لاسونه خلاص کړل ورته ويې ويل:

د هغې د ټپي کېدو په لامل خو تر اوسه زه هم نه پوهېږم، هغه اوس په عمليات خونه کې ده، خو ډېر ژر به پوه شو، چې هغه ولې ټپي شوې.

رڼا : نو څرنگه به پوه شو؟

هغه کس مې نيولی، چې حليمه يې ويشتلې.

رڼا : د پولسو په توقيف کې دی؟

شاپور: نه هغه زما په توقيف کې دی، په هغه پولس نه دي خبر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دعا کوه، چې حلیمه خور مې ښه شي نور به خدای ج خیر کړي. دوی خبرې کولې، چې یو ډاکتر راووت وارخطا وارخطا یوه او بل لورتــه گــوري دوی ورمخــې شول، ورته ویې ویل: مورې د ټپي ناروغ خپلوان یو هغه څنگه ده ډاکتر ځواب ورکړ د ناروغ عملیات وخت غواړي ستاسې ناروغ په سر مرمی خوړلې شاید دوه ساعته نور ونیسي د هغې دوینې کمبوت سره مخ یو منفي بې وینه یې پــه کــار ده تاســې د وینې بانک ته لاړ شئ وینه وگورې نور خپلوان هم راوغواړې کنــه د نــاروغ حالــت ساعت په ساعت خرابیږي رڼا د وینې بانک په طرف منډه کړه خو شاپور لــه شــا غــږ پسې وکړ مه وارخطا کیږه زما وینه منفي بې ده هغه ورسره ســمون خــوري زه همــدا اوس وینه ورکوم

رڼا په هیله مندو سترگو ورته وکتل شاپور ته یې وویل:

- **ته ریښتیا وایې؟**
- **په دې وخت کې هم دروغ ویل کیږي؟**

رڼا یې خبره پرې کړه، ورته ویې ویل:

تاسې په ریښتیا ښه انسان یاست، حلیمه خو ملامته نه وه چې تل به یــې ســتا پلــوي کوله.

- **راځه چې وینه ورکړو اوس ددې خبرو وخت نه دی شــاپور ۱۰۰۰اسي سي وینه ورکړه له بستره راپورته شو په داسې حال کې چې په خپل لاس باندې یې مالوچ نیولي وو، رڼا ته یې مخ وروا ړاؤ ورته ویې ویل:**
- **زه ځم کور ته هغه کس به یې اوس زمــورې کــور تــه رســولی وي غــواړم د حلیمې خور د ټپي کېدو په راز ځان پوه کړم؛ خو پــام چــې د هغــه پــه نیولو چې ما توقیف کړی چاته ته دې له خولې څه ونه وځي.**
- **سمه ده زه څه نه وایم؛ خو څومره چې ژر کېږي ځان تر هغه کس ورسوه.**

شاپور یې د خبرې په اوریدو حرکت وکړ، څو گامه یې لا نه ؤ اخستي، چې له شــاه یې د رڼا غږ واورېد، ورته ویې وویل:

د څو لحظو لپاره زه هم درسره ځم، غواړم دا کس په خپله ووینــم، چــې د کــومې کینې له مخې یې له مورې سره دومره لویه مقابله پیل کړه.

- **حلیمه چاته پرېږدې؟**

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، بيا يې وويل: زما خو له دې ځايه زړه نه کېږي، خو اړه يم يو ځل زما د خور د وينو تږی په خپلو سترګو وګورم.

- **سمه ده راځه، هغه د څو لحظو لپاره ګورو بيا بيرته ژر راځو، هسې هم د حليمې عمليات وخت نيسي.**

دوی حرکت وکړ، د شاپور او رڼا د تګ څو لحظې نه وې تېرې شوې، چې د هغه کس خواکې هغه ته مخامخ ودرېدل شاپور چې هغه وليده نو ويې پېژانده هماغه کس ؤ، چې د حليمې سره يې د شاه دوشمشېره ولي په خوا کې ليدلی ؤو، د هغه د ټپي حالت پروا يې ونه کړه، نېغ په نېغه يې د هغه ګريوان ته لاس ور وغځاوه، ورته ويې ويل:

ته پوهېږې، چې دلته مې د صحرايي محکمې لپاره راوستلی يې، د قاضي له حکمه پرته داسې سزا درکووم، چې خپل مرګ په سوال رانه وغواړي، دلته دې هيڅوک هم له مانه نشي خلاصولی، قسم کوم چې غوښې دې په امبور شکووم، ووايه چې زما خور دې ولې وويشتله؟ هغې څه ګناه کړې وه؟

کس وويل:

زه ډېر ګنګس يم ځکه چې سخته ظربه مې خوړلې، خو په خپلو کړو پښيمانه يم، حليمه يوه شهيده ده، د هغې له ويشتو وروسته، چې لږ مخکې لاړم ،پښو او لاسو مې کار پرېښود موټر سايکل مې له کنترولو ووت سر مې په ځمکه ولګېده.

اوس هم د هغې د وژنې چغې زما په ذهن کې انګازې کوي، هغه مې ارام ته نه پرېږدي. هغه سلګو واخيست او بيا بې هوښه شو.

رڼا، شاپور ته وويل:

زه ځم کور ته، بيا په بيړه روغتون ته ځان رسوم، حليمه به خدای ج خبر په څه حال وي.

- **په کور کې څه کوې دا وخت د کور د تلو دی؟ مستقيماً روغتون ته لاړه شه، دغه کس چې په خود کې راشي، نو د مالوماتو اخيستو نه وروسته زه هم درځم.**
- **د روغتون پيسې را اخلم.**
- **اړتيا نه شته، چې له کوره يې راوړې، ما سره پيسې شته.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه زه ځم، ته خو مو تر قيامته زيمه وار نه يې؛ زه پيسې راوړم بيرته ژر راځم.
- هيله کوم دا نانډرۍ له ما سره مه کوه، ژر روغتون ته لاړه شه زما او ستا پسې يو دي، که ته يې يو نه بولې بيا به يې راکړې.
- تېر قرضونه دې هم لا پاتې دي، زه لاړم خو چې له دې ځايه خلاص شې ژر روغتون ته راشه، زه ستا په شتون کې ډېر ډاډ احساسوم.

رڼا ووته د هغې له وتو سره سم بختيار په هوش راغی شاپور لکه وږی چې دسترخوان ته منتظر وي د هغه خبرو ته په تمه ؤو د هغه په هوښ راتلو سره يې په زوره له خولې چيغه ووته ژر راته ووايه: حليمه دې ولې ووشتله؟

- ماته دنده راکړل شوې وه چې رڼا او د رڼا کورنۍ بې عزته کړم عفت يې لوټ کړم د کورنۍ غړي يې ووژنم، تر څو رڼا پرې وځوربږي، غرور يې مات شي او له هغې غچ واخيستل شي.

دې شاپور غوصه په چپو شوه دې بختيار ګنډل شوي ټپي ورون ته يې پام شو، دې ورون په ټپ کې يې يې ګوتې ننه باسلې زور يې کړ کوکونه يې وشکيدل ورته ويې ويل:

ايا زما د خور عزت دې لوټ کړ، دې هغې حيا د واخيسته بختيار چغې کړې شاپور ته يې وويل:

نه، مادې هغې حيا نده لوټ کړې، هغه په خپله حياډېره مينه وه مرګ يې قبول کړ مرميو ته يې ځان چمتو کړ خو زما غوښتنې يې ونه منلې !

شاپور يې په خبره شين سور شو يو ځل بيا يې د هغه ګريوان ته لاس ورواچاؤ ورته يې ويل:

ژر ووايه په کوم دام کې دې راګيره کړې وه چې هغه د مرګ ته وغوښته او زموږ له خبرولو پرته درغله

هغه وويل:

دې تصويرونو له خپرولو ډاريده مابه چې څه ورته ويل هغې به منل .

شاپور يې يو ځل بيا په دوهم لاس د ورون ټپ په غښتلو منګولو کې چنګاؤ کړ هغه چيغه کړه زيږ زبېښلی شو شاپورته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخخخخخ مړ دې کړم هیله کوم، نور یې مه زور کوئ ټپ مې دومره درد کوي نیږدې دی چې بې هوښه شم، ما خوشې کړه، هغه په چیچلو غاښو څواب ورکړ ورته ویې ویل:

تر هغو به دې چیغې باسم چې حقیقت دې راته نه وي ویلی

هغه په زګیروي ډوله اواز په خبرو پیل وکړ،ویې ویل : ما له هغې نیمه لوڅ تصویرونه هغه مهال واخیستل چې د سي ټي سکین معاینې لپاره یې جامې بدلولې بیا مې هغه انځورونه هغې ته دې فسبوک دې لارې ورواستول هغه مې وګواښله څو ځلې مې راوغوښته چې خپلې غوښتنې پرې عملي کړم خو هغې مې یوه خبره هم ونه منله یوازنی لاره چې هغې وټاکله هغه دې هغې وژل ؤ، زه هم اړ شوم چې بلاخره هغه مړه کړم ځکه چې ماته د هغې دې مرګ لپاره پیسې راکړل شوې وې ما هماغسې وکړل، د وژلولپاره مې راوبلله هغه مې وویشته ، له تیښتې وروسته زه شل شوم موټر سایکل رانه بې واکه شو او سر مې په سړک ولګیده بیا ستاسې کسان راغلل ماویل چې خواخوږی راسر کوي روغتون ته مې وړې خو خبر نه وم چې تاته مې سپاري

شاپور بیا د هغه په ټپ کې خپلې ګوتې ننه باسلې زور یې ورکړ دهغه پاتې ټکونه یې وشکول د هغه چغو کوټه په سر واخیسته بیا یې په خوا کې مالګه راوخیسته د هغه په دې لوی ټپ یې ودوړوله، د هغه چیغې نورې هم لوړې شوې په خوله یې بالښت ورکیښود د بالښت لاندې هغه د خپلو دردونو له امله لکه نینه ترکېده، ښه ساعت یې د هغه اواز خپ کړی ؤ نور هغه دې درد له لاسه بې هوښه شو

بالښت یې ترې لرې کړ اوبه یې پرې واچولې بیرته په هوښ راغی، ورته ویې ویل:

دعا کوه چې په حلیمه څه ونه شي، کنه داسې سزاګانې به درکړم چې خپله زاری وکړي او مرګ د خیرات په ډول رانه وغواړي

شاپور نور د بختیار له بندخونې ووت، خپلو کسانو ته یې وویل:

ډاکتر راوغواړئ ټپ یې بیرته ورته وګنډئ او کلکه ساتنه یې وکړئ کمه تېروتنه هم نه منم

شاپور نور د روغتون په لور د موټر ګیر بدل کړ، په لاره کې یې رڼا ته زنګ وواهه ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته روغتون ته رسيدلې يې هغې ځواب ورکړ نه !

ولې؟

د صندق کيلي رانه بې درکه ده

شاپور: اغلې رڼاد خدای ج لحاظ وکړه دا بې مانا کارونه پريږده زه دې روغتون پـه لاره يم ژر راشه، چې د حليمې غم ډېردروند دی، يوازې يې نه شم زغملی که تـه راسره يې نو لږ به راباندې بوج کم شي

هغې وويل: دادی راغلم خو د خور حالت به څرنګه وي؟

شاپور: چې ورسيږم احوال درکوم خو ته هم ځنډ مه کوه

رڼا: زه درځم ډيره ژر به درشم

شاپور د عمليات خونې ته لا سم نه و رسيدلی چې د عمليات خونې دروازې خلاصې شوې ګرځنده بستر ترې راووت، د حليمې په ښکلي مخ سپينه تيکه پرته وه ،نرسـان وارخطا، ښکارېدل هغوی نارې پيل کړې د حليمې پيوازان چيرې دي؟

شاپور يې د غږونو سره زړه په درزا شو اوچت قدمونـه يـې واخيسـتل د هغـې پـه لوري يې ورمنډې کړې غږ يې پرې وکړه ورته ويې ويل:

ناروغ زموږ دی خير خو دی نرسان چپ پاتې شول د شاپور د رنګ زيـړوالي دوی هم زبون وهي کړل شاپور د بستر خوا کې ودريده په هر يوه نرس کې يې جلا جـلا سترګې نيولې ،ورته ويل يې څوک شته چې ماته څه ووايي ؟

دحليمې وضعيت خو ښه دي کنه؟

په دې وخت کې ماسک لرونکی ډاکتر د عمليات له خونې راووت شاپور ور منـډې کړې ورته ويې ويل:

ډاکتر صيب! دوی ولې څه نه وايې ؟

خورخو مې ښه ده کنه ؟

ــ موږ خپله ټوله هڅه وکړه، خو ژوند د خدای ج په لاس کې دی موږ بې وسه شو ستاسې خور نوره په دې نړۍ کې نشته، هغې په سر کې مرمی خوړلې وې مغـز يـې شيندلي ؤ، ژغورل يې ناممکن ؤ

شاپور په سر تاؤ شو پر ځمکه کيناست ، لږ يې چې حالت ښه شو بيرتـه ودرېـده، د حليمې له مخه يې سپينه تيکه لرې کړه ،حليمه يې وليده تکې تورې پټـې سـترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه په خو ب ویده یې ولیده د هغې تېرې کیسې ورياد شوې، ژمنې یې سترگو ته ودریدې، بې واکه یې څو سوې سوې کوکې له خولې ووتې

په خواکې نرسان یې هم په ژړا کړل لږ یې چې حالت سم شو دوی ته یې وويل:

خور مې غسل خانې ته ویسئ غسل ورکړئ زه به نور ترتیبات ونیسم

حلیمه نوره د غسل شوه د خپل ژوند شپاړسم پسرلی یې خاوروته د تیاري کال شو ، غسل ورکونکې میرمنې لاس په کار شوې حلیمه یې د غسل ځای ته ویوړه ،اوشاپور د روغتون د بانگ په لور روان شو، په لاره کې رڼا ور پـه یـاد شـو دځـان سره یـې وويل:

که رڼا خبره شي زړه به یې وچوي د هغـې خـو حلیمـه یـوازنی هیلـه وه هغـه هـم وریژیده، رڼا به هیڅکله هم دا ونه شي زغملی

پریکړه یې وکړه :

رڼا چې نیم ساعت وروسته خبره شي هم غوره دی، زه به څرنگه هغه خبره کړم، زه کله دومره زړه لرم چې هغې ته ووایم یوازنی نازولې خور دې د مړه شوه هغه به کله دا غږ وزغمي، هغه به کله ددې همت پیداکړي چې د خپلې یوازینې خور له مړینې وروسته خپله مبارزه دوام داره وساتي

ژریې ټلیفون راوکیښ!رڼا ته یې ټلیفون وکړ ورته ویې ويل: ته ژر مه راځه، زه دلته یم، تاته ډیره اړتیا نشته، که اړتیا شوه زه درته ټلیفون کوم .

ـــ شاپوره دا ته څه ډول خبرې کوې ؟زه څرنگه درنه شم ایا هر څه خـو سـم دي کنـــــــــــــــه ، حلیمـــــــــــــــه ښـــــــــــــــه ده؟

ـــــ هو ښه ده

ـــ زه په لاره کې یم زه څرنگه له خوره لرې پاتې کېدای شم

رڼا ټلیفون پرې کړ

شاپور هم لگښتونه ورکړل ، بیرته راغی د غسل خانې مخې ته غلی کیناست

رڼا روغتون ته ور د ننه شوه نیغه د عملیات خونې تـه ورسـېده، گـوري چــې هلتـه هیڅوک هم نشته وراخطا شوه، ټلیفون یې راواخیست شاپور ته یې زنگ وکـړ ورتـه ویې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـــه چیـــرې یـــې دې عملیـــات خـــونې خـــواکې خـــو نـــه یـــې ؟
هغه ورته وویل:
دوهم پوړ ته راشه پنځلسم نمبر اطاق ولټوه زه دلته یـم هغـه پـه بیـړه پورتـه وختـه نمبرونه یې لټول پنځلسم نمبر خونه باندې یې له لرې نظر ولګېده پرې لیکل شوي ؤ ، غسل خانه !
رڼا ټکان وخوړ په بیړه د دروازې مخې ته ودرېده ویې کتل چـې شـاپور د دروازې سره ناست دی، سر یې په ځنګون ایښی ده ، هغه هم د سترګو له کونجو ولیده خـو جرئت یې نه درولوده چې هغې ته پورته وګوري، له ځمکې سره په ګنډلو سترګو یې رڼـا تـه وویـل: حلیمـې خـو مـوږ یـوازې پریښـودو، هغـه لـه مـوږ لاړه ! له پاسه یې کټ کټ خندا واوریده، شاپور پـه ډنـډ سـترګو او حیـراني سره پورتـه وکتل، رڼا بیا ځلي وخندل !
په شاپور یې غږ وکړ حلیمه مړه شوه !خور مې بې وفا شوه !زه یې یـوازې پریښـودم !شاپور ورپورته شوه!
رڼاته یې وویل:
ایا دا هم د خندې وخت دی،؟ ایا تا د خپل زړه ټوټه له لاسه نده ورکړې؟، ایا ستا د چنار په څیر دنګه ځوانه لښته خور په ملا نده ماته شوې؟
ته خاندې؟ څه شو ستا مسولیت ؟څه شو سـتا کـورنی مینـه ؟څـه شـو سـتا غیـرت؟ د رڼا اوښکې لکه شړکنده باران تویې شوې خو په خوله یې بیـا هـم مسـکاخپره وه شاپورته یې وویل:
هو زما دا عمل د غندنې دی؟ د رټولو دی ؟خو زما په مسـکي مـخ حسـاب مـه کـوه شاپوره !
که زما د زړه فریاد واورې، ستا د زړه مراندې به وشـکوي، زمـا د زړه چغـې دومـره زوروري دي چې د اسمان مخلوق به یې هم واوري، په بدحالت به مې دهوا مرغان هم وژاړي، سپوږمی به تته شي، ستوري به ځلا پریږدي
ان د تیږو په څیرسخت زړونه به هم زما په حال ماتم وکړي زما پـه حـال بـه وژاړي خو ته دا وګوره له جیبه یې لیک راوویست ماته زما د زړه ټوټې څه لیکلي، له مرګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې يې وصيت راته ليکلی همدا اوس مې د هغې له ګوتې تر لاسه کړ شاپور هغه ترې واخيست حليمي پکې ليکلي ؤ

خـــــوږې، زړه ورې او زمــــــا همـــــــت نـــــاکې خـــــورې !
شايد له دې ليک وروسته دې ونه ګورم، زه شايد مړه شم خو قسم درکوم چې زما په مرګ به نه ژاړې کله هم چې زما جسد ته ودريږې مسکا به کوې، که ته وژاړې زه به ډېره په تکليف شم، زه د خپلې همت ناکې خور ژړا نشم زغملی
ستا خندا به ماته ډاډ راکړي چې ته له منځه نه ځې، تا څوک نشي ماتولی تا څـوک له خپلې لارې نشي اړولی، ستا مبارزه نشي ټکنی کولی له خپل ولـس سره سـتا بـې کچې مينه نشی کمولی ستاسې بې ضميره مخاليفين چې ګټې يې ستا په مبارزه کـې د ګوابن سره مخ شوې هغوی غواړي تا ودردوي تا کمزورې کړي خو ته هيڅ کلـه هم د دوی دغه ارمان پوره نه کړې، زه ډاډه يم چې زما مرګ به تا سـخته ودردوي خو خپل درد به هغوی ته نه څرګندوې ، ځکه هغوی به ستا له دې کمزوري سخت خوند واخلي هغوی ته به ددې خوند موقع نه ورکوې
زما په مرګ به نه مړاوې کيږې خپل همت به ساتې اوکـه داسـې ونـه کـړې سـتا د مبارزې سر سخته بې وجدانه مخاليفين به په اساني سره خپلې موخې ته ورسيږي
شاپور ليکل لوستل او خپلې اوښکې يې په دسمال ورسره پاکولې .
خوږې خورې زما ! ودهېواد وياړه !
زه هم ستا دمبارزې قرباني يم، ما خپل ژوند حق ته وسپاره، ما د خپل مرګ انتخاب وکړ ځکه چې زما ژوند ستا له مبارزې غوره نه ؤ زه دې نه يـم خـو سـتا مبـارزه دې ژوندی وي، بې وجدانه دوښمن غوښتل ما وکاروي، زما عزت لوټ کـړې، خـو مـا خپل خدای ته سپين مخ وړی، ستا سر مې ندی ټيټ کړی وژل کېدل عيب ندي، بې عزتي عيب دی ما ځکه ته پرېښودې چې په شتون کې مې ستا هڅو، مبارزې او عزت ته زيان رسېده کنه داسې په اساني مې ستا ملګرتيا نه خوشې کوله
خورې ما وبښه ته مې يوازې پريښودې، خو دې يوازيتـو ب غـم مـې دې خـوړلی شاپور به دې لاس ونيسي، د هغه غځيدلی لاس تش مه پريږده
خور مو حليمه
شاپور د ليک له لوستو وروسته ژور سوړ اسويلی وويست له ځان سره يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مردارخور قاتله، زه به دې هم په داسې مرګ مړ کړم چې سـل وارې مړشـې او بیـا ژوندی شې دومره دردبه ونه وینې

رڼا ته یې وویل:

اغلې رڼا ته په حقه یې نن به نه ژاړې نن به مې دخور روح نه نارامه کوې، هغې ډېر درد لیدلی نور، هغې ته درد نه ورکوو

دوی خبرې کولې چې کفن شوې حلیمه یې راوباسله، د ګرځنده (موبایل) بستر نـه ښکته او پورته تېره وه

د سر له ویښتانو یې څاځکي څاځکي سور رنګه اوبه تویدې

رڼا ښکته او پورته ورته وکتل بیا یې د اسمان لور ته خوله پورته کړه دوعـا یـې وکـړه ویې ویل:

خدایه ته صبر راکړې، ته ماته د زغم قوت راکـړه، لویـه ربـه !د دې درونـد غـم د زغملو حوصله راکړه، لویه ربه ته وس راکړه چې د خور وصیت پر ځای کړم .

درڼا د دعا له بشپړیدا سره سم امبولاس راغی حلیمه یې ور پورته کړه ، کورته ویـوړه او د ټولوافغاني او مذهبي مراسیمو وروسته تانـده ځـوانی مرګـه حلیمـه دې تـورو خاورو تل پاتې میلمنه شوه

شاپور قبر پرې جوړ کړ ، جنډې یې پرې لګې کړي

رڼا ، شاپور اونور ټول دوستان دې یوه ژور خفګان په ګاللو سره د حلیمې لـه قـبره راستانه شول

رڼا به د څو ګامونو اخیستو وروسته بیرته د خپلې خور قبر ته وکتل او دې یوه سوړ اسویلي سره به ترې بیرته روانه شوه

رڼا خپل کورته لاړه د ماخوستن لمانځه نه وروسته نهاره نهوره څملاسته د خپلوانـو مېرمنو ډېر د ډوډۍ ستونه ورته وکړل خو رڼا یې په ځواب کې ویل

زه دې تورې خاورې وخورم، زما د ګل په شان نازولې خـور پـه ښـکلي مـخ بـه د خاورو ګردونه پراته وي او زه به ډوډۍ خورم، زما دومره بې پروایـي بـه هغـه ډېـره خفه کړي، هغوی به دتقدیر په پرېکړه رڼا ته تسلي ورکوله او بیا ځلي به یې د خوړلو سپارښتنه ورته کوله خو رڼا په دې پلمه ځان ترې خلاص کړ چـې سـتونی یـې سره ورغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوله قدري يې هم تر ستوني نه تېرېږي

د شپې تر ناوخته رڼا ته خوب نه ورته، ان نيمه شپه شوه خو د رڼا سترگې هماغسې له چت سره نيښتې وې

له بستره پورته شوه، اودس يې وکړ او بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ

لاسونه يې خپل خدای ج ته لپه کړل دعايې پيل کړه !

اې ربه!

زه خو ډېره يوازې شوم، وروستۍ هيله حليمه مې دې تورو خاورو مېلمنه شوه، خدايه ج زه نوره د دې ازمايښت زور نه لرم

زړه مې ډېر کمزوری شوی، له سختو حالاتو سره مخ شوم خو ستا په مرسته مې د هرې ستونزې په وړاندې مقاومت وکړ، اې ربه! بيا هم انسان کمزوری دی ،خامخا له موږ نه به کومه تېروتنه شوې وي ته موږ ته ښښنه وکړه.

زما له ارمانونو سره تللې خور باندې مې ورحمېږه، هغه وبښه، ماته توان راکړه چې د هر جابر، فاسد غل او د بيت المال لوټمارانو په وړاندې وجنگېږم

له دې وروسته يې جای نماز راټول کړ، ودريده مخامخ يې د خپلې ځواني مرگې خور په تصوير چې هغې ډېر په ناز جوړ کړی ؤ نظر ولگيده

هغې خپل تصوير له وېرې خندنی خولې سره اخيستی ؤ او شااوخوا يې د نرگس گلان ترې راتاؤ کړي ؤ

تصوير يې له چوگاټ سره راواخيست، ډېر يې ورته وکتل، د هغې نصيحتونه ورته ياد شول دې تصوير په ليدو کې ژوره لاړه !

خور ته په خبرو کې شوه ، ويې ويل خورې! تر اوسه مې ستا د وصيت سره سم په خوله مسکا وه ، اوس خو راسره هيڅوک هم نشته ټول ويده دي

زما دوښمنان زما غږ نه اوري،چې له ژړا او بدو ورځو مې خوند واخلي، ماته اجازه راکړه چې ښه ډېر وژاړم، زړه مې ډېر ډک دی، اخر انسان يم تاب يې نه لرم ،گوندې ژړا مې له غمونو ډک زړه سپک کړي، لږ مې ارامه کړي

له دې وروسته يې بې واکه چغې کړې، سوې، سوې کوکې يې وکړې، چغې يې دومره په زوره شوې چې ان د گاونډ دې مېرمنو له سترگو يې هم خوبونه والوزول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی هم بريښناوې رڼا کړې او له رڼا سره يې په غياب کې دې همـدردۍ اوښـکې تويولې

کله چې په ژړا ستړې شوه ، ځان ته يې پام شو، گريوان يې لکه چـې بـاران لونـد کړی وي، په اوښکو داسې لوند شوی ؤ

لږ په خود کې شوه ،خپل گډوډ وېښتان يې بيرته منظم کړل ورسره پـه کـور کـې د خپلوانو مېرمنې چې ددې په وير راپورته شوې وې له هغوی نه يې ښـنه وغوښـته، هغوی يې هم خپلو کوټو ته د تگ لپاره تشويق کړې او خپله هم نوره ويده شوه

سبا سهار رڼا له ميلمنو سره ناسته وه چې دې شاپور زنگ يې ټليفون په شور راوسـت ورته ويې ويل:

له بندي څخه دې څه موادو د تر لاسه کولو لپاره ته بايد دلته راشې، سـتا راتلـل اړين دي رڼا هم لږ شيبه وروسته هلته لاړه، دواړه د بندي خونې ته ننوتل او د هغه مخې ته ودريدل

شاپور هغه ته وويل:

ستا له لاسه خو زما خور مړه شوه او ما درسره ژمنه کړې وه چې که خور مې مړه شي داسې عذابونه درکوم چې خپل مرگ د رانه د خيرات په ډول وغواړې

دا ځل شاپور له ځان سره د غوندې ستن هم وړې وه مخامخ يې په بندي ور منـډه کړه ،ستن يې د هغه د مټ له غوښې وکښله او لکه سپرخی هغه يې تاؤ کـړه بنـدي چيغې کړې شاپور ورته وويل:

ووايـــــــه هغــــــــه تصـــــــويرونه د څـــــــــه کـــــــــړي؟

هغه ځواب ورکړ ،هغه زما په کمپيوتر کې دي ما خوشی کړئ چې درته رايې وړم زه کومه لېوالتيا نه لرم چې هغه نشر کړم

شاپور د هغه غوښې نورې هـم پـه غونـدې سـتن کـې تـاؤکړې ورتـه ويـې ويـل: موږ ته يې ادرس راکړه

د هغه په بدن باندې له درده خولې راماتې شوې، شاک ته نږدې حالت يـې غـوره کړ شاپور ته يې وويل:

غوښه مې نوره تاو نه کړې شکيدوته نږدې شوې، نور يې درد نشم زغملی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : ايا کله د دې نورو په هکله هم سوچ کړی چې د هغوی غوښه هم ستا غوندې درد لري؟
هغه وويل:
تېر وتلم، اوس يو ښه راسره وکړئ ما خوشې کړئ لومړی هغه کس وژنم چې زه يې د حليمې خور مرګ ته چمتو کړم، بيا کمپيوټر راوړم له هغه وروسته خپل خون درښم چې هر څه راباندې کوئ زه کومه نيوکه نه لرم.
شاپور : نور به دې څومره خلک په دې مکارو خبرو غولولي وي، د څومره معصومو ځوانانو قتل به دې کړی وي
هغه ځواب ورکړ:
زه قسم کوم دا مې اول ځل دي ډېر قرضداری وم له مجبوري مې دا هر څه وکړل
شاپور يې نوره هم غوښه تاؤ کړه ،بندي له درده شاک ته لاړ
د هغه له ليدو سره رڼا شاپور ته په خبرو راغله ويې وويل:
دا کس پريږده که ته اوس دا کس مړ هم کړې موږ ته به څه ګټه وکړي؟
اياحليمه به راژوندی کړي ؟
نه کنه !
نو د ده ځورونه موږ ته هيڅ ګټه نه رسوي
په دې وخت کې بندي بېرته را په خود شو رڼا لا هماغسې شاپور ته منتونه کول ورته ويې ويل داکس سمه ده چې ګناهګار دی، سمه ده چې زما د خور قاتل دی خو مور به لري خويندې به لري، شايد کوچني ماشومان به لري موږ به يې د هغوی لپاره پريږدو
شاپور وويل:
وينه مې په جوش راغلې تر څو چې مې د وينو جوش نه وي ارام شوی نه يې پريږدم، که يې د کورنۍ بل غړی هم په لاس راشي صرفه پرې نه کوم بيا يې بندی ته وکتل، ورته په خبرو شو ، ظالمه تا وکتل چې د څومره مهرباني کورنۍ سره دې دومره ظلم کړی سره ددې چې ځوانه خور دې ورته ووژله بيا هم ستا د بچيانو، مور او خور غم ورسره دی
له دې خبرې سره يې بختيار يو محکم سوک په خوله ورته وواهه ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ببره دې کمپیوتر ادرس راکړه چیرې دې ایښی، هغه وویل تاسې یې نشــی پیــدا کولی ؟شاپور ځواب ورکړ یوازې ځای یې راته وښایه نور موږ پوهېږو چې څــه ډول یې پیدا کړو

هغه د خپل کور ادرس ورکړ د خپلو کسانو په وسله یې نیمه شپه د هغه کور محاصر کړ، په داخل کې یو نارینه ، درې مېرمنې او ماشومان ؤ نارینه یې په سر پــه کنــداغ وواهه بې هوښه یې کړ او مېرمنو ته یې وویل:

مه ډارېږئ، موږ دلته یوازې کمپیوتر په کار ده هغــوی دکمپیــوتر ځــای وروښــود دوی له ځانه سر واخیست

کمپیوتر یې شاپور ته په مخکې کېښود شاپور له لیدو سره کمپیوتر له پښو لاندې کــړ خچ پچ یې کړ او بیا یې اور پرې بل کړ

رښا دا هر څه لیدل او د شاپور هرې قربانۍ حیرانوله ورو ورو یې باور د شک ځــای خپلاؤه

د کمپیوتر له ماتیدو وروسته شاپور بندي کس له گریوانه ونیو، له کټــه یــې لانــدې رواغوځاوه، وروسته یې له مټه ونیو په ځمکه یې د هغه په کشولو پیل وکړ په داســې حال کې چې پښې او لاس یې تړلي ؤ د حویلۍ په کونج کې دده لپاره ژور شــوي سل متري کوهي ته یې ژوندی گـډارکړ.

رښا ورته وویل:

شاپوره !

تا ښه کار ونه کړ، هغه د باید نه وایې وژلی ، کم تر کمه د هغه د مــور لپــار دهغــه د اولادونو لپاره

تا خپل ورور او د کورنۍ غړی له لاسه نه دی ورکــړی ځکــه د هغــه چــا پــه درد نــه پوهیږې چې د کورنۍ غړی یې دلاسه ورکړي وي

شاپور په غوصه شوه ویې ویل:

ولې ما مې حلیمه خور له لاسه نه ده ورکړې؟

رښا: خو ته له هغې سره دې وینې شراکت نه لرې؟

شاپور : موږ د ورور او خور دې اړیکې پاللو له یو بله سره ژمنه کړې وه، دې زړه له تله مو په دې اړیکه یو بل منلي وو نو ماته یې درد د سکنۍ خور نه کم نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصلا ته حلیمه سکنی خور نه بولې، کنه د ښنې خبرې به دې هیڅ کله له خولې نه راوتې ،زما په شان به د دې د انتقام اور په سینه کې بل ؤ
رڼا ورته وویل:
زه هم لوی درد احساسوم، ډېره خفه یم، خو د هغه په وژنې مـوږ تـه څـه پـه لاس راغلل ؟
هیڅ!
کاشکې د هغه وژنه د حلیمې د بیا را ژوندي کیدو لامل کېدای بیا یې پروانه کوله اوس خو مو یوه بله خور کونډه کړه، ځو ماشومان مو یتمیان کړل
بیا کاشکې دلته مو صحرایې محکمه نه وای ورته جوړه کړې، عدلي مراکزو ته به مو سپارلی وای هغوی پوهیدل او کار یې
شاپور : زما په سینه کې د هغه لپاره د انتقام بل شوی اور یوازې او یوازې د هغه پـه وژلو مړ کېده بله لاره راته نه وه پاتې، دې بې ضمیره کاشکې یوه د حلیمې د وژلـو گنا کړې وایې بلکې د هغې د عزت دې لوټولو پلان یې هم درلوده
دې بې وجدانه به نورې څومره پیغلې داسې په لومـه کـې راگېـرې کـړی وي او د هغوی په عفت باندې به یې لوبې کړې وي
په دې وخت کې رڼا ته ټلیفون راغی ورته وویل شول زه د شاکره خورلڼه دې یـم، فاتحې ته راغلې یم دکور سره د ولاړه یم ته نه یې که راتلی شې درته ماتل کېـږم او که ناوخته کیږي نو زه اوس ځم بیا بل وخت راځم

رڼا ورته وویل:
خورې زه په شلو دقیقو کې رارسېږم ته منتظره اوسه
رڼا کور ته راغله او د میلمنو سره بوخته شوه
ورځې او شپې تېرې شوې دوه اونۍ ووتې د فاتحې خلك هم تمام شول نـور رڼـا هوډ وکړ چې دفتر ته لاړه شي
د دفتر موټر یې راوغوښته، او له لنډ مزل وروسته دفتر ته ورسیده !
له رسېدو سره سم د جزیرې ټلوېزون خبریال خبره وریاد شوه، چې دې ته یې ویلي و، چې ستاسې د فراه خبریال په فساد کې ښکیل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه ادعا ورته ثابته شوه دا ورته څرګنده شوه، چې هغه دروغ نه دي ویـلي او نـه يې کومه شخصي موخه لرله، یوازې خپل احساس دې ته اړ کړی ؤو، چـې رڼـا تـه شکایت وکړي.

هغه د رڼا په فکر کې یو صادق انسان راغی سم دستي یې د هغه کـارت را واخیسـت هغه ته یې ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:

ورور جانه! ستا ریښتینولي او هېوادنی احساس ماته مالوم شو، تا دروغ نه و ویـلي، هغه کس لکه چې تا یې په اړه ویل له هغه سل چنده نور هـم خـاین راووت، نـو زه منته درنه کوم چې زما پټې سترګې مو خلاصې کړې، زه مو له ګنا وژغورلم، زما ولس مو له مظلومیته خلاص کړ، یو مجرم د خبریالي په پاکـه جامـه کـې خپلـې شـومې موخې لټولې او د خبریالي له ویاړلي نومه یې ناسمه ګټه پورته کوله؛ موږ هم هغه د خپلو ګناهونو په سزا ورساوه، هغه د ښځلو نه ؤو اوس په زندان کې دی.

وروره! زه ستا غوندې پاک زړو کسانو ته اړتیا لرم، ته باید په فراه کې له موږ سره کار پیل کړې او خلکو ته وښیې، چې خبریـال څـه وي او خبریـالي څـومره سـپېڅلی مسلک دی.

هغه ورته وویل:

زما هم هیله ده، چې ستاسو غوندې مسلک ته ژمنو کسانو سره کار وکړم، زه د پیسـو وږی نه یم بس دومره پیدا کول غواړم چې کورنی مـې نـورو تـه اړه نشيـ، زه پـه صداقت خپل ولس ته خدمت وکړم او بس

رڼا ورته وویل:

سره له سبا ته زموږ خبریال شوې زه دې نن اداري مدیریت ته مکتـوب لاس لیـک کوم نور زموږ سره کار پیل کړه احسان مند به دې هم موږ شو

خبریال :خو اغلې رڼا! هغه بل دفتر کې مې معاش د کور لګښتونه پوره کوي.

رڼا وویل:

ته اندېښنه مه کوه، دلته به هم هماغومره معاش در کړل شي.

هغه سمه ده وویل، په فراه کې د افغان رسنیز دفتر تـه لاړ ،کمـره او نـور اړیـن او وسایل یې تر لاسه کړل په کار یې پیل وکړ

((((((((((()))))))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا لکه غره غوندې نه ماتېدونکی همت هماغسې ژوندی ؤ بیا یې هم تل په خپل دفتر کې دسمون لپاره فکر مشغول ؤ تل به یې پلټنه کوله، چې د مفسدو غلو راز پیداکړي او برملا یې کړي، له یوې خوا هغوي خپلې تېروتنې ته متوجه کړي له بلې خو ولس د هغوی له ظلمه خلاص کړي

یوه ورځ د یوه پلان په جوړولو بوخته شوه خپل اداري مدیر یې را وغوښت هغه ته یې وویل:

د ټولو ولایاتو خبریالان سبا راوغواړه زه له هغوي سره اړین بحث لرم هغه ښه صیب وویل:

رڼا په دې پلان کې فکر مشغول ؤ، چې شاپور یې دروازه وټکوله؛ رڼا ورته دننه راتلو وویل.

هغه راغی، خو راتګ یې له پخوا ډېر توپیر درلود، رڼا پورته شوه له هغه سره یې په لاس سترې مشې وکړه، له زېړ رنګه پتنوس څخه یې پیاله را واخیسته، له چایو یې ډکه کړه، لرګینه الماری یې خلاصه کړه، له رنګارنګ مېوې ډک قاب یې را واخیست د شاپور مخ ته یې له پیالې سره یو ځای کېښود.

شاپور هم حیران شو، لږ یې ځان وګراوه، فکر یې وکړ چې خوب نه وي وړی، د ځان په ګرولو ډاډه شو، چې ویښ ده له ځان سره یې وویل: شاپوره! لکه چې ګاډی د پټلی ته لوېدلی، د رڼا پام دې ځان ته اخېر هم را وا ړاؤ

رڼا ورته خبرې کوي، خو شاپور په خپل خیال پلو کې غرق ده د هغې نه اوري، رڼا عادت لاره چې بې اړتیا یې چاته نه کتل په خپلو خبرو کې یې د هغه نه وپوښتل چې سبا مې د ولایاتو د خبریالانو ناسته رابللې ته خو پکې کوم اعتراض نه لرې ؟

شاپور په خپل زړه کې دې رڼا لپاره ګوړې ماتولې ځواب یې نه ورکاؤ

رڼا ورته د خپل مېز مخ لکه د قاضي څټک، چې ووهل شي، ودرزاؤه، شاپور ټکان وخوړ رڼا ته په کتو یې مخ له شرمه سور شو، د شرم مسکا یې وکړه بیا یې رڼا ته وویل:

اغلې تا څه ویل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـــــې يــــــې پــــه حالـــــت وخنـــــدل ورتـــــه ويـــــې وويـــــل:
شاپوره! له څه وخته را په دې خوا درته خبرې کوم، خو ته يې نـه اورې خيـر خـو دی؟ کومه ستونزه خو نه لرې؟
هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ ورته ويې وويل:
نه، نه څه خبره نشته درته پام مې وه.
رېا ورته وويل ښه نو ما څه وويل؟
تا وويل چې اول ځل دی چې چای درته اچوم
هغې بيا وخندل ورته ويې ويل پام دې بل چيرې دی خير په هر حال زه سبا يـوه جلسه راغواړم د ولاياتو خبريالان مې راغوښتي ته خو کومه نيوکه نه لرې؟
شاپور : او هو، زه به څه نيوکه ولرم، خپل کار دې دی، ته د دې ځای مشره يې زما پکې څه کار دی.
رېا: ښه نو تا دلته څنگه پېښه را وکړه؟
شاپور : زه غواړم چې نوره خپل کور ته لاړه نه شې ؟
رېا: ولې؟
شاپور: بس نه به ځې
رېا: اخېر ولې؟
شاپور: ته هلته يوازې يې، زه تا يوازې نه شم پرېښودی.
رېا: ته په کوم صلاحيت ماته دا خبره کوې؟
شاپور: نوره دې خپلې سر زورې ته نه پرېږدم.
رېا: د کومې زيمواري له مخې؟
شاپور: ته ماته د يو چا امانت يې.
رېا: زه پوه نه شوم؟
شاپور: ته زما د ځوانې مرگې خور حليمې، يو څه کېږې.
رېا: مقصد دې؟
شاپور :زه نه غواړم په تا څه وشي،که ته هره ورځ خپل کـور تـه لاړه شـې او هلتـه يوازې واوسې نو شايد دې کوم گواښ سره مخامخ شی او زيان درته ورسيږي
رېا: که په ما څه وشي بيا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: زه به یې ونه شم زغملی، زما لپاره به ستونزمنه وې ، ان د اورېدو تاب هم ولرم.
رڼا: نو چیرې دلته په دفتر کې بستره راته وغوړوم؟ د دې ټول سټاف په منځ کې ویده شم.
شاپور: نه دا خو زه هم نه غواړم.
رڼا: نو بیا؟
شاپور: د دفتر په خوا کې مې درته یو کور نیولی، ټولې امنیتي چارې مې هم بشپړې کړې، څو نورې ښځینه خبریالانې به هم درسره اوسي، که کومه ستونزه وه ماته به ټلیفون کوئ، زه به د بریښنا غوندې ستاسې په خوا کې حاضریم.
رڼا: زه مې د مور د کور څراغ نه شم مړ کولی، هلته مور خاپوړې کړې، که زه د خپل کور ور را قلف کړم، مور او حلیمه به په ګور کې رانه خفه شي له هغه کور سره زموږ یادونه تړل شوي، زه هغه ځای نه شم پرېښودی
شاپور: ګوره رڼا! زه دې درک کولای شم، ته په حقه یې، که زه هم ستا په ځای وای همدا ضیمواري مې تر سره کوله؛ خو دلته خبره د ګواښ ده، د هېواد یو خاین دې هم په ارامه نه دی پریښی، د هغوی سینې درته د انتقام له یوه نه خاموش کیدونکي اوره ډکې دي هغوی په کراره نه کیني
نو هیله مې ده، چې ضد ونه کړې او خبره مې ومنې.
رڼا : منم یې، ستا خبره منم اندیښنې دې پر ځای دي، زه له مرګه نه وېرېږم، خو هیله مې ده، د یو څو ورځو مهلت راکړې، چې د خاینینو چاره وکړم بیا که مړه هم شم پروا نه کوي، خبره یې بشپړه نه کړه، ځکه د نورو الفاظو د مخنیوي لپاره یې د شاپور لاس په خپله خوله سرینښ ولید
رڼا ددې کار په کولو سره ورته په حیراني ښکته او پورته وکتل شاپور ته یې وویل:
شاپوره دا ته څه کوې؟
شاپور : ومې بښه! زه پوهېږم چې داسې کارونه ستاسې نه خوښېږي، خو ستاسې د مرګ خبرې د اورېدو تاب نه لرم
رڼا یې په خبره وخندل، شاپور هم ورو، ورو احساس کوله چې رڼا یې خواته تمایل پیداکړی، او د هغې دباور وړ ګرځېدلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور له ځایه پورته شو د خوښي نښې یې په څېره کې ښکارېدې، په تلو کې یې رڼا ته مخ ور واړاؤ ورته ویې ویل:
مننه اغلې رڼا چې زما خبره دې ومنله
رڼا: مسکی شوه او ځمکې ته یې وکتل، هغه ته یې وویل:
سلامت اوسئ، تاسې زما په خیر غړېږئ.
شاپور دوه گامه واخیستل لا بهر شوی نه ؤ رڼا ته یې وویل:
زه دې له اوسني چلنده خوښ یم، تاسې اوس زما د خبرو په اړه منفي فکر نه کوئ.
رڼا : په ریښتیا چې ما ستاسې په پېژندگلوي کې ناوخته کړی، بیا یې خپلو نوکانو ته وکتل، ورو یې وویل: تاسې یو ښه انسان یاست.
شاپور یې په خبره لکه د لاټري گټونکی، رینه کی شو او لکه بریښنا له دفتره ووت
رڼا له دفتر سره نږدې په یوه عصري کور کې استوگن شوه او تر ناوخته به د کار په دفتر کې بوخته وه ځکه د لارې اندیښنه یې ورکه شوې وه
سبا سهار د ژورنالیستانو جلسه چمتو شوه د ناستې ترتیب کونکي رڼا ته د ور تلو هیله وکړه رڼا هم له دفتره پرته له ځنډه ورووته، ځکه غوښتل یې خپلو خبریالانو ته ځینې مهمې خبرې وکړي
ناسته پیل شوه او رڼا د غونډې پرانسته وکړه هغې وویل:
زه خوښه یم چې د خپلو هم مسلکانو سره یوځای د خبرو زمینه راته مساعده شوې، خبریالان زما اتلان دي، تاسې هر یوه د خپل هېواد سره خپله مینه څرگنده کړې په سختو شرایطو کې مو دنده اجرا کړې، گواښونه مو منلي خو چا مو غږ نه دي خپ کړی، که تاسې خپله دنده همداسې مخته بوځئ هغه ورځ لرې نده چې زموږ هېواد به له فساده خلاص شي، ټولنیز عدالت به رامنځته شي، زورواکي به له منځه لاړه شي، استدلال به حاکم شي، نور به مظلوم، مظلوم پاتې نشي.، دهغوي دحقوقو د لاسته راوړلو کې به څوك خنډ جوړ نه کړي،
په دې وخت کې د ننگرهار ځانگې خبریاله پاڅیده او د رڼاخبرې یې ورپرې کړې، هغې ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ پوهېږو چې تاسې موږ هڅوئ تر څو دنده ښه او مسؤلانه پرمخ بوځو، خو کاش دا ځانګړنې موږ درلودای، تاچې کومې ځانګړنې وښودې دا د یوه ریښتوني خبریال ځانګړنې دي او له تاپرته په بل چا کې نشي لیدل کیدای

د ښکلا په خبرو رڼا مسکی شوه ، ټوکرنده یې وویل:

څه بابا، چېرته عزیزخان چېرته ملنګ عبدالرحمن، دا خو ستاسې لویي ده ،چې ما په داسې لویو الفاظوستایئ

ته چې کومې خبرې کوې، ستاسې سپیځلتیا له ورایه څرګندوي، دنده ښه پرمخ بیا یې خو بیا هم ځان نیمګړی بولئ، دا د ښه خبریال نښه ده

تاسې هر یوه له ما ښه او له اخلاصه ډک کار کړئ ،ځکه خو یې نن پایلې پـه خپلـو سترګو ګورو ډېر څه اصلاح شوي دي، او ډېر لا پـاتې دي چـې لـه وخـت سره بـه اصلاح شي په دې شرط چې موږ خپله مبارزه ژوندی وساتو، دحق پلـوي وکـړو او باطل ورټو

د باطل څښتن لکه لمر د هر چا مخې ته ودرؤ، د هغوی پټه کثیفه څېره بربنډه کړو رڼا خپلو خبرو ته دوام ورکړ: زه غواړم څو مهمې خبرې درته وکړم زما د دندې دپیل سره ما فکر نه کاوۀ چې زه کمزوری او دټولنې د کلتور مطابق ضـعیفه انسـان بـه کلـه وکولی شم چې د خپلې خبریالي په مرسته دومره ستر، ستر کارونه وکړم، خـو اوس راته مالومه شوه چې خبریالي، ځواکمن مسلک ده، هیڅکله یې په وړاندې باطـل که هر څومره ستر هم وي د دربېدو ځواک نه لري که یې د دربېدو اراده هم وکـړه، نو ریښتونی خبریال یې لکه لوی طوفان په خپلو څپو کې رانغاړي او د ځمکې تـل ته یې رسوي

زما سپارښتنه هم تاسې ته داده چې یوازې خپـل مسـلک تـه ریښـتوني واوسـئ، د خدای ج له ویرې پرته د بل چا ویرې ته په زړه کې ځای مه ورکوئ

په دې ډول به خدای ج له تاسې سره وي او بیا به وګورئ چې تاسې څـومره قـوي خلک یاست څومره ستر ستر کارونه کولی شئ، د څومره بدلونونو لامـل ګرځیـدای شئ

بیا یې سترګې لندې شوې خبرې یې نورې هم وغځولې ناستې ته یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ بايد هر راز قرباني ته چمتو اوسو، د هېواد او دهېواد بچيانو ته د عدالت او مساوات لپاره که له کوم ګوانښ سره مخ کيږو هم بايد قبول يې کړو

ځکه دا ملت ډېر ځورېدلی، بې وزله شوی، د مظلوميت په وروستۍ بريد کې دی ، ځوک غمخوار نه لري، ډېرې سترګې يې موږ ته دي او موږ يې بايد هيلې وساتو

درښا خبرو ته خبريالان لکه کالبوت چې ساه نلری ټول سکوت ؤ درښا هره خبره يې د زړه په غوږو اورېده ځکه د رښا له زړه راپورته کېدې او د هغوی په زړونو ننه وتې رښا وويل:

خبريال که ښه وي نو ترې ښه نشته او که بد شي بيا تر ټولو بد ځان ثابتولی شي

تاسې به په هېواد کې په خپلو سترګو ګورئ چې ځينې رسنۍ پرديپالې دي د نورو لپاره کار کوي د نورو د ګټو لپاره هڅې کوي هغوی لګيا دي زموږ ملي ګټې ننګوي، زموږ د يو موټي ملت په منځ کې د نفاق درز واچوي، هغوی په ژبې، سيمې، او قوم باندې وويشي

زموږ ضعف زموږ په بيل والي کې ګوري، هغوی په دې کار کوي چې دلته څه ډول يوالی زيان من کړي، څه ډول دا نه بېليدونکی ولس سره جدا کړي او خبريال دغه د دوی شومه پروسه پر مخ بيايې هغه دخو روفيو په بدل کې له دوی سره کار کوي پرته له دې چې مسؤلانه خپله دنده وپېږني، د نورو په لومه او جولی کې ځان اچوي يوازې خپلې ګټې پالي دهېواد ګټو ته ژمنتيا له ياده باسي

نو تاسې هم خبريالان ياست او په هغوی هم د يوه خبريال نوم پروت دی چې د ځمکې او اسمان توپير مو په منځ کې شتون لري

نو ځکه مې وويل چې ښه خبريال دې ټولنې تر ټولو ارزښتناک او بد خبريال لکه ونې ته زيان رسونکی چينجی هېواد په بل مخ اړوي

رښا نورې خبرې پای ته ورسولې او ټولو خبريالانو د هغې سره په دې ژمنې چې موږ به د ژوند ترپايه ستاسې لاره تعقيوبو خدای پاماني واخيسته

هغه ستړې ستومانه خپل دفتر ته راغله

د چايو يوه پياله يې راوغوښته، هغې لا پياله نه وه خولې ته کړې چې د دروازې ساتونکي ورته راننه وت ويې ويل:

يوه پېغله او يوه بله مېرمن غواړي له تا سره وګوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا خولې ته نږدې کړې پياله ببرته په مېز کېښوده هغه ته يې وويل:
ژر يې را دننه کړه بهر يخ دی
هغوی رانه وتل رڼا هغوی ته هم چای راوغوښت، بيا يې له هغوی د خپـل راتـګ موخه وپوښتله
د پېغلې انجلۍ مور په ژړا شوه رڼا ته يې وويل:
لورې!، هيله يا لويو غرو ته کېږي يا لويو سړو ته !
رڼا : مورې ځان ارام کړه ژوره ساه واخله بيا ووايه چـې څـه سـتونزه ده او زه څـه درسره کولی شم
ميرمن : دې پاخه عمر يو ،سرمايه دار سړي ډېره په تنګه کړې يـم، دومـره يـې ازار کړې يم ،چې اوس په خپل مرګ راضي يم
رڼا :مورې اصلي خبرې ته راشه او ما پوه کړه چې څه شوي
ميرمن : دامې لورکۍ ده ته يې بې سارې ځواني ګورې چې ور پورې اور شوی ، د ښکلا يوه بيلګه ده هغې ته يې مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل!
ته چادري پورته کړه چې رڼا دې مخ ووينې هغې خپله چادري پورته کړه رڼا چـې ورته وکتل په ريښتيا د ښايست يو مثال ؤ معصومه څېـره يـې درلـوده، مـخ يـې د څوارلسم سپوږمې په څېر رڼا کوله
د رڼا حوصله ختمه شوه هغې ته يې وويل:
مورې اوس راته ووايه چې کيسه څه ده ؟
مېرمن: دې هغه دولت مند کس عمر شپيته کاله دی، هغه زما لور چيرتـه ليـدلې وه بيا يې له ما غوښتنه وکړه چې زه خپله لور هغه ته ورکړم هغه دوه نورې مېرمنې هـم لري په مخکې قومندان تېر شوی، ځان ته په سيمه کې يو زور ور هم وايې خـو مـا انکار ترې وکړ لور مې دې هغې په خوښه دې هغې د ترور زوی ته ورکـړه خـو زوم مې له واده مخکې چا وواژه ځواني مرګ شو
اوس هغه سپين ږيري بيا احوال راليږلی چې لور دې راکړه، که سـل ځلـه مېړونـه ورته وکړې هم له واده مخکې به بلې نړۍ ته لاړ شي، زه فکر کوم چـې هغـه کـس همده وژلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو د خدای (ج) په لحاظ له مورِ سره مرسته وکړه، زه کونډه مېرمن یم له خدایه ج پرته بل څوک نه لرم

رڼا : د خدای ج لعنت دې په داسې بې ضمیره خلکو شي، د چا چې ښکلې لور او یا هم خور شي نو ددې ورستو بې وجدانه خدای ناترسه لېاره دې چې دوی دې خپلې غریضې پرې خړوب کړي او د هغې ژوند دې په اور لاهو کړي

هغې ورته وویل:

رڼا لورکی! ماته یې دوه اونۍ وخت راکړی ویلی یې دي که په دې وخت کې راضي نه شوې نو مورِ به دې لور له کوره په زوره وباسو

رڼا له ډېره قهر سره شنه شوه مېرمنې ته یې وویل:

ته بې غمه اوسه، د زورورو، زورور بل دی او هغه له مورِسره دی، دولت مند به ځان ته دولت مند وي مورِ ته د یوه وابښه قدر ارزښت هم نه لري داسې به یې درته سپک ورک کړم چې بیا نور د واده نوم هم وانه خلي

سمدستي یې د هغه شمېره ترې واخیسته زنګ یې ورته وواهه

ورته ویې ویل زه رڼا نومیږم د افغان تلویزون کارکونکې یم غواړم درسره مرکه وکړم هغه ځواب ورکړ کله ؟

رڼا وویل: همدااوس

هغه وویل: سمه ده راشه زه په کور کې یم

رڼا انجلۍ او د هغې مور ته نوی حجابونه ور واغوستل چې هغه یې ونه پېژني درې واړه د هغه تر کوره ورسېدې

کله چې هغه رڼا او دوه نورې مېرمنې ولېدې لږ وارخطا غوندې شو خو بیا یې ځان په دې ډاډه کړ چې دا بل څوک دي هغه ددې جرئت نه لري چې د خپل مظلومیت اواز تر خبریالانو ورسوي

رڼا د قومندان په خوا کې کیناسته ورته ویې وویل:

ته چمتویې چې زه مرکه پیل کړم

هغه وویل:

هو

رڼا کېمره مین ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته هم چمتو یې
هغه ځواب ورکړ:
هو
رڼا مرکه پیل کړه له قومندانه یې پوښتنه وکړه چې ایا دراییي او سرمایه خلك د دې لپاره په لاس راوړي، چې نورو خلکو ته پرې ازار ورسوي او کـه د دې لپـاره چـې خپل ځان پرې بسیا کړي؟
قومندان ځواب ورکړ:
دولت خلك د ځان د بسیا لپاره پیداکوي!
رڼا وویل:
که ستا لور ښکلې وي او یو سپین ږیری دولت مند یې درنـه غـواړي تـه خپلـه لـور ورکوې ؟
هغه وویل: نه، زه به هیڅکله هم دې کار ته چمتو نه شم
رڼا: که هغه له زوره کار اخلي او ته د هغه په اړه بې وسه یې نو ستا او ستا په لور بـه څه تېرېږي
هغه وویل:
قیامت، به راباندې تېرېږي او د هغه د وژلو هڅه به وکړم کنه ځان به پرې مړ کړم
رڼا: ولې؟
قومندان: نو ورته وګورم او سیل یې وکړم ؟خپله لور مې د هغه د لوبو لپاره لویه کړې !
رڼا:
ښه مننه
خو که دا کار ته د بل چا دې لور سره کوې هغه ظلم نه درته ښکاري
له دې خبرې سره قومندان پوه شو چې کیسه بله ده، او ناسته مېرمن او خوا کې لور یې هغه دي چې ما د واده غوښتنه ترې کړې نو د ځان خلاصولو هڅه یې پیل کـړه
رڼا ته یې وویل:
دا ته څه وایې ؟
رڼا کونډې مېرمن ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ دې لوخ کړه ځان ورته وښیه او بیا هغه کیسه وکړه چې ماته دې دفتر کې وکړه، هغې همداسې وکړل کېمره مین د خپلې کمرې مخ دې کونډې مورکۍ په لـور را واړاؤ قومندان نور هم وارخطا شوه هغې ټوله کیسه وکړه د کیسې په پای کې یـې دا هم وویل چې زما د لور خاوند له واده مخکې مړ کړل شو او زه په لوی گمان ویلی شم چې دده کسانو هغه وژلی دی

رڼا قومندان ته مخ ورواړاؤ ورته ویې ویل:

په مشهوره خپرونه پلټنه کې دې دغه مرکـه اچـوم او ددې انجلـۍ د مېـړه د وژلـو دوسیه هم دربانديې خلاصوم

که ته له دې کیسې تېر نه شې !

د قومندان په وجود لړزه راغله رڼا ته یې وویل:

لورې! زه د نوم سړی یم که ته داسې وکړې، زما شهرت او درناوی به لـه خـاوروسره خاورې شي

ته صبر زه کورته ځم بیرته ژر راځم

هغه ژر پاڅېده ،رڼا هم په تشویش کې شوه چې سړی د څـه لپـاره کورتـه ننـه وت کومه وسله راباسي او که کومه بله خبره ده

لږ شېبه لا نه وه تېره شوې چې سړي په لاس کې دوه بنډله افغـانۍ رانیـولې د رڼـا مخې ته ودرېده هغې ته یې وویل:

لورې !ته زموږ کور ته نوې راغلې یې دادې ټیکری او باقې پاتې شوه دا بله خـبره، په هغې همدلته خاورې اړؤ

فکر وکړه چې نه تا څه اوریدلي او نه موږ څه کړي، اونه به په راتلونکي کې دا ډول څه تکرار شي

رڼا ست ونه غوښت ورپاڅېده هغه دواړه بنډلونه یې تـرې واخیسـتل د کونـډې مېرمن په لور روانه شوه دې دوه گامه په اخیستو سره یې په شا راوکتل قومندان تـه یې وویل:

څه ضمانت به راکړې چې دغه خبره د تل لپاره له خاورو لاندې شـوه او بیـا بـه نـه تکرارېږي

هغه د وراخطایي مسکا وکړه بیا یې رڼا ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بیا دې داخبره واورېده نو د ډېرې ویښتان خوبیرته راشنه کېږي غوږ او پوزه مې پرې کړه، ما دغه پروګرام له زامنو نه پټ پیل کړی ؤ هغوی تـه مـې ویـل چـې یـو څوک په خوښه واده راسره کوي که هغه زما په د راز خبر شي چې ما له زور زیاتي کار اخیستی . نو له کوره به مې وشړي، هغوی خو د نن زمانې تعلیم یافتـه ځوانـان دي، وایې زور زیاتی د انساني حقونو خلاف دی

رڼا د کونډې مېرمن په خوا کې ودرېده هغه دوه بنډله روفی یې هغـې تـه ورکـړې ورته ویې ویل دا زما له اړخه تاسې تـه د عـزت د سـپکاوي جـبران وروسـته یـې د قومندان په خبره وخندل بیا یې ورته وویل:

ستا ټولې خبرې مې ریکارډ کړې ان ستا سې دیپسو بنډلونه هم پکې راغـلي، دا بـه زما سره په ارشیف کې ثبت وي که په دې اړه مې غوږونـه هـم وبریـږي چـې تـا د کونډې مېرمن ته د هغې د لور په اړه کوم مزاحمت کړی نو بیا به خپلـه څېـره پـر تلویزون وګورې بار بار به دا کار تکرار شي تر هغې به دوام وکړي چې ستا ټول خپل او خپلوان په ځانګړي ډول ستا کورنۍ او ټول هېواد وال به د دې څېرې دوهم مخ وګوري.

هغه وویل:

بس که بیا مې دغه کار تکرار کړ همداسې راسره وکړه، خو چې اوس کوم لېونتـوب ونه کړې

رڼا ځواب ورکړ زه اوس دا کار نه کوم خو پام دې وي چې په خپله ژمنـه ودرېـږې کنه بیا به یې په نشرولو کې فکر ونه کړم او پرته له ځنډه به دې ثبت شوې ویډیو نشر کړم

رڼا له دې خبرې وروسته دسکول را واخیست کونډې مېرمن او د هغـې لورتـه یـې وویل:

درځي چې ځو!

دوی بهر راووتل د رڼا د دفتر په موټر کې کېناستل ،کونډې مېرمن وویل موږ کورته ورسوه او ته به خپل دفتر ته لاړه شې خو موږ نه پوهېږو چې له تانه څـه ډول مننـه وکړو چې له دې سرزوري او جابر کس نه دې وژغورلو

رڼا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

منني ته اړتیا نشته ستا لور زما خور ده او یوه خور باید د خپلې خـور لپـاره دومـره کارونه د یوې زیمه وارې په ډول تر سره کړي، خو تاسې کورته مه ځئ زه غواړم له ماسره دفتر ته لاړې شئ او په لاره درته ځینې مهمې خبرې هم لرم

هغې د سر په خوځولو د هو وویل

رڼا او دوی د دفتر په لور حرکت وکړ په لاره کې رڼا کونډې مېـرمن تـه چـې شاه سیټ کې ناسته وه ور وکتل هغې ته یې وویل:

خورې ستاسې د لور په ژوند کې اوس داسـې څـوک شـته چـې واده ورسره کـول غواړي هغې وویل: نه نشته خو ولې دې دا پوښتنه وکړه ؟

رڼا ورته وویل:

زه ډارېږم چې دغه لیونی سپین ږیری بیا کوم اقدام ونه کـړي ښـه بـه دا وي چـې ستاسې دې لور سرنویشت دې یو چا سره وتړو

هغې وویل:

تاسې لکه چې زما له زړه خبره یاست زه هم په همدې فکر کې یم، زما لور ته هـم د هرچا سترګې وراوړي ځکه چې خدای ج پرې د ښکلا لورینه کړې ده نو که لـه چـا سره یې تړون ونه شي کېدای شي دې ته ورته نورو ستونزو سره مخ شو

رڼا وویل:

نو ایا په ما باور کوې چې یو مناسب کس ورته انتخاب کړم؟

کونډې مېرمن وویل:

هو ستا ټاکنه ماته د سر په سترګو قبوله ده ځکه چې ته هیڅکله هـم د چـا بـدي نـه غواړې

له دې خبرې سره سم دستي رڼا ټلیفون را واخیست او شاپور ته یې زنګ وواهه ورته ویې ویل که وخت لرې یو ځل دفتر ته راشئ ، هغه دې هو په ځـواب سره ورتـه د ورتلو وویل

رڼا او دوه نورې مېرمنې په دفـتر کـې کیناسـتې دوی تـه لا د چـایو پیـالې نـه وې اېښودل شوې چې شاپور هم راورسېده دفتر ته په ننوتو یـې چـې نـورې مېرمنـې ولیدې نو رڼا ته یې وکتل بیا یې وویل زه ښنه غواړم ستاسې به خاص مجلس وي زه به لږ وروسته راشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا له شا غږ ور پسې وکړ ورته و يې ويل:
ودرېږه، موږ کوم خاص مجلس نه لرو ،دلته کېنه ،هغه ښــکته ســترګې اچــولې وې بيرته راستون شو او په څوکۍ کيناست رڼا ورته وويل:
مخامخ پېغله مېرمن وګوره !
هغه غلې سترګې راپورته کړې انجلۍ ته يې وکتل حق حيران شو د هغې ښکلا بلا رڼا ګانې کولې بلا کيسې يې په څېره کې پرتې وې د لږ ځنډ نه وروسته يې رڼا ته وکتل غوښتل يې څه ووايې خو رڼا خبرو کولو ته پرېنه ښوده هغې وار پــرې لــومړی کــړ ورته ويې ويل:
ښکلې ده کنه ؟
شاپور وويل:
دا پوښتنه له ما ولې کوې دلته خو د ښکلا سيالي نده روانه ؟
رڼا وويل:
ته سم وايې ،خو زه غواړم ته مخامخ پېغله د سوداګر په سترګو وګورې
شاپور : زه پوه نه شوم
رڼا : شاپوره ته له دې ښکلې مېرمن نشې پيدا کولی، زه غــواړم لــه دې انجلــۍ سره ستاسې واده وکړم
هيڅ کمی نه لري، زما ډېره خوښه شوې که زما ورور ژوندی واې له دې پرته مې بل څوك ورته نه ټاکله
زه ډاډه يم دواړه به سره خوښ ژوند تېر کړئ دا زما ټاکنه ده او زما ټاکنه بده نه وي
شاپور لنډه مسکا وکړه بيا يې وويل:
ما ستاسې د خبرو مطلب واخيست او که د دوی کار خلاص شوی وي ،زه غواړم تــا سره په دې اړه په يوازې وغږېږم
رڼا : سمه ده، مور او لورته يې رخصت ورکړ دوی دواړو تــه د يــوازې خــبرو کولــو زمينه برابره شوه
شاپور رڼا ته وويل:
واه:
همدغه ستا انصاف ؤ، همدا دې له ماسره همدردي وه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا يې په خبره وخندل ورته وې ويل:
خو ښه ښكلې ده، معصومه ده، بهترينه قواره لري، كه يې هر څوك وګوري نو ورپيسې ليونی كيږي
ځكه مې په دې ټوله نړۍ كې په تا ولوريده
شاپور ورته وويل:
اوس خو تا پر ټپونو دمالګې دوړولو چل هم زده كړی
رڼا په حيراني سره دې هغه سترګو ته وكتل ورته ويې ويل:
شاپوره! ما څه كړي، خدای دې نه كړي، چې زه به د چا په زخمونو مالګې ودوړوم، ما خو كومه بده خبره نه ده كړې ؟
شاپور يې په ځواب كې وويل:
له مېلمه هم وپوښته چې شكنه خوري او كنه !
رڼا يې په خبره وخندل بيا يې وويل:
شاپوره ! كه ريښتيا درته ووايم په دې ښكلې انجلۍ مې سخت زړه وسوځېده، ته وګوره كه داد يو مهم سړي لور وای څومره قدر به يې درلوده لكه سپوږمۍ له مخه يې نور اوري، خو او س بې سرپرسته ده د هر چا د لوبو ښكار شوې ده سپين ږيری هم غواړي ځان ته يې واده كړي، زړه سوی پرې په كار ده له يوې خوا خو به يې سر پټ شي د هر ناولي او بې كاره شخص له ځورونې به خلاصه شي او له بلې خوا زه ډاډه يم چې په دې نږدې سيمه كې يې سارى نه ليدل كيږي
شاپور پرته له ځنډه ځواب وركړ ورته ويې ويل:
ولې ته !
رڼـــــــــــــــــــــــــــا: مطلـــــــــــــــــــــــــــب!
شاپور: له دې انجلۍ ته سل وارې ښكلې يې ؟
رڼا يې په خبره مسكی شوه شاپور ته يې وويل:
هی غلی شه !
چيرته عزير خان چيرته ملنګ عبدالرحمن!
شاپور : له ټولو ارزښتمنه خو داچې ستا له ظاهري صورت نه باطن بيا څوځله ښكلی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا سر ښکته واچاؤ شاپور ته یې وویل:
هی بریک شه تا بیا هغه پخوانی خبرې پیل کړې، زه واده نه کوم !او زما واده کول ستاسې له وسې هم پوره نه ده ځه چیرې دې بل ځای غم وخوره !
شاپور وویل:
زما په وس پوره ده زه یې پوره کولی شم زه ستا هره غوښتنه پوره کوم ، ان که دې ژوند په بدل کې هم وي زه به ورته نه ونه وایم
رڼا وخندل بیایې شاپور ته وویل:
ته دې سریالونو هوایې خبرې کوې، زما هوایې خبرې نه خوښېږي په نن زمانه کې هر سړی مین دی خو به درواغو، له زړه مین مې لا نه دی لیدلی کله چې په تشو خبرو انجلۍ ته دوکه ورکړي نو مین توب بیا ترې په هوا شي تېرې خـبرې یـې لـه یاده ووځي، بیا نو کبر شروع کړي، انجلۍ ته وایې ته خو ما نه کولې لـه تـا نـورې ښکلې انجونه راته پیدا کیدې او ....
شاپور وویل:
نن زه د خپلې مینې ازموینې ته چمتو یم ووایه څه غواړې ؟
زه ستا لپاره څه کولی شم ؟هغه څه را په گوته کړه چې ستا پرې بـاور کېـږي او بیـا هغه څه عملا وگوره چې زه دې باور لاسته راوړی شم کنه
رڼا وویل:
زما داسې غوښتنې دي چې ته به یې په اوریدو حیران شې، ځکـه زه پـوهېږم څـه چې زه غواړم ستا د تمې خلاف دي په اوردېدو به ټکان وخورې !
شاپور وویل:
اغلې رڼا خبره مه اوږده وه که ستاسې غوښتنه داوي چې اوږد راتـه وغځېـږه او پـه چاړه دې مری درنه پرې کوم هم زه به چمتو شم
رڼا دې حیرانې په پار شوندې بوخې کړې شاپور ته یې وویل:
له دې هم سخته غوښتنه لرم
شاپور وویل خو ویې وایه بیا ما پرې وازمایه چې کولی یـې شـم کنـه؟ زره مـې دې راوچاوده
رڼا وخندل بیا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه غواړم چې ته دې افغان رسنيز مرکز په شمول ستاسې ټول جايداد زما په نوم کړې

شاپور په ملا مات شو په زوره، زوره يې وخندل بيا يې د رڼا په طرف وکتل ،هغې ته يې ورته کړه

تا ريښتيا ويل:

چې زما غوښتنه به ټکان درکړي، په ريښتيا يې ولړزولم ژبه يې په تالوکې راوچه کړه، تا هغه څه وويل چې ما يې فکر هم نه کاوه ما هيڅکله باور نه کاوه چې دې رڼا په زړه کې به دې مال او دولت مينه وي، رڼا مې بل ډول تعبيروله، هغه چې ارزښتونو ته درناوی او لوړي توب ورکوي، هغه چې تر هرڅه ورته معنويت مهم دی خو هغې نن دې جايداد شرط کېښود هغه نن د خپل هغه ځان قيمت کېښود چې ما ويل ټوله نړۍ يې هم بيه نشي پرې کولی

رڼا يې په خبرو په قهر شوه شاپورته يې وويل:

قصيدې مه وايه او دسريالونو تمثيل مه کوه زما بدې راځي هيله کوم، ته له دې ځايه لاړ شه، زه نور ستاسې د خبرو د اوريدو تاب نه لرم

زه پوهيدم چې ته تمثيل کوې، زه پوهېدم چې ته په دې خبرو ماته دوکه راکوې

شاپور : زه تمثيل نه کوم، او نه د خلکو غوندې دوه مخى او سل زړى يم هيڅ وخت مې درته دروغ نه دي ويلي او نه غواړم خپل ټول ژوند له درواغو سره تېر کړم

رڼا يې په خبره کې ور ولويده ورته ويې ويل:

څه چې ماوويل تا واوريدل، له هغو زياتې خبرې د کولو لپاره راسره نشته بيا يې شاپور ته دې وره په لور گوته ونيوله ورته ويې ويل:

زه نه غواړم نور څه واورم ته نور تلی شي !

شاپور وره ته ورسېده، خو پښه نيولی شو مخ يې بيرته راوگرځاوٌ رڼا ته يې وويل:

تاته خپله کورنۍ هم ارزښت نه لري ؟

رڼا په تروشه ټنډه هغه ته وکتل ترې ويې پوښتل:

ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم ترکمه د حلیمې خور وصیت ته دې هم ونه کتل هغې له مرګ مخکې لیک کې څه درته لیکلي ؤ هغې درته زما د لاس نیوي نه و ویلي؟

رڼا بیا هم په تروه تنده ځواب ورکړ:

زما ژوند زما ژوند دی د حلیمې ژوند نه دې چې د یو چا لپاره یې برباد کړم او د یوه لاپو سره واده وکړم ، زه ډاډه یم چې زما د خور به هم زما پریکړه خوښه شي

ځکه که هغې ته ستا دوهم مخ مالوم وایې شاید دا وصیت یې نه وی کړی

شاپور د وتو لپاره ګام کېښود رڼا ورپسې غږ وکړ شاپوره وښه چې نن مې خفه کړې نن مې داسې خبرې درته وکړې چې تر دې دمخه مې چاته نه وې کړې

شاپور له اوښکو ډکډ سترګې په رڼا کې ونیوې هغې ته یې وویل:

نه دې ښم، هیڅکله دې هم نه ښم

رڼا یې په خبره مسکی شوه خو دې ویلو دې پاره یې څه نه لرل

شاپور له دفتره ووت.

رڼا له ځان سره په فکر کې مشغوله شوه، ویې ویل:

دا سړی دې حلیمې له مرستې کولو وروسته ښه راباندې لګېږي، د هغه لپاره مې په زړه کې یو ځانګړی احساس پیدا شوی داسې احساس چې تر د دې مخه مې په زړه کې نه وو ،ان فکر کې هم د یوچا لپاره راسره نه ګرځېده

خو نه پوهېږم چې دا څه دي؟ او څه به ترې جوړ شي، خیر مالوم به شي چې شاپور زما د وړاندیز لپاره څه کوي او زما لپاره چې څه په خوله وای هغو ته په عمل کې څومره ژمن دی

رڼا دا خوږ سوچ نور هم غځاوه خو د دروازي ټک، ټک یې د فکر تسلسل وشکاؤه د راځه په ویلو سره یې ولیدل چې اداري مدیر یې څه پاڼې د لاسلیک لپاره ورته په لاس کې نیولې دي

رڼا هغه ته وویل:

مدیر صیب راځه پاڼې به درته لاسلیک کړم ته مې د یوه بل کارد لپاره هم رابللې، خو ښه شوه چې خپله راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې یو سپین ږیری سړی وو د رڼا سپېڅلی احساس یې درک کاوه له همدې خاطره یې د رڼا ډېرقدر کاوه لاس یې په نامه ونیول رڼاتـه یـې وویـل پـه سترګو لورکی امر وکړئ
رڼا : ! د کابل په شمول د ولایاتو ټول مسولوخبریالانو ته ووایه چې یوې څېړنیـزې مبارزې ته ځان چمتو کړي دا دنده چې زه دوی ته سپارم څه اسان کار نـدی لـه ځان سره ګواښونه لری خو اړ یو خپل ولس ته دې چوپړ په موخه دا ګواښ پر ځان ومنو
مدیر وویل! اغلې رئیسه صیب زه دوی ته څه ووایم !
رڼا: هیله کوم ماته رئیسه مه وایه نه مې خوښیږي، زه یـوه خبریالـه یـم،او تـل بـه اوسم، که په لوړ او یا هم ټیټ موقف کې وم مهمه نه ده، ان که وزیره هم شم زه به خبریالي کوم ځکه چې همدامې د ژوند اصل دی
مدیر: نو اغلې خبریالې زه دوی ته ستا له اړخه څه ووایم
رڼا: ورته ووایه چې د ځمکو د غاصیبینو پلټنه وکړي، نومونه یـې پـه لیسـت کـې ولیکي، د ثبوتونو سره یو ځای یې په مرکز او ټولو ولایاتو کې نومونه افشا کوو
که حکومت څه نشي کولی نو ولس خو به کم تـر کمـه خپـل دوښـمنان وپیـږني او دهغوی په دروغجنو څېرو خو به نه غلطیږي
مدیر وویل سمه ده
هغه مرکز او ټولو ولایاتو ته دې رڼا پیغام ایمیل کړ
رڼا هم کورته لاړه ځکه چې ډېر ناوخته شوی ؤ
له ډوډی خوړلو او لمونځ کولو وروسته ویده شوه ،ځکه د ورځې ډېره ستړې شوې وه، سهار وختي پاڅېده، لمونځ یې وکړ بیا یې د معمول تمرین نیم ساعت بشـپړ کړ وروسته د دفتر په لور روانه شوه، پیاده یې حرکت پیل کړ ځکـه دفـتر پـه څـو قدمي کې ؤ
دفتر کې کېناسته تر څو دې کابل ښار د ځمکو غصب لیست له اسنادو سره یو ځای خپله جوړ کړي په دې فکر کې وه چې له کوم ځایه یې پیل کړي چې ټلیفون یـې وشرنګېده ویې کتل یوه نامالومه شمیره وه
شین بټن یې کیکاګله غږ پرې وشو اغلې رڼا مبارک دي وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورِ ته خو دې ځان ډیر پا ک، خواخوږی، هېواد پال معرفي کاؤ ته خو اوس بـلا راووتي

رڼا یې خبره ورپرې کړه هغه ته یې وویل:

وروره لومړی ځان را وپېژنی، وروسته مې سمه پوه کړه چې ته څه وایې زه دې پـه خبره نه پوهېږم

هغه وویل:

زه دې ښاري محکمې قاضي یم څه وخت وړاندې دې د مورِ ته مراجعه کړې وه

رڼا وویل:

د څه لپاره ؟

هغه وویل: ولې هیر دې شو، څه وخت وړانـدې د یـوې کونـډې مېـرمن د کـور خلاصولو لپاره چې راغلې وي، کوم چې یوه زور واکي غصب کړی ؤ بیا مـورِ درتـه دهغه جعلي اسناد له منځه ویوړل

او هغې ته مو خپله قباله تائد کړه

رڼا وویل:

ښه نو اوس؟

هغه وویل:

مبارکي یې درته وایم

رڼا : دې څه مبارکي ؟

هغه وویل:

ځان ناگاره مه نیسه، دومره لویه خبره څنگه پټېږي ؟

رڼا ځواب ورکړ وروره زه ستاسې په خبره نه پوهېږم، کـه لطـف وکـړې او پـه لنډو واضح وواېې چې څه خبره ده نو زما او ستاسې دواړو دو خت د زیانه به مخنیـوی وشي

هغه وویل:

دلته یوه لویه دوه سوه جریبه ځمکه چې تاسې اخیستې ده ستا په نوم کیږي قباله یې درته جوړېږي او افغان رسنیږ مرکز ،تلویزون او راډیو ستا په نوم کیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا راته ووايه چې دومره پيسې دې له کومه کړې، او زموږ برخه پکې څومره دی

رڼا ځواب ورکړ:

ښاغلی قاضي، زه ستاسې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، هيله کوم زه ډير کار لرم زه ټليفون پرې کوم

رڼا ټليفون پرې کړ د ټليفون پر څوکه يې زنه تکيا کړه په يو ژور سوچ کې لاړه دې ځان سره يې وويل:

واه شاپوره مننه درنه کوم، ته خو په ريښتيا د عمل سړی يې لکه څرنګه چې ما فکر کاؤ له هغه نورهم لوړ وختې، ته په ريښتيا چې د قربانۍ او سرښندنې سړی يې، حليمې سم ويلي ؤ ته بې جوړې يې زه يوځل بيا اقرار کوم چې ما دې په پيږنګلوي کې ډېر ناوخته کړی، له دې وروسته دې نه ځوروم، ته زما لپاره پيدا شوی او هغه څوک يې چې دې چا لپاره مې خوبونه ليدل، هغه ته يې، بل څوک نشي کيدای زما وجود ستا د پاره جوړ ده، زه به دې ډېر ژر خپل کړم

رڼا په همدې چرتونو کې وه چې يوځل بيا يې د ټليفون زنګ د فکرونو لړۍ پرې کړه ويې کتل هماغه قاضي ده رڼا ته يې په ټليفون کې وويل:

اغلې رڼا موږ درته په تمه يو دلته ستاسې لاسليک ګوتې او د تذکيرې شميرې ته اړتيا ده هيله ده ژر راشې، رڼا بيا دې ځان سره په سوچ کې شوه ويې ويل:

اغلی شاپوره ما غوښتل چې دا مالوم کړم ته زما سره څومره مينه لرې، زما لپاره څومره قرباني ورکولی شې، کنه زه خو دې مال جايداد او ځمکې هيڅ وړې نه يمه وروسته يې قاضي ته

لنډځواب ورکړ:

زما قبالې موالې او داسې اسنادو ته اړتيا نشته، هيله ده نور زنګ ونه وهې.

ټليفون يې پرې کړ.

دې ځمکو د غصب دې پلټنې په پلان بوخته شوه، لا يې لومړني مواد نه ؤ چمتو کړي چې شاپور يې اسناد په لاس مخې ته ودريده

په قهر جنه څهره يې په رڼا کې سترګې خښې کړې هغې ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته لا نور ځومره ريشخند په ما وهې لومړی وايې چې جايداد دې زما په نوم کړه اوس مې چې دا کار وکړ نو د لاسليک لپاره محکمې ته هم نه راځي، اسناد يې په ميز ورته په زوره وويشتل، هغې ته يې وويل دې ځمکواو جايداد وړې دادي اسناد مې درته چمتو کړل ټول مې ستا په نوم کړل يوازې ستاسې لاسليک ته اړتيا لري، رڼا د خپل طبيعت خلاف، لکه چې ځوک ګونګي ته خبرې کوي، هيڅ عکس العمل نه ښوده، بلکې کله کله خو د شاپور خبرو ته مسکی کيده، شاپور ته به د هغې مسکا نوره هم د درد باعث شوه

شاپور اړ شو دې هغې چوپتيا ماته کړي، هغې ته يې وويل:

او هو زه ديوال ته خبرې کوم، دا وګوره په عوض ددې چې خجالت وباسي لا خاندې هم

رڼا: هم نوره چوپتيا ماته کړه شاپورته يې وويل:

نور نو اړتيا نشته چې ماته ځان ثابت کړې زه نور له ځانه هم په تاډير باور لرم، ستا د ريښتينولي ازموينه پای ته ورسيده، ستاسې کار پای ته ورسيده اوس زما کار پيل شوه

ته مه وارخطا کېږه، ستا هيله داده چې ما خپله کړې کنه، شاپور چپ غريو نيولی ولاړ ؤ څه يې نه ويل:

رڼا خپلې خبرې ته په خپله ځواب ورکړ ويې ويل:

هو ستاسې همدا هيله ده، زه نوره ستا شوم، زه نه ستاسې د جايداد وږې وم او نه د کومي بلې مادي سرچينې، يوازې ما غوښتل پوه شم چې ته زما لپاره ځومره ريښتونی يې، زه درته ځومره ارزښت لرم او زما لپاره ځومره قرباني ورکولی شې

زه اوس ډاډه شوم چې ته زما لپاره هر څه کولی شې ان له ژونده هم تېريدلی شې، خو ما وبښئ چې ته مې وځورولې، کاش کې ما دومره تکليف نه وای درکړی

شاپوره زه نوره ستاسې يم، زما وجود باندې له شرعی تړون وروسته يوازې تاسې حق لرئ ته نوره انديښنه مه وهه

زه دې په خواکې يم او تل به اوسم

شاپور ددې خبرو په اوريدو د خوشحالی سلګو واخيست د رڼا په لور يې قدمونه اخيستل پيل کړل، فکر يې وکړ چې نوره رڼا د هغه شوه نوره هغه هستي چې له ډيره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد وخته يې ورته انتظار کړی ؤ نوره يې خپل مال شوه، غوښتل يې ځان ورته دومره نږدې کړي چې خپل لاسونه د هغې له نری ملا تاؤ کړي او زړه ته يې نږدې کړي خو رڼا ډېر ژر د هغه په موخه پوه شوه لا د هغې تن رسېدو ته يې يو ګام پاتې ؤ چې رڼا غږ پرې وکړه شاپوره ته څه کوې ؟ همدلته ودريږه

هغه وويل: خو په خپله خوله دې وويل چې زه ستايم نو اوس بيا څه وشول

رڼا : زه هم منکره نه يم خو له نکاه وروسته

شاپور : سمه ده بيګا ته يو محفل نيسو، دکوژدې په مراسمو کې نکاه هم تړو، رڼا ځواب ورکړ:

ما خپله پريکړه درته واوروله نور مخکې کارونه خپله تنظيم کړه زه پرې اعتراض نه لرم .

ماښام رنګين چاپيريال جوړ شو د دفتر ملګريو د محفل په جوړولو کې خورا خواری کړې وه هر طرف ته رنګونه او رڼا ګاني خپرې وې، خوشبويي لکه د پسرلي موسم تر هر چا رسيدله دې هيڅ څه کمی نه وو

شاپور او رڼا جوړه د تخت لورته لکه شهزادګان راغلل، دواړه دنګې ونې لکه جوړه چنار د تخت خوا کې ودريدل، محفل کې ناست خلك هم دې دوی په درناوي له څوکيو پورته شول، لومړی دوی کناستل بيا د محفل مېلمانه په خپلو څوکيو ناسته پيل کړه، رڼا په نوې جوړه کې سمه رڼا کوله غټو بڼورو سترګو کې يې له ډيره لرې تور او سپين مالوميدل، هر طرف ته له اړولو سره به يې د ناستو خلکو راښکون کاؤ رومانتيك ماحول ؤ، دې دوه بې جوړو، کسانو، جوړه د هر ليدونکي لپاره زړه راښکونکې وه

د کوزدې مراسم په شاندارو ولولو پيل او پای ته ورسيدل، نکا هم وشوه تر تيب کونکو اعلان وکړ چې يوه اونۍ وروسته به ددې جوړې د واده مراسمو شاهد هم واوسئ

تر ډېره ناوخته خلکو ساعت تېری وکړ او له نيمې شپې څه وخت تېر ؤ چې محفل پای وموند

رڼا هم د خپلو مېرمنو خبريالانو سره يوځای ددې لپاره سينګار شوې هغې خونې ته لاړه چې شاپور ورته په ګرايه نيولې وه ، شاپورهم په خپل تګ کې قدمونه سستول

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ګونډې رڼا به ورته ست وکړي چې همدلته چې رڼا اوسیږي پاتې شي خو له شاه یې دې رڼا غږ واووریده ورته ویې ویل:
شاپوره ته کورته ځې هغه وویل:
هو خو که تاسې وایې دلته پاتې شئ زه کوم اعتراض نه لرم، رڼا ورته وویل:
بې شرمه غلی شه څوک به یې واوري، ژر خپل کورته له ځنډ پرته لاړ شه، سبا سهار چایو خوړلو ته ځان راورسوه چې زه غواړم درسره په ځینو مسئلو خبرې وکړم هغه هو وویل بیا د خپل کروزین په لور په اوچتو ګامونو روان شو ، رڼا له شا غږ پسې وکړ شاپوره هغه قدم نیولی شوه شاته یې راوکتل دې رڼا غږ یې واوریده هغې ورته وویل:
په ځان دې پام کوه
شاپور وخندل بیا یې ورته وویل امر دې پر ځای کیږي ،خو مخکې دې ولې نه ویل:
رڼا ځواب ورکړ اوس خو مې ضیمه واري شوه، تاته پام زما مسولیت شو او زه ډېره مسولیت پذیره یم خبره اوسه
شاپور: ستاسې ضیمه واره اوسیدل ماته کومه نوې خبره نده، نور یې د خپل موټر په لور حرکت وکړ رڼا هم خپلې خونې ته لاړه سخته ستړې شوې وه خو د لمانځه نه مخکې ویده کیدل یې نه خوښیدل اودس یې وکړ جامې یې بدلې کړې او په ارامه یې لمونځ وکړ بیا یې سر په بالښت کیښود له بالښت سره د سر له وصل کولو سره یې سترګې هم سره ورغلې
سبا سهار یې د سترګو له پرانیستو سره دې شاپور په څېره سترګې ولګیدې، حیرانه شوه سترګې یې وموښلې، فکر یې وکړ لکه چې خوب دی خو خوب نه ؤ دې سترګو په بیا پرانیستو سره یې په مخکې شاپور لکه سلامي سرتېری ولاړ ولیده رڼا راپورته شوه هغه ته یې وویل:
شاپوره ته دلته څه کوې، هغه ځواب ورکړ:
ولې خو تابیګا راوغوښتم
رڼا : سمه ده چې ما راوغوښتې، خو د چای خوړلو خونې ته نه زما د خوب کوټې ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور يې په خبره وخندل بيا يې وويل:

د بيگنى شرعي پريكړې له مخې ستا شته ،زما او زما دې ستا دي هر څه زمـوږ گـډ دي زما اوستا پكې نشته

رڼا ورته وخندل:

هغه ته يې وويل:

دا خوب دې اوبو ته ووايه، اوس لا وخته دى، له واده وروسته دا خبرې وكړه

شاپور: په يوه اونى كې به واده هم وشي

رڼا وويل:

ځه ته اوس لاړ شه د چاى ځښكلو خونې ته زه لمونځ كوم چــې قضا كيـږي ځـان چمتو كوم زه هم درځم په گډه به چاى وڅكو او خبرې به هم وكړو

شاپور ووت او رڼا هم خپل عبادت وكړ وروسته شاپور ته مخامخ دې چايو ميز ته په څوكى كيناسته هغه ته يې وويل:

تاسې ولې دومره بيړه وكړه

شاپور: د څه ؟

هغې وويل:

تاســـــې ولـــــې دومـــــره ژر د واده كولـــــو د پـــــاره بيـــــړه لـــــرئ ؟

شاپور يې په خبره وخندل هغې ته يې وويل:

خو پرون سهار تاسې وويل:

چې ما خپله پريكړه وكړه، نور مخكې كارونه ستاسې دي او زه پرې اعتراض نه لرم نو اوس اعتراض له كومه شو؟

رڼا: زما مطلب دادى چې په يوه اونى كې دې واده تيارياني اسان كار ندى هسې نه چې خلك راپورې وخاندي؟

شاپور : پرون ماښام پروگرام دې خوښ شو؟ هغې وويل هــو ډيـر پـه زړه پـورې ؤ شاپور ځواب وركړ دا د سهار نه تر ماښام د پروگرام تيارى وو شاپور ته د داسې ساده سړې فكر مه كوه هغه يوازې تاسې ته د مينې په وړانديز كې زړه نه شـو كـولى پـه نورو كارو كې ډير زړه ور دى په يوه اونى كې به داسې تيارياني ونيسي چې خلك به گوته په غاښ حيران ورته ولاړ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا وویل:

زه درباندې باور لرم، ته چې څه وایې د هغو دعملې کولو ځواک هم لرې تــه هغــه څه کولی شې چې نور خلک یې نشي کولی

خو زه یو ډېره مهمه دنده پر مخ وړم، تر څومې چې هغــه نــه وي تــر سره کــړې زه واده نه کوم

شاپور ورته وویل:

دې څه دنده ؟

رڼا غواړم د هېواد د بیت المال غله او دې بیت المال د ځمکو غاصــیبین افشـا کـړم ،ټولو ولایاتو خبریالانو ته مې دنده سپارلې، چې مالومات او اسناد راټــول کــړي، د کابل مرکز دنده ما په غاړه اخیستې

شاپور وویل: اغلې رڼا ولې له واده وروسته داکار نه کوې؟ کـه لـه واده وروســته تـا څوک کار ته نه پرېږدي ته ولې اوس بیړه لرې

رڼا ځواب ورکړ:

زه د هېواد د دوښمنانو ډېره بده ایسم ته پوهېږې چې هغه زما وینې هم څکې زه هر وخت د مرګ د ګواښ سره مخ کیــدای شــم، کــه دا ماموریــت رانــه پــاتې شي نــو ځنکدن به راباندې ډېر سخت تېر شي

شاپور ورپاڅیده دې هغې په خوله یې لاس ورکیښوده بیا یې هغې ته وویل:

د خدای ج لپاره نوره یوه کلیمه هم ونه وایې!، نوره د مرګ خــبره پــه خولــه وانــه خلې، زه یې دې اوریدو تاب نه لرم، زه ډاډ درکوم ستا هیلې به هــم پــوره شــی او واده به هم وشي

رڼا : خدای ج دې ستاسې خبره ریښتیا کړي، زه هم هیله لرم چې تا غوندې یــوه کس سره ژوند تېر کړم، ما فکر نه کاوۀ چې ماته به مې د خوبونو شــهزاده پیــدا شي، ځکه زما فکر دې نورو نه جلا دی، غوښتنې او هیلې مې نورو سره توپیر لري، خــو زه څه خبره وم چې شاپور هغه غښتلی سړی دی چې زما دې باور لپاره بــې جــوړې اراده او زغم لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپوره زه ډېره خوشحاله شوم چې ته مې په لاس راوړې، ته مې د خوبونو تعبير وې ته مې د خيالونو دې ټال جوړه شوې نړۍ وې خو دې سترګو مخکې مې بيا هم رانه ورک وې

زه دې ډېر قدر کوم، زه به ډېره مينه درکړم ځکه چې ته دې ډيرې مينې وړ يې تـه بې جوړې يې ته ډېر پاک زړه لرې

کوم چې زما لپاره پکې بې مثاله مينه نغښتې ده

شاپور وويل:

هيله کوم زما له توصيف نه تېر شئ، زه د داسې الفاظو وړ نه يم خو له دې وروسته د مرګ خبرې ونه کړئ، ځکه ستاسې دې ژوند سره زما ژوندهم تړلی، که ته ونه اوسې نو بيا به زه څه کوم زما په وجود کې خو ستا په قوت ساه ښکته او پورته کيږي، دې زړه هره درزا مې تا يادوي، په هر رګ کې مې ته يې ستا په برکت مې په وجود کې وينه چلښت کوي کنه روان بهير به يې ودريږي او هر څه به دې منځه لاړ شي

رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل:

ته چاې هم څکې او که يوازې خبرې کوې ،زما دفتر ته دې تګ وخـت دی ،ژر، ژر که چې ناوخته کيږي

شاپور :

ظالمې نن خو د دې کـوزدې لـومړۍ ورځ دی، رخصـتي وکـړه نـن زه پـه خپـل صلاحيت اجازه درکوم

رڼا وخندل، زه د افغان رسنيز دفتر مشره يم دا له يـاده مـه باسـه چــې زه دې چـا اجازې ته اړتيا نه لرم

بيا د شاپور مخته ځيره شوه هغه ته يې وويل:

هی !ستا مخ خو له غمه سم پړسيدلی، ته مه خفه کيږه، زه نه مرم، لومړی تا سـپين ږيری کوم بيا به دې مرګ لپاره تياری نيسو، هسې ټوکې کوم ته زما ټوکې هم جدي نيسې

شاپور :

نور په غلطي کې هم دې مرګ نوم وانه خلې، رڼا يې خبره ورپرې کړه شاپور ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مرګه خو خلاصون نشته ، دې خدای ج له وجوده پرته هر ژوندی باید دې مـرګ څکه وکړي، خو خدای ج دې موږ ته مهلت راکړې چې لوړی د خپلو مسلمانانو په خدمت کې ښه ستړي شو ویښتان مو سپین شي بیا که مرګ راشي هم پروانه کوي له دې وروسته یې دسکول راواخیست شاپورته یې وویل:

زړګیه زه دفتر ته ځم چـې خپلـه راسـپارل شـوې دنـده تـر سره کـړم او د ولایـاتو خبریالان هم تعقیبوم چې کارونه یې تر کومه سرتـه رسـولي، خـو کـه زمـا پـه دې ماموریت یوکال هم وخت ته باید د واده نوم وانخلې

شاپور دې هو په دود سر وخوځاوٌ: غوښتل یې چې رڼا ته یوه خبره وکـړي خـو لـه شرمه یې مخ سور شو بیا یې هم دې خبرې جرئت وکړ رڼا ته یې وویـل مننـه چـې زړکی دې راته وویل ته نه پوهیږي چې ماته دغه کلیمه څومره ارزښت لـري او دې جملې ته مې څومره انتظار ویستلی دی رڼا یې هم په خبره مسکی شوه شاپورته یـې وویل:

ځه زموږ د کور زومه ، دا خو وړه خبره ده اوس به دومره مینه درسره وکړم چې نړۍ به درنه هیره شي خو پام چې په دې هیره شوې نړۍ کې زه درنه هیره نشم ځکه زه هم د نړۍ یو جز یم رڼا نوره دې خپل دفتر په لور وخوځېده، لنډ مهـال وروسـته یې په خپل دفتر سر ور دننه کړ لا په څوکی نه وه ناسته چې په دسـکول کـې یـې فون وشرنګید ټلفیون یې راواخیست وې کتل چې د هرات ولایت دې سمت مسول خبریال دی دې سلام له ویلو وروسته یې رڼا ته وویل ماته راسپارل شوې دنده مـې تر سره کړه د ځمکې د غصب راپورمې ټول له اسنادو سره تیار کـړ رڼـا ورتـه وویـل راپور دې په خپل غږ ثبت کړی هغه وویل هو نو بل څوک یې راته ثبت کړي

رڼا: ته راپور په خپل غږ مه ثبتوه د اسنادو سره یې لیکل شوی مـتن ماتـه راولیـږه راپور زه په خپل غږ خپروم !

هغه وویل:

ولې؟

رڼا : زه تاسې په کوم خطر کې نه شم اچولی !

هغه ځواب ورکړ اغلې رئیسې صیب خو دنده اومسولیت مو دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : اول خو ماته رئیسه مه وایه، نه مې خوښېږي، یواځې دخبریالې پاک نوم راتـه بسنه کوي، همدا راته له پاچاهي هم ستر نوم دی

بله خبره دا چې دا سمه ده چې ستاسې مسولیت هم دی او هېواد پـه مـوږ مساوي حق لري هر یوه دې پور په ډول ددې ولس قرضداري یو، باید چې له مرګ مخکې یې دا حق اداکړو خو چې زه ژوندی یم تاسې کوم خطر او ګواښ ته نشم ورکولی، لومړی باید زه درته سپر شم بیا له ما وتلې ګولی که په تاسې ولګیږي نو زه بـه ځـان ډېر مسوله نه ګڼم ځکه چې له وسه به مې بهر وي

خبریال غوښتل نور دلایل هم ووایې خو رڼا خبرو ته پرینه ښوده هغه ته یې وویل زه چې څه درته وایم هغه وکړه

رڼا اداري مدیر ته زنګ وکړ ورته ویې ویل:

دې ټولو ولایاتو خبریالانو ته ووایه چې د ځمکو د غصب اسناد راټـول کـړې راپـور دې په خپل غږ کې نه ثبتوي یوازې متن دې له اسنادو سره ماتـه راولیـږي، زه نـه غواړم زما په شتون کې دوی دې کوم زیان سره مخ شي

هغه سمه ده صیب وویل بیا یې ټلیفون پرې کړ

رڼا هم نوره لاس په کار شوه دې شخصي اړیکو او دولت کـې د مخلصـو مـامورینو دې پیدا کولو په لټه کې شوه تر څو لیست وار د هغو خلکو نومونه پیدا کـړي چـې دې بیت المال د ځمکو د غصب یې کړی چټک کار یې پیل کړ، ځکـه خـو لا دوه ورځې نه وې وتلې چې خپل هدف ته ورسېده

داسې راپور یې جوړ کړ چې دې غاصبینو دې زړه پر ځمکه یې دې تزلزل خپراؤ او دې چاړو ګذار پرې کیده

دې هغې له راپور چمتو والې سره دې لسو ولایاتو راپورونه هم خپرولـو تـه چمتـو راولیږل شول

رڼا د پلټنې مشهورې خپرونې له خوا اعلان وکړ

غواړی هغه څېرې درو پېژنم چې ستاسې په مری یې د خپک کولو لپاره پښه ایښې، غواړی هغه بې وجدانه در وپېژنم چې ستاسې د کونډې، یتیم او دې بې وزله حـق یې تر ستوني تېر کړی او خپله مرداره ګیډه یې پرې پړسـولې، غـواړئ چـې هغـه څوک در وپیژنم چې په ظاهره ستاسې غمخوار ځان بولې خو ستاسې وینې زبیښي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

که لیواله یاست او ځواب مو هو وي نو نن شپه نه بجې زما پلټنه خپرونه مه هیروی ولس ددې اعلان په اوریدو سره لکه ویده چې راویښ شي حیران شول ځکه له دې مخکې چا ددې غټ خبټو په اړه څه نه شول ویلی که به یې ویل هم نو ځای به یې هدیره ؤ .

اعلان د فسبوک، ټویټر بااحساسه ملګرو دپوستونو سر لیک شو، تر ټولـو خونـدور پوست خلکو ته دې رڼا ددې کار پیل او دې زور واکو پـه وړانـدې دریـدل ؤ پـه کمنتونو کې به خلکو رڼا ته ځانګړی لیکل کول

رڼا دې ولس ریښتونې استازې، رڼا دې ولس خواخوږې، رڼا د خپل هېواد سره دې ځانګړې مینې څښتنه، رڼا د هېواد دې توروتیارو روښانه څراغ، رڼا لـه خپـل ولـس سره دې مینې سمبول او په لسګونو نورو ښکلو نومونو یادیده

رڼا د هېواد هر یوه فرد وپېږنده او د خپلو حقونو صادقه مدافعه یې وبلله

خلک دې شپې نهو بجو ته لکه دې روژه ماتي ماښام ته په تلوسه ناست ؤ

خپرونه پیل شوه، رڼا د ځمکو د غاسبینو لیست پیل کړ، دې لسو ولایاتو شتمنو هغه وړو نومونه او هغه ځایونه یې ذکر کړل چـې دوی پـه زبردسـتي نیـولي ؤاو خپـل کورونه، مارکیټونه او ښارګوټي یې پکې اعمار کړي ؤ.

په دې نومونو کې دې هرې طبقې زورواکو څېرې خلکو ته ښکاره شوې ځینې خو یې هغه هم ؤ

چې دې اسلام او هېوادنی مینې په خاطر یې خلکو ته سـبقونه ورکـول، دې اوږدو ږیرو لاندې یې پټ شیطانان خلکو نه پټول.

رڼا پروګرام پای ته ورساؤ په پای ې کې یې وویل:

سبا و بل سبا هم په تمه شئ ستاسې به دې دا ډول حیرانونکو څېرو سره اشنا کړم له ولس سره خواخوږي او جفاګر به درته وښیم

رڼا له دې خپرونې وروسته لکه دې څوارلسم سپوږمي دې هـر چـا دې سـترګو پـه مخکې او زړه کې ځای ونیو

د هر چا په ژبه د مجلس کیسه شوه، دې هر چا دې بـاور یـوه سرچینـه وګرځیـده، زیاتره د فسبوک او ټویټر خاوندانو خو یې تصویر په فورپایل ولګاؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاصیبین زور واکي هم خاموشه ؤ ځینو خو شکرونه باسل چې زه خو خدای ج ترې بچ کړم زما نوم خو يې وانه خیست

رڼا سبا هم خپله خپرونه مخته بوتله او دې لسو نورو ولایاتو غاصیبینو نومونه یې واخیستل

دریمه او ورستی ورځ راغله رڼا لیست په لاس نهه بجې دې تلویزون ستوډیو ته ننوته

په خپرونه يې پیل وکړ ورستی لیست يې څرګند کړ او د هغو سلګونو جریبه ځمکو نومونه يې هم واخیستل چې دوي په بډو وهلي وه

رڼا وويل:

ما مې خپل مسولیت ادا کړ ، که مې وس وی ددوی له ستوني مې ستاسې حق راباسه خو کاش چې دا کار مې کولی شوای ، څه لږ تر لږه مې زړه سکون شو چې تاسې خپل ریښتوني دوښمنان وپیږندل ، هغه چې ظاهري بڼه يې په سپینو جامو کې پټه وه او تاسې يې خپل موریدي ته رابللی

نور نو د حکومت کا ردی چې وروسته څه کوي

رڼا خپرونه ختمه کړه نوره له ستوډیو راووته

بهر شاپور ورته موټر درولی ؤ تر څو يې خپل استوګنځي ته ورسوي ، هغه سره موټر کې کیناسته موټر حرکت وکړ ، هغه ته يې وويل:

غواړې یوه خوش خبرې درته واوروم ؟

هغه وويل:

ولې نه ژر يې وایه

رڼا وويل:

له دې وروسته دې واده تیارياني نیولی شې هغه څه چې ما غوښتل دې یوه ضیمه وار خبریال په توګه مې تر سره کړل

شاپور يې په اوږه لاس کیښود رڼا ته يې وويل:

سم ووایه ، ته خو توکې نه کوې ؟

رڼا يې له خپلې اوږې لاس لرې کړ شاپورته يې وويل:

شاپوره لاس دې لرې کړه موټر به چپه کړې ، لارې ته ګوره ، زه تاسره کله ټوکې لرم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه يې په خبره وخندل بيا يې وويل:
مورې له هغه اولې ورځې کارونه پيل کړي، هر څه چمتو دي که ستاسې غوښه وي سبا نه بل سبا به مراسم پيل کړو
رڼا ځواب ورکړ:
ايا په دومره لنډ وخت کې به هرڅه ممکن شي
شاپور وويل:
دا زما دې خوښې واده ده، زه هر دقيقه په دې فکر کې يم چې هيڅ کم پکې نه وي
رڼا وويل:
چې ته ډاډه يې نو زه هم کوم اعتراض نه لرم
شاپور: بس سبا نه بل سبا دې واده ورځ وټاکل شوه خپل دوستان رابلل شې
رڼا سوړ اسويلی وکيښ شاپور ته يې وويل:
ماما مې د هېواد نه بهر دی نوره کورنۍ خو تا وليده چې له خاورو لاندې شوه زه خو ظاليمانو له کورنۍ خلاصه کړم بس چې نور څوک په خيال کې راځي بلن ليک به ورولېږم
دوی کور ته راورسېدل رڼا خپل د خوب کوټې ته ننه وته ور يې راپورې کړ شاپور لکه بيګانه دې بند وره تر شاه پاتې شو په رڼا يې غږ وکړ او هو تا خو ور رابند کړ داسې نه وايې چې خاوند مې بيرون پريښود رڼا بيرته ورتاؤ شوه ور يې ورخلاص کړ هغه ته يې وويل:
ته خپل کور نه لرې، هغه وويل:
لرم يې خو هسې ګيله راته ودريده رڼا ځواب ورکړ ورته ويې ويل:
ګيلې در سره وساته بيا به يې دې واده په شپه کوو، نور يې ور ورپسې بند کړ
له دې وروسته رڼا ټليفون راواخيست دې لومړي ځل لپاره يې فيسبوک خلاص کړ پوست يې وکړ دوشنبه زما واده ده، ما ويل ما سره به دې ناوې توب په ورځ دې مور دعاوې اوکورنۍ راسره وي خو ظاليمانو هغه ټول رانه په دې ګنا واخيستل، او له توروخاورو لاندې شول چې ما مې ددوی ظلم دې خپل ولس په وړاندې نه شو برداشت کولی، ددوی په وړاندې ودريدم خو اوس لکه اوبو راوړې بې کورنۍ يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم چې دې ناوې توب په ورځ راسره خپله کورنۍ نه وي څومره سخته به راباندې تمامه شي، په هر حال داچې خپل ولس ته مې تر خپله وسه هلې ځلې وکړې بس دا به راته يو څه ډاډ راکوي

پوست نه ؤ سمې کانې يې وکړې، نږدې يو نيم لک خلکو لايک او پنځوس زورو خلکو پرې کمنټ کړی ؤ ټولو دې رڼا سره خپله خواخوږی ښودلې وه هريوه ليکلي ؤ رڼا خورې ته مه خفه کېږه تا دې دې ملت لپاره سترې قرباني ورکړې مونږ يې نشو هيرولی، مونږ دې هم ورونه او خويندې يو

مونږ به درسره دې واده په ورځ خامخا ګډون کوو

ستاسې دې واده ډالۍ او برخه به دې يوې خور په شان کوو، او ستاسې دې واده په خوښۍ کې به لکه دې کورنۍ غړي ونډه اخلو

سهار رڼا چې خپل فيسبوک خلاص کړ دې خلکو مينه يې وليده يونيم لک لايکونه يې وليدل، کمنټونو کې يې دې ولس مينه وليده نو له ډېرې خوښۍ يې په سترګو کې اوښکې راغلې دوهم پوست يې هم وکړ ويې ليکل په ريښتيا چې تاسې زما ورونه، وريرونه خويندې ياست، زه اوس پوه شوم چې زمونږ د هېواد وکړي سخت احسان منونکي دي، که په ريښتوني څوک ورته څه وکړي نه يې هيروي بيا يې دې خپل واده دې مراسمو ځای، وخت او ادرس هم وليکه

شاپور يې راوغوښت هغه ته يې وويل:

وژنيه !

ما خو خپل خپلوان راوغوښتل هغه ځواب ورکړ چې نږدې دوه سوه خو به وي رڼا يې په خبره وخندل بيا يې ورته وويل:

نږدې پنځوس زره دي !

شاپور : دا دې ټوکو وخت دی ؟

رڼا : زه ټوکې نه کوم ايا دومره خلکوته تياری نيولی شې کنه !

هغه وويل:

تياری نيولی شم خو پنځوس زره خلك دي څوك؟

رڼا ورته خپل د فيسبوك پوست ښکاره کړ بيا يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د كمنتونو ليكونكو پنځوس زرو ټولو ژمنه كړې چې مورږ در ځو نو ما هـم ښـه پـوخ ادرس ورته وليكه مال ځه چې شاپور خپه نشي هسې هم زما دې كورنۍ دې رابللـو ارمانجن ؤ

شاپور : نو هوټل كې دا خلك نه ځايږي، هوټل كې شايد لس زره خلك ځاى شي بايد بله چاره وكړو

رڼا وويل:

ته دې شل زور تابيه ونيسه څنګ كې بل لوى هوټل هم شته نيم به هلته سمبال كړو فكر نه كوم له دې زيات شي هسې هم د فسبوك ژمنې دي كيـداى شي ټـول رانـه شي.

شاپور : اوكه رانشي ؟

رڼا : او كه راشي؟

شاپور: ښه ځه كه رانشي لګښت به يې ته وركوې ځكه چې زما بې ځايـه لګښـت نـه خوښيږي رڼا يې په خبره وخندل هغه ته يې وويل:

ولې تا خو ويل زه دې تا لپاره هرڅه كوم اوس نو ولې ؟

شاپور : زه درته هر څه كولى شم، هيڅ منكر نه يم ته خو دوه هوټلونه ښيې لس هم نيسم، ستا هر كس ته هم ځان ته هوټل نيسم

رڼا ورته وويل:

ماته دې ازموينه راكړې، ته چې هر څه وايې دې عمل ځواك يې هم لري

دې رڼا دې واده ورځ راورسېده، رڼا خپلو هم مسلكو پيغلو په مـنځ كـې كينـه ولـه ،دې واده جوړې د انتخاب او نورو اړينو موضوع ګانو لپاره يې ترې رايه وغوښته هغې وويل شاپور هوټل ته ټول وړانديزونه ليږلي هر څه هلته تر سره كيږي، خو يو شى ترې كم كړي هغه دا چې زه سينګارتون ته نه ځم هغوى ورته وويل:

لامل يې ؟

رڼا : دې لامل پوښتنه مه كوئ، هغوى وخندل بيا يې وويل:

مورږ يې په لامل پوهيږو ته په خپله ښكلا باور لرې، او بايد چې ويې لرې، ځكه چې ښكلي خلك په هر حال كې ښكلي ښكاري، سـينګار خـو بـدرنګو تـه پـه كـار وي همداسې نده رڼا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : په ژوند مې سينګار ندی کړی، ناوې ته په کاروی چې سينګار وکړي، هغه کـه ښکلې وي يا نه خو زما زړه زور نه اخلي او په دې اړه هيله ده چې تاسې ټينګار ونه کړئ.

دې رڼا ملګرو وويل:

سمه ده مور ټينګار نه کوو خو ته ځان چمتو کوه خپل اطاق ته لاړه شه يـو سـاعت پاتې ده چې بايد هوټل ته لاړ شوو،

رڼا : سمه ده زما چمتو والی ډېر وخت نه نيسي زه په ټاکلي وخت تلو ته چمتو کېږم رڼا خپل اطاق ته لاړه غسل يې وکړ بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ بيا يـې خپلـې مـور خور او کورنۍ لپاره د ښنلو دعا وغوښته، دې مړې مور سره پـه خيـالي خـبرو کـې بوخته شوه هغې ته يې وويل:

مورې، ولې دې يوازې پرېښودم، اوس به ماته څوک دعـا راکـوي څـوک بـه دې خدای پاماني دود تر سره کوي، څوک به مـې پـه سر لاس راکشـوي، زمـا خـوږې نازولې خورې څرنګه دې زما واده يو ارمان ؤ ويل به دې په واده کې به دې ډېـرې سندرې وکړم، ډير به وويارم چې زما دې ښاپيرۍ په څېر خور دې نـاوې تـوب پـه جامه کې ووينم

هو دا هيله دې تر سره نه شوه زما واده ده او ته دې تورو خاورو لاندې يې، خو ځه ستاسې مړينه دې سلګونو بې وزلو دې ژوند لامل شوه زرګونو خلکو ته پـرې نجـات ورکړل شو، دې سمون لپاره ستاسې شهادت يو ديوال او تهداب کيښود

خدای دې هر چاته داسې مرګ ورکوي، چې دې نورو لپاره قربان شي، خدای ج دې زما هم داسې مرګ په نصيب کړي چې دې نورو لپاره قربان شـم خـو زمـا پـه مرګ نور وژغورل شي

وروسته يې په مخ سپين رغوی او قلمي ګوتې را کش کړې، پاڅيـده او دې نـاوې توب جامې يې واغوستې، يوازنی سينګار يې داؤ چې اينـې تـه ودريـده او خپلـې بادامي تورو سترګو ته يې يوه، يوه سلايې ورکړه

په دې وخت کې شاپور ورته دروازه راوټکوله غږ يـې وکـړ رڼـا دروازه خلاصـه کـړه شاپور چې هغه وليده زبون وهلی شوو ژبه يې له ويلو پاتې شوه يوازې د ګونګي په ډول يې ښکته اوپورته ورته کتل دې هغې په کتو نه مړيده، رڼا ورته وويـل شـاپوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خير خو ۀ ځرنګه دې هرڅه پريښوده او دلته راغلې شاپور يې خبرې نه اوريدې بس خپلې سترګې يې د هغې په ښکلې څېره کې ټومبلې وې
رڼا اړه شوه چې د هغه په اوړه لاس کيږدي هغه وښوروي، له داسې کولو سره شاپور خپلې اوږې ته وکتل بيا يې رڼا ته وکتل رڼا ته يې وويل:
رڼا ته خو بل رقم شوې يې رڼا مسکۍ شوه هغه ته يې وويل:
ته زما دې خبرې ځواب راکړه کارونه دې ټول پريښي ته دلته راغلې هغه وويل:
ژر کوه چې د هوټل واله زنګ کړی ۀ ويلې چې تاسې خو واده ته ټول افغانستان راغوښتی ژر راشئ دا خلك سمبال کړئ
هوټل وال دا هم وويل:
ټولو ډالۍ راوړې په لاسونو کې ورسره ګلان دي قطار، قطار ولاړ دي تاسې ته انتظار کوي
رڼا : شاپوره ژر کوه چې ميلمانه خفه نشي زه چمتو يم خو موټر دې راوستلی هغه وويل:
ستاسې يوې ځانګړی مينه والې ډير قيمتي موټر سينګار کړی دې دروازې مخکې ولاړ دی هغه مېرمن هم پکې دی تاته منتظره ده هله زر کوه چې ځو رڼا ورته وويل:
ما مه وراخطا کوه زه چمتو يم ته دروځه زه هم درغلم دوی موټر کې سپاره شول او لنډ مهال وورسته هوټل ته ورسېدل رڼا او شاپور د خلکو په ليدو حق حيران شول لکه يو ملي محبوب مشر چې دې هېواد د خلکو په زړه کې ځای لري دې رڼا واده ته خلك په کتلوي ډول راټول شوي ۀ
رڼا دې هغوی په ليدو دې خوښی اوښکې تويولې، ځوانان او پيغلې لکه تږې للمه چې دباران شيبې شماري دې رڼا راتګ ته په تمه ۀ شاپور او رڼا دواړه له موټره ښکته شول د خلکو ځوك او شور حيرانوکی ۀ، څو شيبې چاپيريال چکچکو او د لاسونو پړکا غړونه تت کړي ۀ خويندو او ورونو دې رڼا په لاره کې د هغې قدمو ته ګلان شيندل رڼا هم ټولو ته په خپل زړه دې درناوي لاسونه ايښي ۀ
سړکونه تړل شوي ۀ ځکه چې نږدې کوڅې او ميدانونه او لارې له راغلو خلکو ډکې وې، رڼا دې ته دې درناوي په موخه دې ولاړو خلکو سر ته ورسېده هغې انجلۍ چې رڼا ته يې موټر ګل پوش کړی ۀ رڼا ودروله ،دې جوړ شوي دريځ(ستج) مخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې ورته دې لاس په اشاره د تلو بلنه ورکړه رڼا دې دريځ مخې ته ودريـده ځکـه نجلۍ غوښتل راغلو ميلمنو ته څه ووايې بيا خپله رڼا ته دې خبرو موقع ورکړي

هغې د دريځ مخکې خبرې پيل کړې ويې ويل:

نن زموږ دې يوې داسې خواخوږې واده ده چې موږ يې لکه د کورنۍ غړي داسې پالّلي يو، دامېرمن رڼا نوميږي، رڼا زموږ د حقونو لپاره مبارزه پيل کړه د هر غـدار، فاسد، غله او وطن پلورونکي په ړواندې ودريده، هغوى، څو وارې د رڼا دې وژلو قصد وکړ خو رڼا زموږ لپاره د خپل ژوند په کيسه کې نشوه مبارزې ته يې دوام ورکړ ظالمانو ورته مور ووژله، خو دې هغې اراده يې بدله نه کړه، ورور او خور يې ورتـه په بم ټوټه ټوټه کړل دې پيښې ځای خلکويې غوښې په څادرو کې راټولې کړې رڼا دغه ظلم په غړيدلو سترګو وليده خو خپله لاره يې بدله نه کړه هماغسـې لکـه غـر د خپل هدف لپاره ولاړه وه ،رڼا بله پيغله خور له لاسه ورکړه ګنا يې دا وه چې رڼا ولې دې اولس حقونه غواړي په دې کار سره يې هم دې رڼا عزم کمزوری نه کړ

اوس دې خپل کور يو غړی نه لري چې د هغې سره د هغې د واد مراسم ولمـانځي هغې دا ټول زموږ لپاره وکړل، د خپلو خلکو لپاره يې تر سره کـړل د خپـل هېـواد سره دې مينې لپاره يې تر سره کړل

د رڼا ددې خبرو په اوريدو دخلکو چکچکو د اسمان فضا نيولې وه ځينـو خـو يـې همت ته سلامونه کول او ځينو خو يې مظلوميت او قربانيو ته ژړل

وروسته رڼا ته موقع ورکړل شوه

هغې خلکو ته خبرې پيل کړې ويې ويل:

زما دې هېواد د ژوند له مصؤونيته او له حقونو بې برخې ولسه!

زه به کله داسې الفاظ پيدا کړم چې نننۍ ستاسې راکړل شوې مينـه پـرې وسـتايم، هيله ده ما وبښئ ستاسې د تعريف دپار ماسره الفاظ نشته ما فکر کاؤ چې نـن د واده ورځ به مې دې موراو خويندو او کوچنی ورور پرته ډېره سخته رابانـدې تمامـه شي ځکه هغوی له ډېرو ارمانونو سره ظاليمانو له خاورولاندې کړل

خو تاسې په خپل راتګ سره زما دغه دردونه ټول رانه واخيستل، ما نه مو دغه درانه غمونه هير کړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مو ډاډه کړم چې ما ستاسې حق یو څه اداکړی ده زما دې اوږو بار کم شوی دی ځکه چې تاسې موږ ځوان نسل باندې خورا زیات حقونه لرئ
ستاسې راتګ ماته یو بل درس هم راکړ هغه دا چې زموږ ولس احسـان پراموشـه نـه دی، هغه د خپلو خلکو چې د زړه له تله ورته خدمت کوي نه هیروي، هغـوی تـه دې سترګو په لیمو کې ځای ورکوي
کاشکې زما سل ځله مرګ وایې او هر ځل ستاسې د حقونو لپاره مړه شوی وایې
زما ژوند درنه ځار، زما کورنی درنه ځار او زما مال او وینه درنه ځار شه !
رڼا خبرې ختمې کړې بیا یې په خواکې ملګرې خلکو ته وویل !
موږ یو ځل بیا دې تاسې له راتګ او ډالیو مننه کوو هغه ورونـو چـې ډالـی راوړې دوه لوی موټر ولاړ دي هلته یې تسلیم کړئ
خلک هلته وخوځیدل لا نیم ساعت نه ؤ پوره شوی چې مـوټر رڼـا تـه دې کـالیو، څپلیو ساعتونو، او دې سرو زرو له غوړوالیو ډک شو
رڼا له دوی مننه وکړه
او بیا هغه تالار ته ننوته چې دې ناوې لپاره جوړ شوی ؤ د خپل تخت سره ودریـده مېرمنو ورته ګلان راوړل ډالی یې ورکولې د دوی په قطار کې یوه حجـاب لرونکـې مېرمن هم ؤ چې قطار کې ولاړه وه نوبت یې راورسیده له مخ یې نقاب لرې کړ رڼـا وکتل چې نارینه دی، په لاس کې ګل دسته یې د هغې پښو ته وغورځوله، پـه بـل لاس یې له جیبه تمانچه راوباسله مخامخ یې دې رڼا سینې تـه ونیوله هغـې تـه یـې وویل:
تا دې ډیرو معزیزینو په عزت باندې لوبې وکړې او له دې لارې شهرت ته ورسېدې خو نوره موقع نه درکوم چې دې عزت مندو عزت له پښولاندې کړې، زمـا پـلار دې پرون په تلویزون وښود چې غصب یې کړی هغه روسانو ته ماتې ورکړې، هغـه سـتر قوت مات کړی هغه دا هېواد ازاد کړی دې هغه له برکتـه تـه اوس دلتـه بـک بـک کوې، تا لږ هم دهغه دعزت خیال ونه ساته
رڼا هغه ته وویل:
وروره دلته ننداره مه جوړه وه ستا پلار سمه ده چې ددې هېواد پاره مبارزه کړې ده خو د هغه د خلکو دې جایداد سره څه ؟چې ترې غصب کړی یې ده، مبـارزه خـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دخدای ج لپاره او د هېواد لپاره کړې ددې لپاره خـو يـې نـده کـړې چـې د کونډې يتيم او بيت المال ځمکه غصب کړي

سړی نور هم په غوصه شو

دې هغې سينې ته يې دې تمانچې ميل برابر کړ تالار کې مېرمنو چيغې کړې رڼا دې وسله وال د تمانچې ميل ته لاس ورواچاؤ ميل لاس ته ورغی خو هغه په ماشه گوتـه نيولې وه تمانچه فير شوه مخامخ يوه پيغله ولگيده تالار کې چيغې نورې هم زيـاتې شوې

وسله وال وارخطاشو په رڼا کې يې غصه ناکې سترگې وتومبلې هغې ته يې وويل:

زما دې پلار له عزته ستا ژوند سل ځله صدقه شـه ، ځـه نـوره دوزخ تـه ، دې هغـې سينې ته يې تمانچه سيخه کړه څو مرمی دې رڼا له سينې ووتې

له پنځومرميو سره رڼا له ديـوال سره سريښ کيـده خـو دې ولاړې تـوان يـې لاره شپږمه يې دې زړه له کوره تېره شـوه هغـه دننگـه چنـار ونـه راپريوتـه پـه ځمکـه وغورځيده سپينې دې ناوی جامې يې لکه دې گلاپو پاڼې چې پـه واوره غوړيـدلې وي رنگ واخيست

غټې غټې سترگې يې خلاصې پاتې شوې

وسله وال دې رڼا په ويشتو لکه کالبوت پاتې شوه لاسونه يې نور شل شول تمانچه يې په لاس کې پاتې شوه له غږه ووت مېرمنې راغلې وسله يې ترې واخيسته خاپيړې او سوکان يې ورته بند کړل ويې غورځاؤ له پښو يې لاندې دې لغتو ځای پرې نه کيده ساتونکې هم راورسېدل هغوی لکه گونگيان او کاڼه نه پوهيدل څه شوي او څه بايد وکړي په دې وخت کې يوې خبريالې شاپور ته زنگ وواهه

ورته ويې ويل:

په بيړه راشه ، شاپور ځواب ورکړ خير خو دی هغې وويل:

ژر راشه دلته هيڅ هم سم ندي

دې خدای ج لپاره راشه رڼا چا وويشته

شاپور د خلکو ډالی په لاس کې نيولې وې هغه ددې غږ په اوريـدو سره پـه ځمکـه ترې ولويدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې مېرمنو دې تالار په لورپه منډو شو لنډه شيبه دې رڼا مخـې تـه ودريـده هغـې تورې غټې، سترگې پټې کړې وي دې ناوی توب گيډی، گيډې کميس يې خواوشا پروت ؤ له غړ لويدلې وه

شاپور يې سرته کېناست دې هغې سر يې له ځمکې راپورته کړ په خپل زنگـون يـې کېښود چغې يې کړې ساندې يې پيل کړې

اې خدايه خو بدبخته شومه

رڼا مې لکه چې له نړۍ ارمانونو سره وکوچيده په خوا کې يې دې اوبو گيلاس ايښی ؤ دې هغې څاڅکي يې د رنا پر مخ وپاشل بيا يې يوه سوې چيغه لـه خـولې ووتـه ويې ويل وخدايه لکه چې رڼا گله مې دې تل لپاره له لاسه ووته، وظالمـانو زمـا رڼـا څه گناکړې وه دې شاپور اوښکې لکه بـاران روانـې وې څـو يـې دې رڼـا پـه مـخ ولويدې له دې سره دې رڼا سترگې په حرکت راغلې شـاپور کـې يـې نيمـه لـوځې سترگې په زيړ زبيښلې مخ سره ونيوې هغه ته يې وويل:

شاپوره مه وارخطا کيږه، ولې ټول نه مرو، شکر وباسـه چـې د خلکـو د حقونـو دې ترلاسه کولو لپاره مرم نه دا چې دې مظلومو د حقونو دې خوړلو لپـاره اخيـرت لـه پليتيو ډکوم

په نکريزو سينگار شوي لاس يې دې لومړي ځل دپاره دې شاپور لاس ونيو هغه تـه يې وويل نړی څومره له ارمانونو سره ده ،هيلې پکې نه بشپړې کيږي ،اوس مې دې اولس په څنگ کې ته هم يوه هيله وې چې يو ځـای مـې ژونـد درسره کـړی وای ،خو قسمت وگوره ،څه کانې کوي ،شاپوره جانه ما وبښه ستا په وړاندې مې ډيره بې انصافي کړې ته مې ازار کړی يې تاته مې غمونه درکـړي سـتا پـه ريښـتينولې مـې شکونه کړي دي ،ته مې تل بې ځايه ځورولی يې ،سره ددې چې زه دې ښلو نه يم ،خو ستا لوی زړه او نرم ميراج هيله مندي راکوي ، دې رسنيز مرکز ټولـوملگرو تـه مې سلام وايه بيا ورته ووايه زما روح که خوشحاله ساتل غواړی نو زما لاره کـه درتـه مناسب مالومېده هغه تعقيب کړې

او بل هغه ډالی چې دې واده لپاره ميلمنو راوړې دي،هغه بې سرپرسته کورنيو تـه ورکړه ، ټولې په يتم خانو باندې وويشئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبله وروستی خبره له دې سره دې رڼا ژبه ودریده یوه وړه سلګی یې وکړه ښی لورته یې ورمېږ تاؤ شو

پای

پکتیا

۱/۲/۱۳۹۷

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library